HALKIN KURTULUŞU

2 Temmuz 1979
750 Kuruş

165

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

İşçilerin haklı mücadelesi ile omuz omuzayız

Azgın sömürüye, zulme ve işsizliğe karşı

İşçi direnişleri yaygınlaşıyor

Soda işçileri Mersin'den Ankara'ya yürüdüler

Mersin Soda Sanayi işyerinde 11 aydan beri grevde bulunan ve patronun işten atma kararını protesto eden, ücretlerinin artırılmasını isteyen 857 soda işçisi, 21 Haziran'da Mersin'den Ankara'ya bir protesto yürüyüşü düzenlediler.

Yolboyu gericilerin, militaristlerin baskı ve tehditleri ile karşılaşan soda işçileri, haklarını alma ve hiçbir baskıya boyun eğmeme kararlılığıyla mücadelelerini sürdürüyorlar. İşçiler, yürüyüş sırasında Konya'dan geçerken, Konya Valisi, işçileri "şehre girerseniz tararız" şeklinde tehdit etti. En son Gölbaşı'na gelen soda işçilerinin Ankara'ya girişi Ankara Sıkıyönetim Komutanı tarafından engellenerek, işçiler Gölbaşı ilçesinde bekletildi.

İŞÇİLERİN SOKAĞA ATILMASI

Bilindiği gibi Mersin Soda Sanayiinde işçiler ücret artışı talebi ile geçmişte grev kararı almışlardı. İşçilerin grevi Bakanlar Kurulu kararı ile önce bir, sonra iki ay ertelenmiş ve ikinci kez erteleme süresi dolmadan patron gazetelere verdiği çarşaf çarşaf ilanlarla lokavt ilan ettiğini ve işçilerin iş akitlerini feshettiğini açıklamıştı. Patron, CHP hükümetinin büyük desteği ile işçilere karşı giriştiği saldırıyı sürdürerek, işten atılmaya karşı gelişen mücadeleyi bastırmak için Nevşehir'den komando birliği getirerek, fabrikanın etrafını çevirmiş ve işe aldığı 250 faşist militanla işçilere karşı saldırıya geçmişti.

Meydanlarda halkçılık üzerine sahte yaygaralar koparan, emperyalizmin ve egemen sınıfların direktifleri doğrultusunda işçi ve emekçilere saldıran, soygun ve sömürü uygulamalarıyla emekçileri ezen CHP hükümeti, işçilerin direnişini kırmak ve ezmek amacıyla Soda Sanayi patronuna dışardan soda ithal etmesi ve pahalıya satarak milyonlar vurması için yüzlerce milyon liralık teşvik tedbiri vermiştir.

Bundan güç alan ve CHP reformistleriyle, işçilere karşı açıkça el ele yürüyen soda patronu bilinçli bir biçimde ve daha fazla kâr etmek için anlaşmaya yanaşmamaktadır. Çünkü o bilmektedir ki, anlaşma olursa, üretim dolayısıyla dışardan soda

Devamı sayfa 6'da

« "Mao Zedung düşüncesi" Revizyonist küçük burjuva bir teori ve pratiğin ifadesidir. »

YAZISI 3. SAYFADA

HALKIN KURTULUŞU

Maskeler düşüyor

Mersin Soda işçileri yüzlerce kilometrelik yolu katederek Ankara kapılarına dayandılar. Şimdi Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, işçileri Ankara yakınlarında bekletiyor, Ankara'ya sokmuyor.

Sümerbank işçileri üç şehirde başlattıkları grevi sürdürüyorlar.

İstanbul'un birçok yerinde ve hemen hemen ülkemizin birçok yerinde işçi direnişleri yaygınlaşıyor ve yoğunlaşıyor. İşçiler, ekonomik ve bazı sosyal taleplerinin yanı sıra işten atılan sınıf kardeşlerine sahip çıkıyorlar. Patronlar, onların arkasındaki baskı güçleri ve sendika ağaları, işçilerin direnişi karşısında yer yer dize geliyorlar.

İşçi grevleri ve direnişleri açısından son bir-iki haftaya baktığımızda kabaca karşımıza çıkan manzara budur.

Faşistler ve reformistler, işçi grevlerinin ve direnişlerinin bir an önce durdurulması ve ezilmesi için ellerinden gelen çabayı harcarken; bütün devrimci ve yurtseverler bu direnişleri desteklediler ve onun en önünde olmaya çalıştılar, bu mücadeleyi daha da ileri hedeflere kanalize etmek için çaba harcadılar. Bu politikalarını bugün de sürdürüyorlar, sürdürecekler.

Peki isminin başında "komünist" sözcüğü bulunan TKP ne yapmaktadır?

Bunun için bu sosyal-faşist kliğin soda işçilerinin yürüyüşündeki tavrına bakmak yeterlidir. Bu tavır, onların politikasını ve gerçek niteliklerini ortaya koymada tam bir mihenk taşı olmuştur.

Soda işçileri Ankara kapılarına dayanmışken POLİTİKA gazetesi 28 Haziran 1979 tarihli sayısında "Hükümetin soda işçilerinin sorunlarını özünde çözmek" için kolları sıvadığını açıklamakta ve konu ile ilgili şu bilgileri vermektedir:

"Hükümet, grevin çözümü için her türlü önlemi alacak".

"Şimdiye kadar Ecevit yanlış bilgilerle donatıldı."

"Maden-İş 12. Bölge Temsilcisinin de katıldığı toplantıda bir bakan soda işçileri ile görüşerek, işçilerin yanında olduğunu açıklayacak". vb...

Gene Politika gazetesinin aynı tarihli haberine göre TKP'nin "ilerici saylavlar" diye göklere çıkardığı bazı CHP'li milletvekilleri Başbakan Ecevit ile yaptıkları görüşmeden sonra bir açıklama yaparak "sorunun çözümü için" eski parlamenterlerden AP'li genel müdürün Soda Sanayi Anonim Şirketinin başından alınması

Devamı sayfa 6'da

- Sümerbank işçilerinin grevi sürüyor
- İstanbul: İşçi direnişlerinin en yoğun olduğu şehir
- Birçok yerde işçiler direnişlerle haklarını alıyorlar

YAZISI 4. SAYFADA

İşçi sınıfına

SINIRSIZ GREV HAKKI!

- CHP REFORMİSTLERİ GREV YASAKLAMA REKORU KIRIYORLAR. GREV YASAKLAMALARI İÇİN GENİŞ HAZIRLIKLAR YAPILIYOR.

Ocak ayı içinde başlayan toplusözleşme görüşmelerinin sonuçsuz kalması üzerine geçtiğimiz haftalar içinde İntercontinental Otelinde ve İstanbul Maçka, Çınar, Tarabya vb. gibi büyük otellerde

Devamı sayfa 6'da

- Devalüasyona
- Zamlara
- Ücretlerin dondurulmasına
- Taban fiyatlarının sınırlandırılmasına
- İşsizliğe, açlığa

HAYIR!

Bütün faşist cinayet örgütleri kapatılsın

Manisa'da faşist provokasyon

- MANİSA'DA İLAN EDİLEN GECE SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI KALDIRILMALI, FAŞİST CANİLER CEZALANDIRILMALIDIR.

MHP'li, ÜGD'li faşistler Elazığ, Erzincan, Sivas, Malatya ve Maraş'tan sonra şimdi de Manisa'yı kana bulamak için kolları sıvadılar. Başbuğun emri ile "davadan döndüğü" için öldürüldüğü iddia edilen MHP Manisa İl Başkanının cenaze törenine katılmak üzere Manisa'ya gelen faşist komandolar şehirde terör estirmektedirler. MHP ve ÜGD'li faşistler, daha önce işledikleri cinayetlerine bir yenisini eklediler ve CHP eski il yönetim kurulu üyesi Eczacı Neşe Gülersoy adlı kişiyi öldürdüler. Komando saldırılarının yoğunlaşması üzerine esnafın bir kısmı dükkanlarını kapatırken, gece sokağa çıkma yasağı kondu. Ayrıca Salihli ilçesinde de faşistler halka saldırdılar.

MHP ve ÜGD'li faşistler, 25 Haziran günü bir berberi ve 26 Haziran'da, işçi Hüsnü Çorlu'yu öldürdüler. Ardından kendilerinin öldürdüğü iddia edilen MHP İl Başkanının cenazesine katılmak bahanesiyle Manisa'ya akın eden faşistler, 27 Haziran günü de Eczacı Neşe Gülersoy'u öldürdüler. Bütün bunlar MHP'li faşistlerin gericilikle ve onun cinayet örgütleri, MİT, Kontr-gerilla ile birlikte Manisa'da emekçi kitlelere toplu saldırıda bulunmak amacıyla başvurduğu provokasyon ve katliamlardır.

Ülkemizde binlerce emekçinin kanına girmiş, binlerce devrimci ve emekçiyi katletmiş bu cinayet örgütlerinin mevcut sömürü ve soygunun devamını sağlamak ve emperyalizme köleliği sürekli kılmak için giriştikleri bu cinayetler, her hafta işledikleri cinayetlerin sadece bir ilde ve iki günlük bir parçasıdır. MHP, ÜGD vb. sivil faşist örgütler faşist diktatörlüğün MİT, Kontr-gerilla gibi resmi cinayet örgütleri ile birlikte işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin sömürü ve soyguna, egemen sınıflara ve onların faşist diktatörlüğüne karşı yükselen mücadele--

Devamı sayfa 6'da

Devrimci Demir-İş Başkanı Oktay İlhan:

«Mücadelemiz işçi düşmanlarını ezip geçecektir

Bugün, mevcut sömürü ve zulüm düzeni karşısında bu düzenin ezdiği milyonlarca işçi ve emekçinin düzen aleyhtarı mücadelesi karşısında takınılan tavır, her sendikal akımın gerçek yüzünü ortaya koyması açısından oldukça önemlidir.

Biz Devrimci Demir-İş Sendikası olarak, işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın, emperyalizmin ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarını defedecek güce sahip olduğu inancıyla hareket ediyor ve her türden burjuva sendika akımın işçi sınıfı üzerindeki etkisine karşı tutarlılıkla mücadele ediyoruz.

Bugün, faşist, reformist ve revizyonist sendikacılık, işçi sınıfımızı, emperyalizmin, egemen sınıfların ve

Devamı sayfa 6'da

Toplu işten çıkarmalar hızlanıyor

Ekonomik buhranın derinleşmesi ve işçi sınıfının zamlara, sömürü ve baskıya karşı mücadelesinin yükselmesi üzerine, son zamanlarda işten çıkarmalar ve toplu işçi kıyımları yoğun-

Devamı sayfa 6'da

Sendika ağaları: İşçi kıyımının destekçileri

İşten atılmalar ve toplu işçi kıyımları karşısında işçiler mücadele ederken ve işçi kardeşlerine sahip çıkarken her türden sendika ağaları ne yapmaktadır?

İşte onların son haftalardaki tavırlarından birkaç örnek:

İstanbul İnceler İplik Fabrikasında DİSK'e bağlı Tekstil Sendika ağaları greve önderlik eden işçilerin listesini patrona ver-

Devamı sayfa 6'da

ABD emperyalizminin yeni tehditleri

- ABD, OLASI BİR PETROL BUNALIMINDA DONYANIN PETROL ORETİLEN BÖLGELERİNİ ASKERİ DENETİMİ ALTINA ALMAK İÇİN YENİ BİR ORDU KURDU
- YILDIRIM ORDUSU ADI VERİLEN YENİ ASKERİ GOÇ, ÖZEL OLARAK TECHİZATLANDIRILMIŞ 110 BİN ASKERDEN OLUŞUYOR.

NATO'nun Avrupa Kuvvetlerinin yeni Başkomutanı Orgeneral Rodgers, geçtiğimiz hafta başında yaptığı bir basın toplantısında ABD'nin özel olarak techizatlandırılmış ve eğitilmiş 110 bin askerden oluşan yeni bir ordu kurmakta olduğunu açıklamıştır.

"Yıldırım Ordusu" adı verilen yeni askeri kuvvetler, NATO'dan bağımsız olarak kurulacak ve dünyanın herhangi bir bölgesinde meydana gelebilecek olaylara müdahalede bulunmak amacıyla hazırda bekletilecektir.

Yıldırım Ordusu'nun,

Devamı sayfa 6'da

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

İran İKKP halk konseylerinin kurulması için çağrı yaptı

Toufan

İran İşçi Köylü Komünist Partisi, Pehlevi saltanatının yıkılmasıyla açılan devrim yolunun ancak halkın bütün iradeyi kendi ellerinde toplaması ile güvence altına alınabileceğini belirtmektedir.

İİKKP'nin merkez yayın organı Tufan gazetesi, son sayılarında eski devlet organlarının yıkılması ve bunların yerine halk tarafından seçilen yeni yönetim organlarının geçirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Parti, bunun tüm halkın da isteği olduğunu belirterek bütün üretim birimlerinde, kamu yönetim yerlerinde ve köylerde işçi, köylü, asker ve memurlardan oluşan halk konseylerinin kurulması çağrısı yapmıştır.

İİKKP, ancak Konseyler vasıtasıyla eski çürümüş baskı organlarının tümüyle ortadan kaldırılabileceğini, ülkenin yönetiminin halkın eline geçebileceğini, toplumun demokratikleşmesinin sağlanabileceğini ve devrimin kazançlarının korunabileceğini belirtmektedir.

Partinin bütün güçleri şimdi her yerde bu organların inşası için mücadele etmektedir.

Brezilya KP halkı zulme ve sömürüye karşı mücadeleye çağırdı

Brezilya Komünist Partisi, ülkenin içinde bulunduğu ağır ekonomik ve siyasi koşullar karşısında işçileri, köylüleri ve tüm yurtseverleri gericiliğe, azgın sömürüye, ülkenin uluslararası mali sömürüye bağımlılığına ve cuntacı generallerin ülkeyi sefalete ve yıkıma götüren siyasetlerine karşı mücadeleye çağıran bir bildiri yayınlamıştır.

Bildiride Brezilya'da iktidarı elinde tutan cuntanın tecr.. olması sonucu sözde bazı "reformlara" baş vurarak ömrünü uzatmaya çalıştığı, halka yeni bir hükümet kuruluyormuş izlenimini vermeye uğraştığı ama gerçekte yeni diye ortaya konulan çözümlerin arkasında cuntanın hayalinin bulunduğu, hükümet üyelerinin bile eski cunta üyeleri olduğu ve bu iktidarın da tümüyle uluslararası sermayeye, özellikle de ABD'ye bağımlı olduğu açıklanmaktadır.

BKP'nin bildirisi şöyle sonuçlanmaktadır: *"Ülkeyi buhranlardan, yabancı tekellere bağımlılıktan, halkı azgınca sömürüden, geri kalmışlıktan ve karanlıktan kurtarmanın tek yolu ülkenin en önemli iki gücünün yani işçilerle köylülerin birliği temelinde Ulusal Demokratik bir Halk Devrimini gerçekleştirmekten geçmektedir"*

Çin'in Başkan Yardımcılarından Li Hsien-nien.

"Halk açlık çekiyor, işsizlik, ekonomik kriz doruk noktasında"

Çin'de ilk kez resmi ağızlardan ülkenin içinde bulunduğu ağır ekonomik koşullar hakkında açıklamalarda bulunulmuştur. ÇKP Başkan Yardımcılarından Li Hsien-nien, geçtiğimiz günlerde Pekin Parti Konferansında yaptığı konuşmada ülke halkının büyük bir kısmının yeterince beslenemediğinden, bir kısmının açlık çizgisinin altında bir yaşam sürdürdüğünden, işsizliğin ve ekonomik krizin doruk noktasına ulaştığından söz etmiştir.

NOFUSUN % 10'U RESMEN AÇ

Li Hsien-nien konuşmasında Çin nüfusunun % 10'unun açlık çektiğini ve diğerlerinin de ağır çalışma koşullarına dayanacak beslenmeden yoksun olduğunu söylemiştir. Li, ağır işlerde çalışan işçi ailelerine ayda ancak 14 kilo pirinç ve diğer tahıl ürününün vesikayla dağıtıldığını da söylemiştir.

Ülkede 20 milyondan fazla işsiz olduğunu da belirten Li Hsien-nien, bu yıl lise ve üniversitelerden mezun olacak yüzbinlerce genci de aynı akıbetin beklediğini ve köylere yerleştirilen gençlerin yeniden şehirlere dönmesinin açık işsiz oranını artıracağını söylemiştir. ÇKP Başkan Yardımcısı, bütün bu gelişmelerin ekonomi üzerinde "büyük bir baskı" yaptığını da eklemiştir.

BOTÇEDE 6 MİLYAR DOLAR AÇIK VAR

Çin ekonomisinin merkezi planlamadan iyice uzaklaşmasıyla bütçe açıkları da büyümeye başlamıştır. Modernleşme adı altında yürütülen faaliyetin planlamadan yoksun olarak ve devlet tekellerinin kendi başlarına yürüttükleri çalışmalarla sürdürülmesi sonucu bütçe daha şimdiden 6 milyar dolar açık vermiş bulunmaktadır.

Bu yıl içinde dışardan milyarlarca dolarlık kredi alınmasına rağmen, Çin bütçesinin daha yıl ortasında 6 milyar açık vermesinin nedeni olarak ülke çapında işçi ücretlerindeki çok küçük bir yükselme gösterilmektedir. Li Hsien-nien açıklamasında fabrika ve işletmelerde uygulanan yeni prim sisteminin de bu açığın önemli nedenlerinden biri olduğunu belirtmiştir.

BOTÇE AÇIĞI VE PRİM SİSTEMİ

Gerçekten de bu yılın ilkbaharında özellikle Şanghay işçilerinin direnişleri sonucu tüm ülke çapında işçi ücretlerinde küçük bir yükselme sağlanmıştır. Ancak ücretlerdeki bu yükseliş, işçilerin taleplerinin çok altındadır.

Ama maddi teşvik için yeniden prim uygulamasının başlaması ve fabrika ve işletmelerin yöneticilerine yüksek primler veriliyor olması bu bütçe açığının önemli nedenlerinden biridir.

Aynı parti konferansında bir konuşma yapan Çin Ekonomi ve Maliye Komisyonu Başkanı Chen Yun da ülkedeki ekonomik durumun kötülüğünü doğrulamış ve bütçe açığı nedeniyle yıl sonuna kadar kamu harcamalarından 1/3 oranında bir kısıntı yapılacağını söylemiştir.

Fotoğraflar da Çin'in ekonomik durumunun kötülüğü belgelemeye yetiyor. Sözde kurtuluştan 30 yıl sonra çıplak ayaklı, yamalı elbiseli yarı aç insanlar.

GERÇEK DURUM, RESMİ AÇIKLAMALARDAN DAHA KÖTÜ

Gerçek durum resmi açıklamalardan daha da kötüdür. Örneğin ağır ekonomik bunalım nedeniyle modernleşme planları içinde yer alan birçok plan rafa kaldırılmış bulunmaktadır. Çin yöneticileri tarafından son bir ay içinde alınan iptal kararları batılı sermaye çevrelerini şaşkına çevirmiştir. Bunlar içinde daha önce Çin'e 1,5 milyar dolarlık bir yatırım yaparak çelik endüstrisi kuracak olan Japonya başta gelmektedir.

Ancak Çin silah siparişlerinden hiçbir kesinti yapmamaktadır. Gerçekte de Çin'in ekonomik krizinin temelinde büyük silahlanma harcamaları baş yeri tutmaktadır.

KONUT İNŞAATLARI DURDURULDU

Öte yandan birçok kamu harcamasından vazgeçilmesinin ardından Çin yöneticileri bütün konut inşaatlarının durdurulması kararı da almışlardır. Çin'de büyük bir konut açığı sözkonusu iken bu kararın alınması halkın tepki göstermesine neden olmuş ve başkent Pekin'de gösteriler yapılmıştır. Çin yöneticileri, evlerin tamirini dahi yasaklamış bulunmaktadır. Konut inşaatlarının durdurulmasıyla ortaya çıkan mali olanaklar yeni silah alımında ve diğer kamu harcamalarında kullanılacaktır.

YİYECEK MADDELERİNİN FİYATI İKİ MİSLİ ARTTI

Çin'de kitlelerin yaşam koşullarını kötüleştiren diğer bir sorun da fiyat artışlarıdır. Her türlü sanayi malının fiyatının artmasının yanı sıra halkın temel tüketimi olan yiyecek maddelerinde de yaklaşık iki misli bir artış vardır. Buna karşılık köylülerin ellerine geçen para ya aynı düzeyde kalmış ya da azalmıştır.

Bu durum işçilerin ve köylülerin protestolarıyla karşılanmaktadır. Ülkenin birçok yerinde işçi grevleri ve köylü hareketleri hızlanmıştır.

KREDİ REKORU

Öte yandan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) nin geçtiğimiz ay sonunda yaptığı bir açıklamada Nisan ayı içinde dünya çapında kredi ve sermaye hareketleri incelenmiştir. Buna göre bu ay içinde bütün dünya çapında 5.77 milyar dolarlık bir sermaye hareketi olurken, bu miktarın 1,6 milyarı Çin'e gitmiştir.

Çin'de Coca-Cola içen bir Çinli (!)

Aynı nakarat

"Çin'de Coca Cola Çin halkına satılmıyor, turistler için üretiliyor", Cardin Çin tekstil ürünlerini pazarlamak için moda defileleri düzenliyor" "Çin'de pop müziğin yayılması konusunda bir bilgimiz yok", "Çin'in batı ile ekonomik ilişkiler içinde olmasından daha doğal bir şey olamaz".

Bu sözler Aydınlık gazetesinde Devrimci Yol taraftarı bir gencin Çin'deki son gelişmelerle ilgili sorduğu sorulara verilen cevaplardan alınmıştır. Cevaplarda bazı nazik konulara değinilmemesinin yanı sıra esas olarak da gerçeklerden kaçma ve yalana sarılma çabaları ağırlık taşıyor.

Aydınlık Meclisi köşesinde yer alan yazıda örneğin batılı emperyalistlerin Çin'deki sermaye yatırımlarına veya Çin'in "üçüncü dünya" adı verdiği geri kalmış ülkelere sermaye ihraçlarına ilişkin tek bir satıra dahi rastlanmıyor. Aynı şekilde Çin'in yarı-sömürge ülkelere yönelik silah satışlarına değinilmiyor.

Bütün dünya basın-yayın organlarında çarşaf çarşaf yayınlanan gerçekler, "bilmiyoruz, görmedik, duymadık" sözleriyle geçiştiriliyor.

Aydınlık yazarı, "Coca-Cola'nın yalnızca turistler için üretildiğini" söylüyor. Ama fotoğraflar bile Aydınlık yazarını yalanlamaya yetmektedir. Yukardaki fotoğrafta Coca-Cola içerken görülen adamcağız, herhalde Çin'i gezmeye gelmiş bir turist değildir. Öte yandan eğer Coca-Cola yalnızca turistler için üretiliyorsa, o halde neden Coca-Cola şişelerinin üzerine Çince yazılar yazılıyor; hatta Amerikan şirketinin yöneticileri dünyanın yüzü aşkın ülkesinde Coca-Cola adıyla ürettikleri gazozlarının adını neden Çince "güzel tad" anlamına gelen bir sözcükle değiştiriyorlar?

Çin'deki yozlaşma, emperyalist dünya ile bütünleşme ve yarı-sömürge ülkelerde etki alanları yaratma çabalarını savunmaya çalışan Pekin'in Türkiye'deki acentalarının nakaratlarını Türkiyeli devrimciler daha önce de çok dinledi. Sovyetler Birliği, revizyonist yozlaşma yolunda hızla ilerlerken, Türkiye'deki uzantıları da aynı türden savunmalara sık sık başvurmuşlardı.

Aydınlık yazarlarının çaldıkları minare kılıfına sığmıyor.

Uluslararası Komünist Hareket ve Türkiye

Türkiye: Sıkıyönetime karşı mücadele

Arbejderen

Danimarka Komünist Partisi/M-L'nin merkez yayın organı "ARBEJDEREN" 13-26 Haziran tarihli son sayısında Türkiye'deki faşist baskıları, sıkıyönetime karşı mücadeleyi ve 1 Mayıs gösterilerini anlatan bir yazı yayınlamıştır.

Arbejderen'de yayınlanan yazıda Türkiye Devrimci Komünist Partisi İnşa Örgütü'nün "Ocak Deklerasyonu" adıyla yayınlanan "faşizme karşı eylem platformu"ndan da söz edilmekte ve Türkiye'de faşizme ve sıkıyönetime karşı gerçekte mücadele eden tek siyasi gücün TDKP-İÖ olduğu vurgulanmaktadır. Arbejderen gazetesi TDKP-İÖ'nün faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleyi Sovyet yanlısı T'K'P ve "Üç dünyacı" revizyonizmin temsilcisi TİKP'ye karşı mücadele ile birleştirdiğini de belirtmektedir.

Arbejderen gazetesi, 2 sayfa tutan yazısında Türkiyeli komünistlerin devrimci ve yurtsever güçlerle birliği sağlayarak Türkiye'nin 30'u aşkın bölgesinde 1 Mayıs kutlamalarına önderlik ettiğini belirtmektedir. Sıkıyönetimin baskısına rağmen birçok ilde TDKP-İÖ'nün önderliğinde yasadışı gösteriler düzenlendiğinden de söz eden Arbejderen bu gösterilere binlerce kişinin katıldığını yazmaktadır.

Danimarka Komünist Partisi/M-L'nin merkez organı Türkiye devrimci proletarya hareketinin yayın organı olarak nitelediği Halkın Kurtuluşu gazetesi üzerine yönelik baskıları anlatan başka bir yazı da yayınlamıştır. Gazetenin sıkıyönetim ilan edilmiş olan illere girmesinin yasaklandığı söylenen yazıda bu baskılar protesto edilmektedir.

Son olarak Arbejderen Enver Hoca yoldaşın son eseri EMPERYALİZM VE DEVRİM'in Türkiye'de yayınlandığını bildirmekte ve PARTİ BAYRAĞI'nın 15. sayısında kitabın yayınlanması ile ilgili yayınlanan tanıtıcı yazıdan pasajlar aktarmaktadır.

TYRKIET

Kamp mod undtagelsestilstanden

Nyt fascistisk forbud

HALKIN KURTULUŞU

Roter Morgen

Türkiye: Emperyalistlere satış

Almanya Komünist Partisi/M-L'nin yayın organı Roter Morgen'in 8 Haziran tarihli sayısında Türkiye'nin Pariste IMF ile yaptığı anlaşma üzerine bir yazı yayınlanmıştır. Yazıyı özetleyerek aktarıyoruz.

"Türkiye Konsorsiyumu Paris'te Türkiye'ye 906 milyon dolarlık sözde bir 'acil yardım' kararı aldı. Bu, batılı emperyalistlerin, derin bir ekonomik bunalım içindeki Türkiye'yi daha sıkı bir denetim ve sömürü altına almak için gösterdikleri çabanın yeni bir adımıdır.

"Konsorsiyumun en büyük ortaklarından biri Federal Almanya Cumhuriyetidir. Almanya, Türkiye'ye 200 milyon dolar kredi veriyor. ABD 250, Japonya ve Fransa 70'er, İtalya 40 ve İngiltere de 30 milyon dolarlık krediler açmaktadırlar... Yağmalanan Türkiye'nin dış borçları zaten şimdiden 19 milyar dolara varmıştır."

Roter Rebell

Türkiye'de gençlik mücadelesi güçleniyor

Almanya KP/M-L'nin komünist gençlik örgütü Rote Garde'nin yayın organı Roter Rebel'in Haziran sayısında Türkiye'deki devrimci gençlik mücadelesini anlatan bir yazı yayınlanmıştır. YDGF'nin düzenlediği eylemlerden fotoğrafların da yer aldığı yazıda faşist diktatörlüğün azgınca baskılarına ve sıkıyönetimin yasaklamalarına rağmen YDGF'nin üye derneklerinin sayısının 160'a, üye sayısının ise 40 bine yükseldiği belirtilmektedir.

Brezilya'da milyonlarca köylü açlık çekiyor

IMF'nin yarattığı mucize olarak gösterilen Brezilya'da milyonlarca köylü açlıkla savaşmaktadır.

Bu yıl içinde doruk noktasına ulaşan ekonomik kriz, esas olarak doğa şartlarına bağımlı olan tarımda kendini daha kuvvetle hissettirmeye başlamıştır. Ülkenin kuzey bölgelerinde yaşayan üç milyon köylü ailesi Brezilya hükümetinin hiçbir tedbir almaması sonucu açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Köylüler, ancak yabani bitki ve hayvanları yiyerek yaşamlarını sürdürmektedirler.

Yüzbinlerce köylü, toprağını bırakarak büyük şehirlere akın etmeye başlamıştır. Bu göçü durdurmaya çalışan hükümet kuvvetleri ile köylüler arasında sık sık kanlı çatışmalar olmaktadır. Aşağı-yukarı 15 milyon köylüyü etkileyen tarımdaki bu kötü koşullar, büyük ölçüde son 10 yıldır Brezilya hükümetinin IMF'nin direktiflerine uygun olarak yürüttüğü tarım politikasının bir ürünüdür.

Afganistan'da sosyal-faşist iktidar güç durumda

Afganistan'taki Moskova'nın güdümündeki sosyal faşist iktidar, ülke halkına yönelik baskı ve zulmünü artırırken, halkın mücadelesi giderek yükselmektedir. Son hafta içinde silahlı halk hareketinin başkent Kabil'i de içine alacak kadar genişlemesi üzerine Afganistan'ın sosyal-faşist yöneticileri canlarını korumak üzere askeri garnizonlara sığınmışlardır.

Afganistan'dan gelen son haberlere göre yurtseverlere karşı girişilen askeri harekatlara sosyal-faşistlerin yönetimindeki Afgan ordusunun yanı sıra Sovyet askeri güçleri de katılmaktadır.

Türkiyeli ve Almanyalı komünistler faşizme karşı omuz omuza

9 Haziran'da Almanya'nın Köln şehrinde Türkeş'in Almanya'ya yaptığı ziyareti protesto etmek amacıyla bazı ilerici derneklerle birlikte ATİF ve ATÖF'ün düzenlediği miting ve yürüyüşe katılan Türkiye'li ve Almanyalı komünistler, toplam 1000 kişi ile bu gösteriyi desteklemişlerdir.

Aynı gösteriye ilişkin olarak Almanya Komünist Partisi/M-L ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi -İnşa Örgütü (Yurd dışı Komitesi) ortak bir bildiri yayınlayarak, Almanyalı ve Türkiyeli faşistler arasındaki işbirliğine dikkati çekmişler ve bütün işçileri mücadeleye çağırmışlardır.

Son olarak 16 Haziran'da Alman Yeni Nazilerinin Frankfurt'ta yapmayı planladıkları gösteri, Almanya'daki 50 bin Alman ve yabancı işçi tarafından bozguna uğratılmış ve bu eylem sırasında da Almanyalı ve Türkiyeli komünistler ortak bir mücadele yürütmüşlerdir.

Yeni Naziler, 17 Haziran 1953 Berlin'de gerçekleştirdikleri gerici ayaklanmanın yıldönümünde Frankfurt'da bir gösteri düzenlemek için 5 ay öncesinden hazırlıklara baş

Devamı sayfa 6'da

TDKP-İÖ'nün Mao Zedung ve ÇKP üzerine kararı

«'Mao Zedung düşüncesi': Revizyonist, küçük burjuva bir teori ve pratiğin ifadesidir.»

Açıklama

Elimize geçen TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ-İNŞA ÖRGÜTÜ'nün (TDKP-İÖ'nün) Merkez Yayın Organı YOLDAŞ dergisinin Haziran 1979 tarihli 15. sayısında "Mao Zedung Düşüncesi"ni değerlendiren, ve bu konuda TDKP-İÖ GMK'nın Mayıs 1979 tarihli kararını açıklayan bir yazı yayınlanmıştır.

Ayrıca aynı dergide J.V.Stalin'in 100. Doğum Yıldönümü ile ilgili TDKP-İÖ MK'nın Kararı da yer almaktadır.

"Mao Zedung ve ÇKP Üzerine Karar- "Mao Zedung Düşüncesi" Revizyonist, Küçük-burjuva Bir Teori ve Pratiğin İfadesi" başlığını taşıyan YOLDAŞ dergisinin 15. sayısındaki yazıda, TDKP-İÖ GMK, "Mao Zedung Düşüncesi"nin anti-Marksist özünün sistemli bir teşhirini yapmakta ve Türkiye Marksist-Leninistlerini "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı uzlaşmaz bir mücadeleye çağırmaktadır.

"Mao Zedung Düşüncesi" bütün devrimciler arasında tartışılan bir konu olduğu için, YOLDAŞ dergisinin 15. sayısında yayınlanan bu yazının bir bölümünü gazetemizin bu sayısında yayınlıyoruz.

NOT: Mao Zedung Değerlendirmesi ve Geçmişi başlığı ile aktardığımız bölümün başlığı ve arabaşlıkları tarafımızdan konmuştur.-Halkın Kurtuluşu-

MAO ZEDUNG ANTİ-KAPİTALİST BİR PERSPEKTİFE SAHİP OLMAMIŞ, PROLETARYAYI DEVRİMİN MERKEZİNE KOYMAMIŞ VE ONUN ROLÜNÜ ÇARPITMIŞTIR.

Mao Zedung'un hiçbir yazısında genel olarak kapitalizmin eleştirisine rastlanmaz. O, en fazla "kötü kapitalistler" ve onların "kötü çizgileri" nden (Seçme Eserler Cilt 5, s.514) söz açmıştır. Çağımızda kapitalizmin genel olarak gericileşmesi ve tüm dünyada her türlü mülkiyetten arınmış ve toplumsallaşmış üretici güçlerin temsilcisi proletaryanın, doğrudan ya da belirli ön aşamalardan yürüyerek, yeni sosyalist üretim ilişkilerini örgütlemeye ve nihai hedefi olan komünizme varmaya yetenekli tek sınıf olması gerçeği Mao Zedung tarafından çarpıtılmıştır. O, geri ülkelerde henüz milli kapitalizmin bütün ilerici potansiyelini yitirmemiş olması doğru görüşünü de zırh olarak kullanarak, kapitalizmle sosyalizm arasındaki çatışmayı bulandırmış ve gözlerden gizlemiştir. O, yüzyıldan daha fazla "atalarımız eserlerin tamamlanması için(Sun yat-sen ve diğerleri- örgütümüz) bize yol gösterdiler." (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.16)derken hakkını verdiği gibi, Sun Yat-Sen'in düşüncelerini savunarak, kapitalizmi yoksulluk ve sefalet, sosyalizmi de zenginlik ve refah gibi muğlak tanımlarla tanımlamış,soyut bir yoksulluk - refah mücadelesini öngörmüştür. Zaman zaman kabul etmesine rağmen kapitalist özel mülkiyet ilişkilerinin ortaya çıkardığı ve işgücünden başka hiçbir şeye sahip olmayan proletaryanın her türlü sömürü ilişkisine karşı sonuna kadar mücadele etmeye yetenekli ve bu yüzden en devrimci sınıf olduğu gerçeği yerine, Mao Zedung, "Yoksul olmak iyidir, çünkü sizi devrimci olmaya yöneltir" (Yayınlanmamış Yazılar.s. 43), "Yoksullar devrim ister, buna karşılık zenginlerin devrim istemesi zordur" (Seçme Eserler, C.5, s.277) gibi Proudhouncu-Narodnik görüşleri geçirmiştir. Demokratik devrim aşamasının zorunluluğu ve "Yoksulluk teorisi" ardına sığınarak proletaryanın tarihi rolünü ve muğlak bir refah toplumu olarak değil, ama proletarya tarafından örgütlenen ve temsil edilen yeni üretim ilişkilerine dayanan bir toplum olarak, sosyalist toplumu bir defa belirsiz bir hale getirip çarpıttıktan sonra, Mao Zedung, kapitalizmle sosyalizm arasındaki çatışmayı gözardı edebilir, milli burjuvaziyi yüceltebilir ve bir köylü sosyalizmi ütopyasını yaygınlaştırabilirdi. Nitekim O, "... Çin köylüsünün sosyalizmi gerçekleştirmesi..."nden (Seçme Eserler, C.5, s. 296-297) söz etmekte ve yeni temeller üzerinde bir köy toplumundan bahsedilmektedir; "Bu üretim grupları, (emek değişim ekipleri, karşılıklı yardımlaşma grupları-örgütümüz bir kez yerleşti mi sadece üretim artmakla ve her çeşit yenilik ortaya çıkmakla kalmayacak, aynı zamanda siyasi ilerleme, daha yüksek bir eğitim düzeyi,sağlık şartlarında gelişme,, boş gezenlerin yeniden biçimlendirilmesi ve toplumsal geleneklerde bir değişiklik de sağlanacak ve çok geçmeden üretim usulleri de geliştirecektir. Bütün bunlar gerçekleştiğinde, bizim köy toplumumuz da yeni temeller üzerinde yavaş yavaş yeniden inşa edilecektir ". (Seçme Eserler, C.3,s.209) Ve bunlar, Çin'de devrim henüz şehirlerin, özellikle büyük şehirlerin tümüyle dışında sürerken söylenmektedir.

(...)

Örgütümüz bu tür görüşleri, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e dayanarak Doğu Perinçek, İ.Kaypakkaya, Mahir Çayan vb. nin şahsında öteden beri eleştirdi.

Mao Zedung, sosyalizm ve komünizme hiçbir zaman inanmamıştır. Bu konuyu ilerde ele alacak olmamıza rağmen, şimdiden belirtelim ki özellikle 1956 Macaristan olaylarının karamsarlığıyla o, "komünizmin milyorlarca yıl hiç değişmeden nitelik bakımından hep tamamen aynı kalabileceğine inanmıyorum" (Yayınlanmamış Yazılar, s.181) diyor ve komünist toplumda da,"..hâla halk içinde mücadeleler ve döğüşler çıkacak ve hâlâ çeşitli karışıklıklar olacaktır" (Seçme Eserler, C.5, s.386) diye düşünüyordu. O, sınıfsız toplumu mümkün görmüyordu ya da öyle bir sınıfsız toplumu mümkün görüyordu ki, bu toplumun sınıflı toplumlardan bir farkı kalmıyordu. Mao Zedung aslında bazen proletaryanın nihai amacı olarak komünist toplumdan söz etmesine karşın, proletaryayı esas olarak kendisi ile birlikte bütün diğer sınıfları da ortadan kaldırma görevi ile yükümlendirilmiş bir sınıf olarak değil, "büyüklük ve başarı peşinde"(Yayınlanmamış Yazılar, s. 72) koşan, kendini ezilmişlikten kurtarıp başkalarını ezecek bir konum kazanmak isteyen bir sınıf olarak görüyordu. Dar köylü bakış açısıyla başkası da mümkün değildi. O, proletaryayı objektif olarak sınıfların varlığı ile çelişen ve buna karşı olan bir sosyal güç olarak değil, örneğin köylülük gibi yalnızca tekelci kapitalist ve feodal imtiyazlara, sınıf ayrıcalıklarına karşı olan bir güç olarak, tam da küçük-burjuvaziye uygun bir kavrayışla tanımlıyordu.

Az sonra üstünde duracağımız gibi, proletaryanın ayrı ve bağımsız örgütlenmesini, partiyle ilgili olarak açıkça reddeden ve sendikalar gibi partiye bağlı örgütlerin gereğinden tek sözle bahsetmeyen (Birleşik Cephe üzerine sayfalar doldururken) Mao Zedung, yoksul köylülerin ve tarım proletaryasının devrimciliğini yine "en sefil olma" ve "kırsal alanların en sıkıntılı kesimi" olma ile ölçtüğü "Çin köylülüğünün çeşitli sınıflarının ve bunların devrim karşısında tutumlarının çözümlenmesi" adlı 1929'da yazdığı ve Seçme Eserlere alınmayan makalesinde (bkz. Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.79) genel olarak mülk sahipliği ve özel olarak kapitalizmin üzerine hiçbir eleştiride bulunmuyor, aksine onları olumluyor. Görünüşte kırsal alanlarda sınıf farklılaşmasından bahsettiği bu makalede, o,tarım proletaryasını mülk sahibi köylülükle birlikte tek bir örgüt içinde örgütlenmesini ama ayrı örgütlenmemesini ileri sürerek kapitalizm karşısında savunmasız kalmaya ve şehirdeki sınıf kardeşleriyle birlikte nihai amacına uygun olarak davranmamaya, tersine, burjuvazinin peşine takılmaya mahkum ediyor.

(...)

PARTİNİN ROLÜNÜN REDDİ

Mao Zedung, partili olmayı ve partiye inancı, "bu dünyanın boş değerleri"nden biri olarak nitelemiştir(Yayınlanmamış Yazılar, s.73) Yine O'nun partisi proletaryaya o kadar yabancıdır ve öncü bir müfreze olarak sınıfın bir parçası olmaktan o kadar uzaktır ki, o, "şimdi şehirlere girdik, bu iyi bir şeydir... Ama bu aynı zamanda kötü bir şeydir. Çünkü partimizin bozulmasına sebep oldu" (Yayınlanmamış Yazılar, s.246) diyebilmektedir. Mao Zedung'a göre şehirlerde ve proletarya içinde parti faaliyeti hep ikinci derecededir ve onun tarafından ihmal edilmiştir. Partinin sınıf bileşimi Mao Zedung için hiç bir zaman sorun olmamış, parti, proletaryaya değil aydınlara ve büyük çoğunluğu köylülük temsil etmek üzere küçük-burjuvaziye dayanmış ve kendisi kadroların önemli bir bölümünün, hem de 1957'de toprak ağası, zengin köylü ve hali vakti yerinde orta köylü ailelerinden geldiğini kabul etmiştir" (Seçme Eserler, C.5, s. 402).

Partinin proletaryanın en saf örgütü olduğu şeklindeki Leninist öğretiye karşı çıkarak "Komünist partisine örgütsel olarak katılmış bulunan ama henüz partisine ideolojik bakımdan tam olarak ya da hiç katılmamış olan birçok parti üyesi" (Seçme Eserler, C. 3, s.104) olmasını doğru bulan, hatta bazıları komünist partisine katılmıştır ama anti-koministtir" (Seçme Eserler, C. 5, s.582) diyen Mao Zedung, partiyi sınıfsal niteliğinden yoksun bir kitle partisi olarak kavramıştır. Sözde karşıtların birliği kanununun gereği olarak parti içerisinde iki çizginin var olmasının kaçınılmazlığını ileri sürerek, sınıf mücadelesinde partinin öncü müfreze olarak rolünü inkar etmiş, sınıf mücadelesinin partiye yansımasını mekanik olarak kavramıştır. O, "Kuruluşundan kuzey seferine (1921'den 1927'ye) kadar partimiz nispeten canlıydı, hatta Cen Du-siyu'nun Marksizm kılığına bürünmüş burjuva ideolojisine bile izin veriyordu"(Yayınlanmamış Yazılar, s.47) diyerek partinin canlılığını burjuva ideolojisinin varlığına, onun hoş karşılanmasına bağlamıştı. Mao Zedung'a göre Partinin Marksizm-Leninizmi eylem kılavuzu olarak kabul etmesi ve oportünizm ve revizyonizme karşı mücadele ve onun unsurlarından arınarak güçlenmesi gerekmiyordu. O'na göre parti proletaryanın burjuvaziyle hesaplaşmasının bir aracı değildi, kendi içinde ideolojik - politik çoğulculuğu temsil ediyordu.

Mao Zedung, parti içine sızabilecek burjuva eğilim ve unsurlara karşı tamamen hoşgörülüydü; onlardan kopmayı ve onları tasfiyeyi değil, onlarla uzlaşıp birleşmeyi ve idealizminin sonucu olarak onları sadece ikna yöntemiyle "düzeltmeyi" öngörüyordu. 1966'da Liu Şao-şi ve Deng Siao-ping ile dahi birleşmeye çalışan ve "benim sulu çamurla birleşen bir insan olduğu mu söylüyorsunuz. Evet, ben sulu çamurla birleşen bir insanım" (Yayınlanmamış Yazılar, s. 224) diyen Mao Zedung, oportünizme karşı mücadele edip onun varlığına izin vermemeyi ve onunla birleşmemeyi sekterlik olarak suçluyordu. (bkz. Seçme Eserler, C.5, s.362). O, parti içinde burjuva çizgisinin ve temsilcilerinin varlığına izin verilmesinin gerekliliğini savunmada o kadar ileri gitti ki küçük burjuvaziyi temsil ettiğini söylediği Li Lisan ve Vang Ming'in merkez komitesine seçilmesini propaganda etti ve bunu sağladı. (Bkz. Seçme Eserler, C.5, s. 364-366) Böyle bir parti proletaryayı nasıl yönetebilir?

Partinin içinde iki çizgi mücadelesinin savunulması ve uygulanması ÇKP içinde birçok hizibin var olması ve birarada yaşaması sonucunu doğurdu. Bu kaçınılmazdı. Farklı çizgiler kendi örgütlenmelerini yaratacaktı. Nitekim Mao Zedung, , partide hiziplerin varlığını

Mao Zedung değerlendirmesi ve geçmişi

ÇKP ve Mao Zedung konusundaki değerlendirmelerimizin kökleri, daha eskilere, 1960'ların sonlarında Türkiye'de gelişen ve THKO'nun da dahil olduğu devrimci-demokrat hareket üzerindeki Çin devriminin ve Mao Zedung'un teorisinin büyük etkisine kadar da uzanmaktadır. Bu etki, bu hareketlerin aynı sınıfsal karaktere sahip olmalarının doğal sonucuydu.

O zaman bütün bu duruma uygun olarak örgütümüz Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendiriyordu. O'nu "dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden biri" Marksizmin bir klasiği; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin kararlı bir takipçisi olarak görüyordu. (...)

Ancak "Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi" şeklindeki formülasyonu, "Mao Zedung düşüncesi, çağımızın Marksizm-Leninizmidir" şeklindeki tezi ve Mao Zedung düşüncesi, Marksizm-Leninizmin yepyeni bir düzeye çıkarılmasıdır" şeklindeki Çin propagandasını hiçbir zaman kabul etmedik ve kullanmadık.

Örgütümüz daima, hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşadığımızı ve bu çağın Lenin (ve Stalin) tarafından bütün ana yönleriyle tanımlandığını, proletarya devriminin dünya planında ve tek tek ülkeler planında bütün temel meselelerinin çözümlendiğini savundu. Özellikle platformumuza (programımıza) temel teşkil eden yazılarda, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme herhangi bir yeni katkıda bulunmadığını, böyle olduğu söylenen meselelerin Lenin ve Stalin'de olduğunu ortaya koyduk.

(...)

Bugün bütün gelişmeyi gözden geçirdiğimizde küçük-burjuva ihtilalciliğine karşı mücadele açtığımız 1970 li yılların ortalarından bu yana gittikçe daha da berraklaşarak proletaryanın tarihsel rolü, proletaryanın sınıf olarak devrimdeki önderliği, parti ile sınıf arasındaki ilişki , partinin rolü, parti-ordu ilişkisi, şehirlerde proletarya içinde çalışmanın önemi, vb. sorunlarla ilgili olarak Mao Zedung'la çeliştiğimizi; O'nun görüşlerinin tersine siyasetler geliştirdiğimizi görebiliriz."İdeolojik önderlik", "aydınların önderliği" vb. anlayışları ise, daha 1971 özeleştirimizin başında reddetmiştik.

Siyasi çizgimizin gelişmesi, netleşmesi ve derinleşmesi süreci içinde ve özellikle diğer siyasi hareketlerle yürüttüğümüz polemiklerde, Mao'nun teorisine ve temel konulardaki tezlerine ters (ki bugün bu teoriyi ve onun eklektik, revizyonist niteliğini bütünüyle kavradığımızda bu daha açık ve net bir biçimde ortaya çıkıyor) birçok teze, Marksizm-Leninizmle bütünüyle uyum içinde tezlere ulaştık.

PROGRAMA TEMEL TEŞKİL EDEN TEZLER

Programımıza temel teşkil eden konulardan olan Faşizm ve Ulusal Demokratik Halk Devrimi konularını kapsayan tezlerimizi, revizyonizmin çeşitli türlerine karşı mücadele içinde geliştirdik. Bu konularda, bunun yanında, çelişmeler ve baş çelişme sorununda, sınıf mücadelesi ile milli mücadele arasındaki ilişki sorununda, baş düşmanla diğer düşmanlar arasındaki ilişki ve onlara karşı mücadele sorununda vb. Mao'nun tezlerine ters düşen Marksist-Leninist görüşlere sahiptik. Temel çelişmeyi (ya da çelişmeleri) hiçbir zaman uzlaşabilir çelişme olarak görmedik. Toplumların, engel haline gelen eski üretim ilişkileri ile gelişen yeni üretici güçler arasındaki uzlaşmazlık ve yeninin eskiyi tasfiye ederek onun yerini almasıyla geliştiğini savunduk. Çeşitli çelişmelerin birbirine tabi oluşunu hiçbir zaman Mao gibi ele almadık: İçinde bulunulan sürecin bütün çelişmelerinin çözülmesi (ve bunun için öne çıkan belli çelişmelerin kavranacak halka olarak ele alınması) yerine önce tespit edilmiş ve diğer çelişmeleri de sözde kendine tabi kıldığından, diğerlerinden ayrılarak soyutlanarak, ilk adım olarak çözülmesi gereken bir baş çelişme anlayışına ve bütün diğer görevlerin bu çelişmenin çözülmesine tabi kılındığı gerekçesi ile bir kenara bırakıldığı mücadele anlayışına sahip olmadı. Aksine bu anlayışla ve onun uygulanışı olan bütün mücadelenin iki süper devlete, hatta yalnızca Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele şeklinde ele alınması anlayışı ile mücadele ettik. Gericiler arasındaki çelişmelerle, devrimcilerle karşı-devrimciler arsındaki çelişmeleri birbirine karıştırmadık, titizlikle ayırdık. İkincisini öne çıkardık ve bütün mücadelemizde bunu esas aldık. Gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanma görüşünü ileri sürdük ve başından beri baş düşmana karşı diğer düşmanlarla birleşme görüşüne karşı çıktık. "Yemeği lokma lokma yemek" benzetmesi ile sınıf mücadelesine, devrime yaklaşmak sürekli mücadele ettiğimiz bir anlayış oldu.

Proletarya önderliğinde gerçekleştirilen ve sosyalist devrime kesintisiz olarak geçişi içeren yeni tipte demokratik devrim anlayışının köklerinin Marks ve Engels'te olduğunu, Lenin'in emperyalizm koşullarında bu teoriyi geliştirdiğini, Stalin'in önderliğinde Komintern çizgisinin de bu olduğunu başından beri söyledik. Böylece bu teoriyi başlıbaşına Mao'ya maleden görüşlerden ayrılıyorduk. Her ne kadar Mao'nun da Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bu konudaki öğretilerine sadık kalarak bu teoriyi Çin'in somut koşullarına uygulayarak zenginleştirdiğini savunduysak da, bu, meseleye Mao'nun yaklaşımı konusunda yetersiz ve yanıltıcı bilgilerimizden, Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist saymamızdan, yanıltıcı Mao efsanesinin, Mao kültürünün üzerimizdeki etkisinden ileri geliyordu. Ancak şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki,biz, "Mao'nun bu teoriyi Çin'in somut koşullarına uygulayarak geliştirmesi" derken, hiçbir zaman, onun bu teoriyi özde revize etmek anlamına gelen sözde "katkılarını" savunmadık. Daima Leninist devrim teorisini savunduk ve Mao'nun tezlerini bu ışıkta yorumlamaya çalıştık. O'nun yoruma açık formülasyonlarının böyle olduğunu düşündük. Mao'nun bu devrimde proletaryanın önderliğini şu veya bu şekilde reddeden, demokratik devrimle sosyalist devrim arasına Çin Seddi çeken ve demokratik devrimden sosyalist devrime kesintisiz geçişi reddeden görüşlerini hiçbir zaman savunmadık.

Örgütümüz, ideolojik-siyasi inşada ve tezlerimizin geliştirilmesi faaliyetinde daima Marksizm - Leninizmi esas aldı. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in takipçisi olmaya çalıştı. Bunun doğrudan bir sonucu olarak bir çok temel meselede "Mao Zedung Düşüncesi" ile, Mao'nun ve ÇKP'nin teori ve pratiği ile çelişti. Ancak o zaman biz bunları kuşkuyla karşılamakla birlikte bir çelişme olarak kavramıyor, bu çelişmeleri açıkça göremiyorduk. Mao'nun oportünist, revizyonist görüşlerini tespit edemiyorduk. Bu tezler "Seçme Eserler"de ya her türlü yoruma açık bir şekilde yer alıyor, ya da üstü Marksist-Leninist formülasyonlarla perdelenmiş,örtülmüş bir biçimde yer alıyordu. Aynı yazıda oportünist, revizyonist bir tez; bir diğer sayfada bu konuda Marksist-Leninist formülasyonla birarada bulunabiliyordu. Biz, Mao'nun bu yoruma açık tezlerini, O'nun büyük bir Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizmin kararlı bir takipçisi olarak görme hatası içinde bulunduğumuzdan, daima Marksizm-Leninizm ışığında, ona uygun olarak, iyimser bir şekilde yorumladık. Yazılarda savunulmak durumunda olanın Marksist-Leninist tezler olduğunu düşündük.Yukarıda saydığımız gibi, o zaman bunları farkedemedik; O'nun tezlerinin Marksizm-Leninizmle çelişmediğini ispatlamaya çalıştık. Ancak, "Seçme Eserler"in beşinci cildi yayınlanıp, ilk dört cilt de yoruma açık yerler gerçek anlamına kavuşunca,çelişkilerimiz açık bir şekilde ortaya çıktı.

EKİM KONFERANSI VE SONRASI

Bu sıralarda konferansımıza hazırlık olarak girişilen, örgütsel sorunların ele alınması ve doğru, Marksist-Leninist bir örgütsel çizginin inşaası faaliyetimiz, Mao Zedung'un hatasız olmadığı şeklinde oluşmaya başlayan düşüncelerimizi pekiştirdi ve daha da gelişmesine yol açtı. Öteden beri eleştirdiğimiz "İdeolojik önderlik" konusunda ve Mao ile açıktan çelişerek "Parti içinde iki çizgi" anlayışını reddetmemize ek olarak, bu görüşlerin felsefi kaynağı ve yol açtığı sonuçları daha açık bir şekilde kavradık. İşçi sınıfı önderliği, onun diğer sınıflarla ilişkisi, parti ve diğer örgütlenmeler arasındaki ilişki vb. sorunlarda Mao ile büyük bir çelişme içinde bulunduğumuzu, daha doğrusu Mao'nun bu konularda Marksizm - Leninizmin öğretileri ile büyük bir çelişme içinde olduğunu gördük.

Bu sıralarda toplanan Ekim Konferansında GMK'mız, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasiği olmadığı şeklindeki düşüncesini ortaya koydu. Ekim Konferansı, GMK'mızın çalışmaları bu yönde derinleştirmesi kararına vardı.

Öte yandan bilindiği gibi uluslar arası komünist hareket içinde 1964'lerden başlayarak, çeşitli konularda ÇKP ve O'nu körü körüne izleyen birtakım gruplarla, Arnavutluk Emek Partisi ve birçok gerçek Marksist-Leninist parti arasında fikir ve görüş ayrılıkları ortaya çıkmış; bununla birlikte bu ayrılıklar yakın zamana kadar, komünist partilerin arasındaki ilişkileri ve işleyişi düzenleyen Marksist-Leninist ilke ve kurallara sadık kalınarak açık polemikler şeklinde ortaya konmamıştır. Ancak Çin yönetiminin emperyalizmle uzlaşması; karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni formüle etmesi ve bu sözde teoriyi "uluslararası komünist hareketin genel çizgisidir" diyerek tamamen darbeci ve ilkesiz bir tarzda Marksist-Leninist partilere kabul ettirmeye çalışması, bu partilerde karışıklıklar yaratmaya çabalaması, üç dünyacı anti-parti ve grup ve klikleri desteklemesi; proletarya enternasyonalizmine kastetmesi; "Üç Dünya Teorisi"ni bütünüyle uygulamaya koyması; ve bütün bu süreç boyunca giderek daha derinleşen ve keskinleşen ideolojik, siyasi ayrılıklar, Marksist-Leninist saflarda "Mao Zedung Düşüncesi"nin ve ona sıkı sıkıya bağlı olan ÇKP'nin teori ve pratiğinin yeniden değerlendirilmesini gündeme getirmiştir. Bütün gerçek Marksist-Leninist partiler bu faaliyetin içine girmişler ve şu veya bu ölçüde sonuçlara ulaşmışlar, bunları açıklamışlardır.

Bizim bu konudaki faaliyetimiz,uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde yürütülen bu faaliyete de denk düşüyor ve elbette bu faaliyetin uyarıcı etkilerinden de kaynaklanıyordu.

Ancak ÇKP'nin ve Mao Zedung'un yeniden değerlendirilmesi konusunda kendi açımızdan hâlâ ileri bir durumda değildik ve Mao ve ÇKP hakkında açık ve berrak bir fikrimiz bütünüyle olgunlaşmamıştı.

Elimizde bu konuda belge olarak, Mao'nun "Seçme Eserler"inin yayınlanmış dört cildi ve ÇKP'nin yayınlanmış birtakım makaleleri bulunuyordu. Özellikle Mao Zedung'un bu dört ciltde yer alan yazıları, yayınlanmadan önce gözden geçirilmiş, düzeltilmiş ve revizyonizmi örten Marksist-Leninist formülasyonlarla iyice süslenmişti. "Yayınlanmamış Yazılar" adlı Mao derlemesi resmi bir belge değildi ve O'na güvenemiyorduk."Teorik ve Siyasal Düşünceler" adlı derleme için de durum aynıydı.

Bu sırada "Seçme Eserler"in beşinci cildi yayınlandı. Buradaki yazılar da açıktı ve "Düzeltmeler"bakımından ustalıktan yoksundu. Ya da Deng-Hua kliğinin karşı-devrimci amaçlarına daha da iyi hizmet edebilmesi için böyle "düzeltmeler"e ihtiyaç duyulmamıştı. Artık diğer yazılarıyla da karşılaştırıldığında, daha önce Mao'ya maletmekten kaçındığımız, resmi belge değil dediğimiz,anti-Marksist-fikirler içeren birçok yazının da O'nun tarafından kaleme alındığından kuşkumuz kalmadı. Araştırmalarımız bizi, Mao'nun görüşleri ile çelişme içinde olduğumuzu bildiğimiz konuların yanı sıra, çizgimizin bütün esas alanlarda Mao'nun görüşleri ile tamamen çeliştiği gerçeğine götürdü.

Mao Zedung'un önceden Marksizm-Leninizm açısından iyimserce yorumladığımız görüşlerin böyle yorumlanamayacağını; şaşaalı sloganların, Çin usulü tekerlemelerin ve kabaca kullanılmış Marksist-Leninist formülasyonların arkasında, özde, koyu ve sinsi bir revizyonizmin yattığını gördük. Diğer ciltlerde yoruma açık, muğlak ve dikkati çekmeyen birçok tez ve formülasyon; "Seçme Eserler" in beşinci cildinde savunulanların ışığında gerçek yorumunun gerçek anti-Marksist anlamını buluyordu.

Devlet ve özel olarak demokratik halk diktatörlüğü, proletarya demokrasisi, kesintisiz devrim, sosyalist inşa, Stalin ve Komintern değerlendirmesi, modern revizyonizmi ele alış vb. konularda sözün kısası, diğerleri ile birlikte ele alındığında bütün konularda "Mao Zedung Düşüncesi"nin Marksizm-Leninizmden ödünç alınmış fikirler ve formüllerle her çeşit küçük-burjuva, anti-Marksist , revizyonist fikirlerin birbirine karıştığı ve özünü ikincisinin belirlediği bir alaşım olduğunu tespit ettik.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN DÜŞÜNCELERİNİN YERİ

Kendi çalışmalarımızın yanında, uluslararası komünist hareketin,başta AEP olmak üzere gerçek Marksist-Leninist partilerin düşünce ve tespitlerinin bu konuda doğru bir karara varmamızda yeri son derece büyüktür.

Yeni ve genç bir Marksist - Leninist örgüt olarak, örgütümüzün, uluslararası Marksist-Leninist hareketin yol göstericiliğine ve gerçek Marksist-Leninist partilerden öğrenmeye ihtiyacı ve O'nun buna verdiği önem büyüktür. Ve örgütümüz bu yolda çok şey öğrenmiştir. Birçok konuda olduğu gibi, "Mao Zedung Düşüncesi"nin, Mao'nun ve ÇKP'nin teori ve pratiğinin yeniden değerlendirilmesi konusunda da uluslararası Marksist-Leninist hareketin deneyleri ve AEP ve diğer gerçek Marksist-Leninist partilerin düşünce ve tespitleri bizler için uyarıcı ve eğitici olmuş ve her adımda ufkumuzu genişletmiştir.

Bu konuda, bizim bilmediğimiz bir çok gerçeği ortaya çıkaran ve açıklayan, örneğin ÇKP'nin ve Mao'nun modern revizyonizme karşı mücadelede tutarsızlıklarını ve yalpalamalarını sergileyen, AEP MK'nın "Mektub"u,bir çok temel konunun ele alındığı ve temel meselelerde Marksizm-Leninizm yeniden vurgulanarak savunulduğu ve Çin revizyonizminin sergilendiği AEP MK Ma[illegible]sist-Leninist İncelemeler Enstitüsünün [illegible]limsel Oturumu sayılmalıdır.

[illegible] ında Arnavutluk Emek Partis[illegible] ya KP/ML, İspanya KP/ML , Bre[illegible] , İtalya KP/ML, İran İKKP ve [illegible] ka KP/ML ile yapmış olduğumu[illegible] diğer birçok konuyu da kapsayan olumlu görüşmeler içinde; "Mao Zedung Düşüncesi" ve ÇKP'nin teori ve pratiği konusunda da yaptığımız değerli fikir alışverişi, bizim için açıklayıcı olduğu ve bugünkü sonuca ulaşmamızda değerli katkılarda bulundu. Bu görüşmelerde Mao Zedung'un Stalin'e karşı izlediği düşmanca tutum ve bu yönde sürdürdüğü propagandayı, proleter enternasyonalizmine nasıl karşı çıktığını, birliği nasıl sabote ettiğini somut örneklerle öğrendik.

Enver Hoca yoldaşın "EMPERYALİZM VE DEVRİM" adlı büyük önem taşıyan eseri ise, görüşlerimizin gelişmesine yardım etti; ufkumuzu bütünüyle genişletti ve bize cesaret verdi

APOCU AJAN PROVOKATÖRLER CİNAYETLERİNİ İTİRAF EDİYORLAR

- ŞAHİN DÖNMEZ, "DAVADAN DÖNDÜĞÜ İÇİN" CELAL AYDIN'IN ÖLDÜRÜLMESİ KARARININ KENDİSİ TARAFINDAN CELAL AYDIN'A AÇIKLANDIĞI VE ALİ GÜNDÜZ'ÜN DE İNFAZ KARARINI TEK KURŞUNLA YERİNE GETİRDİĞİNİ İTİRAF ETTİ.
- EMEKÇİ HALK KİTLELERİ APOCULAR DENİLEN BU CAN DÜŞMANLARINA KARŞI MÜCADELE ETMELİ, ONLARI TECRİT ETMELİ, BULUNDUKLARI YÖRELERE SOKMAMALIDIRLAR.

Geçtiğimiz günlerde Apocu cinayet örgütü mensubu 22 kişi Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığınca yakalandı. Apocular ifadelerinde işledikleri cinayetlerden ikisini itiraf ettiler. Apocuların yakalanmasına yol açan olay ise "davadan döndüğü" için öldürülerek gömülen Celal Aydın'ın öldürülmesi üzerine Apocuların birbirini ihbar etmesi üzerine meydana geldi. Sorgu sırasında Apocu ajan çetesinin Merkez Komitesi üyesi ve Doğu Anadolu bölge sorumlusu olduğu iddia edilen Şahin Dönmez, Celal Aydın'ın öldürülmesi kararının kendisi tarafından Celal Aydın'a açıklandığını ve Ali Gündüz'ün de infaz kararını tek kurşunla yerine getirdiğini itiraf etti.

Daha önce Apocu çetenin bir elemanı ve Malatya bölgesi sorumlularından olan Celal Aydın'ın Tekoşin adlı gruba geçmesi ve bu temelde Apoculara karşı muhalefet etmesi üzerine Şahin Dönmez, Aytekin Tuğluk adlı Apocuyu Malatya'ya göndererek Celal Aydın'ı yapacakları bir toplantıya davet etti. Elazığ'a gelen Celal Aydın Karakoçan ilçesine götürülerek hakkında verilen idam kararı yüzüne karşı okundu ve öldürülmeden önce Hitlervari yöntemlerle mezarı bizzat kendisine kazdırıldı. Ali Gündüz'ün kafasına sıktığı tek kurşunla öldürülen Celal Aydın kendisine kazdırılan mezara gömüldü. Ceset daha sonra Apocu provokatör şeflerin itirafları üzerine "sömürgeci" dedikleri militaristlerce mezardan çıkarıldı.

Bu karşı-devrimci cinayet örgütü daha önce de kendilerinden ayrıldıkları ve "davadan döndükleri" için Ali Yaylacık (Balta), Bozan Aslan, Hasan Kuş ve daha birçok kişiyi öldürdü. Yine bu cinayet örgütünün kurduğu pusularda, bir ara ortaya çıkan ve sonra dağılan "Beş parçacı" grubun mensubu Alaettin isimli kişiyi, Elazığ'da sıradan insanları katlettiler. Yine bu karşı-devrimci çetenin saldırıları sonucu Hüseyin Sancar, Sultan Avguç, Kazım Güner, Ali Mengüç, Aslan Göncü katledildi ve onlarca devrimci de yaralandı. Apocular ayrıca yarattıkları provokasyonlarına zemin oluşturmak amacıyla Dersim'de Metin Turgut adlı arkadaşlarını öldürdüler. Haki Karer ise Apocuların bir provokasyonuna kurban oldu.

Bütün bunlar Apocu karşı-devrim çetesinin işlediği cinayetlerin bir kısmıdır. Apocu ajan şeflerin Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığında itiraf ettikleri ise bu cinayetlerin sadece küçük bir bölümüdür. Ve Apocu şefler diğer cinayetlerini şimdilik itiraf etmeyi uygun görmemişlerdir veya sıkıyönetim komutanlığı soruşturmayı dar tutmuştur.

Yükselen devrimci halk hareketini bastırmak için faşist diktatörlüğün diğer cinayet örgütlerinin yanıbaşında saf tutan Abdullah Öcalan'ın başını çektiği bu cinayet şebekesi, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden emekçi Türkiye halkının özgürlük ve kurtuluşunun azılı düşmanı olan, saflarında birçok MİT ajanının cirit attığı ve tüm eylemlerine yön verdiği, tek görevi halka ve devrimcilere saldırmak, kitlelerin faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleyi sabote etmek, kitle mücadelesinin önder unsurları proleter devrimcileri katletmek olan, her türlü ahlaksızlığın ve hırsızlığın hüküm sürdüğü, halktan yana en ufak bir düşüncesi olmayan bir cinayet örgütüdür ve bütün benliğiyle faşist diktatörlüğün hizmetindedir.

APOCU AJANLAR YALNIZ BIRAKILMALIDIR

Kürt ulusunun ulusal ve sosyal kurtuluşunun düşmanı olan bu çete sözde "anti-sömürgeci" mücadele yürüttüğünü söylemektedir. Oysa tüm eylemleri Kürt emekçilerine ve devrimcilere yöneliktir. Bu durum o kadar açıktır ki, Apocuların türlü oyun ve tehditlerle peşlerine taktıkları bazı unsurlar bunu görmekte ve Apoculardan ayrılmak istemektedir. Yaşamları için bazı kuklalara ihtiyaç duyan Apocular buna tahammül edememekte ve kendilerinden ayrılanları kurşuna dizmektedir. Bu ise birçok unsurun Apoculardan ayrılmasını engellemekte ve bu unsurlar ayrılırlarsa öldürüleceklerini düşünerek, Apocu ajanlara boyun eğmekte ve onların verdiği talimatlarla yeni cinayetler işlemektedirler. Elbette onlardan, Apoculardan ayrılsalar bile işledikleri cinayetlerin hesabı sorulmalıdır. Ayrılmak onların işlediği cinayetleri hoş görmek anlayışını getiremez. Ancak, bugün Apocuların saflarında bulunan ve onlardan ayrılmak isteyen, daha fazla emekçi ve devrimcinin kanının dökülmesini istemeyen ve hatta kendisinin bir olay bahane edilerek Celal Aydın gibi mezara gömülmesini istemeyen unsurlar halka ve devrimcilere güvenmeli ve Apocu ajan şefleri yalnız bırakmalıdırlar. Emekçi kitlelere güven verdiklerinde, ve gerçekten bu ajan çetesinden ayrılanları emekçi halk kitleleri koruyacaktır. "Davadan döneni vururuz" tehditleri Türkeş'ten ödünç alınmıştır ve kof ve çürük bir tehdittir. Halk kitlelerine ve devrimcilere saldırıda kullanılacak ve günü geldiğinde imha edilecek maşaları elden kaçırmamaya hizmet etmektedir. Apocuların saflarına bilinçsizce ve türlü vaatlerle katılmış kişiler, bir zamanlar Apocuların öve öve bitiremedikleri Ali Yaylacık, Celal Aydın gibilerinin bizzat Apocu provakatör şeflerce acımasızca katledilmesinden, ders çıkarmalı ve bu cinayet örgütünü terk etmelidirler. Kürt halkına düşmanlıkta onları yalnız bırakmalıdırlar. Emekçi halk kitleleri bu can düşmanlarına karşı mücadele etmeli onları tecrit etmeli, bulundukları yörelere sokmamalıdırlar. Evlatlarına, devrimcilere yönelen bu cinayet örgütüne karşı mücadele emekçi kitlelerinin ve devrimcilerin önemli bir görevidir.

Kars'ta halk düşmanı cinayet örgütü Apocular bir devrimciyi daha katlettiler

29 Mayıs'ta Kars'ta egemen sınıfların cinayet örgütlerinden Apocular, bir devrimciyi daha alçak bir pusuda katlettiler.

Apocular tarafından katledilen Aslan Göncü proleter devrimci hareketin yiğit ve ateşli bir taraftarı idi. Ve Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsü öğrencisi idi.

Apocu cinayet şebekeleri Aslan Göncü'yü okula giderken 29 Mayıs'ta alçak bir pusu ile katlettiler.

Aslan Göncü'nün katledilmesinden sonra Karslı devrimciler, Kars'ta bir cenaze töreni düzenlemek istediler. Fakat faşist diktatörlüğün uşakları cenaze törenine izin vermediler. Bunun üzerine proleter devrimciler cenazeyi alarak Aslan Göncü'nün köyüne götürdüler. Köydeki cenaze törenine 1000'in üzerinde devrimci ve emekçi katıldı. Cenaze törenine katılan devrimciler ve emekçiler, Apocu ajan-provokatörleri ve faşist diktatörlüğü lanetlediler. Sömürüye ve zulme karşı kinlerini ve nefretlerini haykırdılar.

Ali Mengüç mezarı başında anıldı

Antepli proleter devrimciler, İlhan ve Mehmet Ali yoldaşları anmak için yürüttükleri çalışmaları, 26 Nisan'da Apocu provokatörlerce katledilen Ali Mengüç'ü anma ve mezarını yapma çalışmalarıyla birleştirdiler. Yoğun bir şekilde sürdürülen toplantılarla faşist diktatörlük ve onun cinayet örgütleri teşhir edildi.

10 Haziran günü Ali Mengüç yoldaşın köyünde toplanan 600 kadar emekçi düzgün sıralar halinde ve "Kahrolsun Ajan Provokatörler", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları eşliğinde mezara gittiler. Yapılan konuşmalarla Apocu ajan provokatörler teşhir edildi. Devrim andıyla anma toplantısı sona erdi.

Zonguldak Kozlu'da Halk Gecesi

Zonguldak-Kozlu'da 9 Haziran günü yapılan Halk Gecesi'ne 500'ü aşkın emekçi katıldı. Kozlulu maden işçilerinin hazırladığı "MADEN İŞÇİSİ" adlı oyun, halkın beğenisini kazandı. Ayrıca koro da devrimci marşlar söyledi.

Gecenin hazırlığı sırasında olduğu kadar gecede de polis bir dizi kanunsuz baskılarla Halk Gecesini engellemek istedi. Uzun bir süre yetkililer, gece için izin vermediler. Gecenin yapılmasını engeleyemeyen polis, halkın toplantıya katılımını azaltmak amacıyla gecenin izinsiz olduğu ve polis tarafından basılacağı söylentisini yaydı. Ama Kozlu işçileri ve devrimciler, toplantının yapıldığı salonun çevresinde barikatlar kurarak polisin baskınını engellediler.

Toplantının bitiminde salonun çevresini kuşatmış olan polis, geceye katılan herkesi karakola götürerek kimlik tespiti yaptı. Tertip Komitesini de gözaltına aldılar.

Trabzon ve Ordu'da
15-16 Haziran'ın devrimci geleneği yaşatıldı

- TRABZON VE ORDU'DA YAPILAN MİTİNGLERDE 15-16 HAZİRAN ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİNİN DEVRİMCİ GELENEĞİ YAŞATILDI, ÜSS SAHTEKARLIĞI PROTESTO EDİLDİ.
- HER İKİ KİTLE EYLEMİNDE DE HALKIN KURTULUŞU VE DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI EYLEM BİRLİĞİ YAPTILAR

Trabzon'da 15 Haziran günü 15-16 Haziran İşçi Direnişini kutlamak ve Herkese Yükseköğrenim Hakkı ve Parasız Eğitim sağlanması amacıyla bir miting düzenlendi. Valiliğin tüm engellemelerine ve tehditlerine rağmen gerçekleştirilen mitinge 1000'nin üzerinde emekçi ve genç katıldı.

Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarlarının birlikte düzenledikleri miting devrimcilerin eylem ve güçbirliği oluşturma yolunda attıkları olumlu bir adım oldu.

Polisin saldırılarını ve miting çalışmalarını engelleme çabaları devrimcilerin kararlı tavrı karşısında boşa çıktı. Mitinge çağrı ilanları dağıtıldı. Afişleme ve yazılama yapıldı.

15-16 Haziran İşçi Direnişinin önemi, bundan çıkarılması gereken dersler ve bugünkü sömürü, soygun ve saldırılara karşı takınılması gereken devrimci tavrın vurgulandığı konuşmalarda ayrıca ÜSS sahtekarlığı ile her yıl sokağa atılan yüzbinlerce gencin durumu dile getirildi. Konuşmalardan sonra yürüyüşe geçildi. Ortak sloganların yanı sıra, Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarları kendi bağımsız sloganlarını haykırdılar. Miting ve yürüyüş devrim andıyla sona erdi.

ORDU'DA

Ordu'da da 15-16 Haziran günü, 15-16 Haziran Şanlı İşçi Direnişini kutlamak ve herkese yükseköğrenim hakkı sağlanmasıyla ilgili olarak bir miting yapıldı.

Faşist-feodal eğitimin teşhir edildiği, büyük işçi direnişinin, faşizme karşı mücadeledeki öneminin vurgulandığı konuşmaların yapıldığı mitingde, Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarı devrimciler güç ve eylem birliği yaptılar. 1200 kişinin katıldığı miting güçlü bir kitle gösterisi oldu ve yüzlerce emekçinin ilgisiyle karşılandı.

Halkın Kurtuluşu ve D.Yol adına yapılan konuşmalardan sonra devrim andıyla sona eren mitinge katılanların dağılması sırasında polis ve jandarma kitleye saldırdı ve çok sayıda emekçiyi gözaltına aldı.

İstanbul'da İGD'li sosyal-faşistler halka saldırdı

İstanbul Bayrampaşa'da İGD'li sosyal-faşistler halka ve devrimcilere saldırdılar. Bu saldırılar özellikle son iki hafta içinde yoğunluk kazandı. Geçen hafta içinde üst üste saldırıya geçen İGD'liler, devrimcilerin oturdukları bir kahveyi bastılar. Silah ve sopalarla saldırıya geçerek işçileri ve iki devrimciyi yaraladılar. Aynı çete daha sonraki günlerde de sokak ortasında devrimcilere saldırdı. Ancak halkın devrimcilere sahip çıkması ve bu sosyal-faşistlere direnmesi onları geriletti. Bu halk düşmanları emekçilere dönerek "karışırsanız sizi de vururuz" yollu tehditler savurdular. Yine bu saldırıdan bir gün sonra 25-30 kişilik bir grupla yeniden saldırıya geçen İGD'liler kahveleri bastılar ve iki devrimciyi ağır yaraladılar. Sosyal-faşistler, olayı nefretle protesto eden halka da "evlerinizi bombalarız" şeklinde tehditler savurdular.

İGD'li sosyal-faşistler, bölgede yerleşebilmek için dışarıdan topladıkları katillerle halka ve devrimcilere saldırmaktadırlar. Onlar Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığında karar kıldıkları günden beri açıkça halka saldırmakta ve halkın her anti-faşist direnişini ezmeye çalışmaktadırlar. Mevcut sömürü ve zulüm düzeninin devamını sağlamak amacıyla onlar, halkın gelişen devrimci mücadelesini bastırmaya, çalışmakta ve bunun için her yöntemi kullanmaktadırlar. Kullandıkları devrimci ve sosyalist maskesinin altında, işçi sınıfına, emekçi halka saldırmakta, faşist diktatörlüğü yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Her somut mücadele, her somut olay onların halk düşmanı faşistler olduğunu daha iyi ve anlaşılır olarak ortaya koyuyor.

Bu halk düşmanı çetenin bütün saldırıları emekçi kitlelerle birlikte boşa çıkarılacak, devrimci mücadeleye set çekmeye çalışan yerle bir olacaktır.

TİKP, kampanyasını polis desteğinde yürütüyor

HALK, TİKP'Lİ SOSYAL-FAŞİSTLERİ SEMTTEN KOVALADI

17 Haziran günü TİKP'liler, İzmir'in Gültepe semtinde yürüttükleri demagojik kampanya ile ilgili olarak afişleme yapmaya başladılar. Bu afişleme sırasında İzmir polisi TİKP'lileri koruyor ve destekliyordu. Ama bütün semtte halktan tecrit olan sosyal-faşistler, Gültepe'de tüm güçlerini seferber etmek zorunda kalmalarına rağmen, halkın kendilerini kovalamaları sonucunda afişlemelerini yarıda keserek semti terk ettiler.

Ancak ertesi günü her zaman yaptıkları gibi hemen polise koşup gazete satmakta olan devrimcilere, polisle birlikte saldırdılar. Kendileri polis arabalarının içinde otururken, tek tek bütün devrimcileri polise göstererek yakalattılar.

TİKP'lilerin ihbarı sonucu gözaltına alınan 8 devrimciden biri tutuklandı.

Aynı günün akşamı iki polis ekibi desteğinde semtte bildiri dağıttılar. Bu davranışları, karşı-devrimci TİKP çetesini halkın gözünde daha da açığa çıkardı.

İstanbul'da işsizler polisle çatıştı

İETT'ye alınacak 60 kadar personel imtihanına girmek isteyen işsizler ordusunun mensubu bini aşkın emekçi 15 Haziran günü İstanbul'da polisle çatıştı.

Bir aya varan bir süreden beri iş arayan ve İETT'ye girmek için sıraya giren 1000 civarında emekçi İş ve İşçi Bulma Kurumu Eminönü Şubesinden imtihan giriş kartı almak için her gün sabahtan akşama kadar bekletiliyor ve her seferinde "bugün olmadı yarın veririz" denilerek oyalanıyordu. İşçi Bulma Kurumu yetkilileri en son işe girmek için didinen emekçilere kartların 15 Haziran'da verileceğini söylediler. O gün sıraya giren ve kartlarını almak için bekleyen 1000 civarındaki emekçi, İş ve İşçi Bulma Kurumu Müdürünün kartların 22 Haziran'da verileceğini açıklaması üzerine protesto seslerini yükselttiler. Müdürün konuşmasını yuhalayarak düzeni ve onun savunucularını teşhir eden konuşmalar yaptılar. Bu sırada kurumun bekçisi işçilere saldırdı. Ancak saldırı büyük bir tepkiyle karşılandı ve bekçi içeri kaçtı. İşe girme mücadelesi yürüten emekçiler düzgün sıralar halinde "Yaşasın 15-16 Haziran" sloganı ile yürüyüşe geçtiler. Belediye yetkilileriyle görüşmek isteyen emekçiler, Belediyeye doğru yürüdüler. Yolu yarım saat trafiğe kapatan emekçilere Gülhane Parkı civarında polis saldırıya geçti. Polis saldırısını taş ve sopa ile püskürten emekçiler, Belediye Başkanıyla yaptıkları görüşmede Başkan Aytekin Kotil'in "beni ilgilendirmez" tarzındaki tavrını protesto ettiler. Bir emekçi yaptığı konuşmada düzeni teşhir ederek, Aytekin Kotil'e "sizi oylarımızla biz hükümete getirdik. Halktan yanayız dediniz, halkı kandırdınız. Ancak sizin ne mal olduğunuzu gördük, suratınızdaki maskeyi indireceğiz." şeklindeki sözlere hiçbir cevap veremeyen Kotil, işçileri oyalamaktan ve kandırmaktan başka bir şey yapmayan, İş ve İşçi Bulma Kurumunun işe girmek için günlerdir sıra bekleyen emekçilere karşı takındığı tavırların gazetelerde yayınlanmaması için Cumhuriyet ve Milliyet gazeteleri büyük çaba harcadılar.

Emekçiler, polis saldırısı ve kurum yetkililerinin tüm oyalamalarının boşa çıkartılması için azimli olduklarını vurgulayarak dağıldılar.

DEV-SOL'un marifetleri

9 Haziran günü İstanbul-Mecidiyeköy'de bildiri dağıtan ve gazete satan H.Kurtuluşu taraftarı devrimciler, D.Sol adlı T'K'P'nin vurucu timliğini üstlenmiş grubun engellemesiyle karşılaştı. Mecidiyeköy'de kendilerinden başka kimsenin "mücadele etmediği", "bunun için kimsenin orada çalışma yürütemeyeceği" gibi saçmasapan laflar eden Dev-Solcular, dağıtılan bildirileri toplamaya ve devrimcilere saldırmaya yeltendiler. Ancak, H.Kurtuluşu taraftarları bir provakasyona meydan vermeyerek onları teşhir ettiler.

Dev-Sol adlı grup kitlelerden kopuk olarak revizyonizmin yoğun bir etkisinde bulunmakta ve T'K'P kuyrukçuluğu yapmaktadır. Bu da onu saldırganlaştırmakta ve bu grubun mensupları, proleter devrimci, devrimci, demokratlara saldırmakta, provakasyonlar yaratmaktadırlar. Revizyonizmin körüklediği maceracı eğilim onların provakasyonlarına zemin hazırlarken, aynı zamanda onlar koyu bir teslimiyetçiliğin ve sağcılığın içinde yüzmektedirler. T'K'P'nin kuyruğunda yürüyen bu grubun mensupları bugüne kadar birçok kez devrimcilere saldırdılar. Geçmişte Elazığ ve İstanbul'daki provakasyon olaylarının sorumluları da bu grubun aktif elemanları arasındadırlar.

Onların bugünkü saldırıları da izledikleri revizyonist çizgiden kaynaklanmaktadır. Bu çizgi terk edilmekdikçe ve D.Sol bu çizgisinde yürüdükçe varacağı yer halk düşmanlarının, devrim düşmanlarının yanı olacaktır. Dev-Sol bu revizyonist çizgisini terk etmeli, T'K'P'nin izinde yürümekten vazgeçmelidir.

Sungurlu'lu emekçiler gecekondu yıkımına karşı direndiler

Sungurlu Belediyesinin gecekondu yıkımı kararı gecekondu emekçilerinin sert tepkisiyle karşılandı.

H.Kurtuluşu taraftarı devrimciler, gecekondu emekçilerinin haklı davasına omuz verdi ve mücadelenin başına geçtiler. İlçenin 3 ayrı yerinde toplanan emekçiler, gecekondularının yıkılmasını protesto ettiler. Proleter devrimciler emekçilere, bu düzenin kime hizmet ettiğini, AP, MHP, MSP gibi partilerin sömürü ve soygun düzeninin bekçileri olduğunu, emekçilerin hayatının her geçen gün sömürü düzeni ve onun hükümetleri tarafından çekilmez kılındığını açıklayarak, faşistlerin ve reformistlerin yalan üzerine kurulu politikalarıyla soygun düzeninin devamını sağlamaya çalıştıklarını, düzene ve onun savunucularına karşı mücadele edilmedikçe konut sorununun çözülemeyeceğini vurguladılar.

Yıktırma kararı, proleter devrimcilerin aktif olarak katıldığı protesto ve direnişler sonucu askıda kaldı ve uygulanamadı.

Çoğunluğu AP, MSP gibi partiler tarafından çok boyutlu yalanlarla kandırılmış gecekondu sahibi emekçiler, proleter devrimcilerin yakın ilgisi ve yıkıma karşı kararlıca direnmesi üzerine "Bize devrimcileri hep kötü tanıtırlardı. Oysa bize sahip çıktılar, yardım ettiler." diyerek devrimciler lehine bir propaganda yürüttüler.

Proleter devrimciler olayla ilgili olarak dağıttıkları bildiride sömürü ve soygun düzenini teşhir ederek, egemen sınıfların emekçilere yönelik saldırılarını belirterek "Tüm emekçiler sömürü ve zulüm düzeninin acılarını her geçen gün daha çok hissediyorlar. Ama her haksızlık, her saldırı karşısında baş eğmiyorlar, tersine yiğitçe direniyorlar ve biliyorlar ki, önlerinde iki yol vardır. Ya tek kalıp ezilmek ya da birleşerek mücadele etmek ve kurtulmak" (...) Bugün emekçilerin karşısına gecekondu yıkıcıları dikilmektedir. Yarın polis ve jandarma da dikilecektir. Ama hayır, kardeşlerimizin, emekçilerin evlerini başlarına yıkamazlar, yıktırmayacağız. Halkımızın konut sorunu devrimle çözülenecektir." diyerek emekçileri mücadeleye çağırdılar.

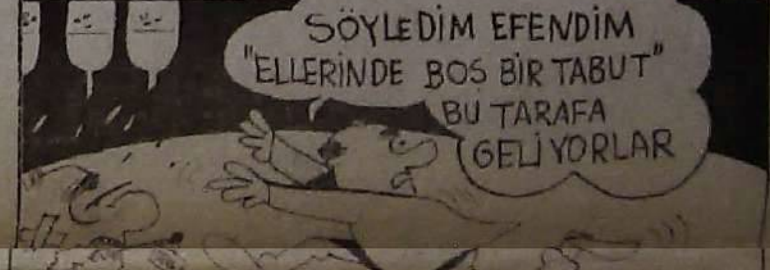
Azgın sömürüye, zulme ve işsizliğe karşı işçi direnişleri yaygınlaşıyor

İskenderun Sata işçileri

21/6/1979 günü İskenderun Demir Çelik Fabrikasında Sata şirketi işçileri direnişe geçtiler. İşçiler, 8 saatlik işgünü, pazar ve bayram tatili, fazla mesai ücretlerinin verilmesi, senelik izin hakkı ve ikramiyelerin verilmesi, işten atılmalara son verilmesi ve direnişten dolayı hiç kimsenin işten atılmaması, iş güvenliği için gerekli önlemlerin alınması, sağlığa uygun çalışma şartlarının sağlanması, ücretlerin yükseltilmesi vb. talepleri doğrultusunda direndiler. İşçiler daha önce de benzer talepler doğrultusunda direnmişler ve taleplerini patrona kabul ettirmişlerdi. Ancak patron yazılı bir kararın olmamasının tanıdığı olanaklardan da faydalanarak bu kazanılmış hakları süreç içinde geri almıştı.

21 Haziran günü direnişe geçen işçileri, patron önce tehdit yolu ile mücadeleden alıkoymaya çalıştı. Ancak işçilerin kararlı direnişiyle karşılaştı.

İşyerinde sözde yetkili olan korsan sendika "Ak Yapı-İş" sendikası, patronla birlikte işçilerin direnişini bastırmak için büyük çabalar harcadı. Sendika ağası, işçilere "siz işbaşı yapın ben sizin tüm haklarınızı alırım" diyerek direnişi kırmaya çalıştı. Ancak işçiler hep birlikte, sendika ağalarının mevcut sömürü ve zulüm düzeninin savunucuları ve işçi sınıfının düşmanı olduklarını belirterek sendika ağasını kovdular. Direniş sırasında İskenderun YDGD Emekçi Gençlik Bürosu işçilerle omuz omuza mücadele etti.

İşçilerin kararlı direnişi karşısında patron geriledi ve işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Direniş işçilerin birliklerini pekiştirmek ve haklarını ancak mücadele edilerek ve sendika ağalarının gerici, halk düşmanı barikatlarının yıkılması ile alınabileceğini göstermesi açısından oldukça olumlu bir örnek oldu.

Niğde iplik ve dokuma işçileri

● NİĞDE İPLİK VE DOKUMA FABRİKASI İŞÇİLERİ DSM ÖNDERLİĞİNDE DİRENDİLER.

4/6/1979 günü Niğde İplik ve Dokuma Fabrikasında çalışan işçiler, işten atılmaları protesto etmek amacıyla 9 saatlik bir direniş örgütlediler. 140 işçinin çalıştığı fabrikada işten atılmalar özellikle son günlerde yoğunluk kazandı. Patronun çeşitli bahanelerle işten attığı işçilerin sayısı 15'e çıktı. Son olarak bir işçinin, patron tarafından hiçbir neden belirtilmeden işten atılması üzerine işçiler direnme kararı aldılar. 8-4 vardiyasında başlatılan direnişe 40 işçi katıldı. Patron direnişi kırmak amacıyla 4-12 ve 12-8 vardiyalarında çalışan işçileri izinli saydı. Direnişe katılan işçileri diğer işçiler de fabrika önünde toplanarak desteklediler.

Aynı gün akşam saat 18 sıralarında sona eren direnişe katılan işçiler şehir merkezine olan iki kilometrelik yolda bir yürüyüş düzenlediler. Niğde YDGD'li devrimcilerin ve diğer işçilerin de katıldığı yürüyüş sırasında polis saldırıya geçerek yürüyüşü engellemeye çalıştı. Ancak işçilerin kararlı direnişi karşısında gerilemek zorunda kaldı. Aynı gün bir toplantı yapan işçiler direnişi değerlendirdiler.

Direniş DSM'nin gelişip güçlenmesine hizmet eden bir mücadele örneği oldu. Ayrıca Niğde'li proleter devrimcilerin işçileri her bakımdan desteklemesi ve mücadelelerinde onlarla birlikte patrona ve militarist güçlere karşı direnmesi, işçilerin devrimcilere olan güvenini artırdı ve proleter devrimcilerle bağlarını pekiştirdi.

Sümerbank Grevi

Sümerbank işçileri, 8 Haziran günü ücret artışı vb. talepler doğrultusunda birçok yerde (İstanbul, İzmir, Bursa) greve başladılar.

Sendika ağaları ile patron, İstanbul'da 7-8 ay sürdürdükleri işçileri oyalama taktikleri sökmeyince sendika ağaları işçi temsilcilerini toplayarak, patronun 120 lira verdiğini bunu kabul edip etmeyeceklerini sordular. İşçiler, bugünkü hayat pahalılığı koşullarında önerilen ve Bank-Sen'li sendika ağalarının da onaylamak için türlü manevrayı çevirdiği bu gülünç rakamı protesto ederek grev kararı aldılar.

8 Haziran'da başlayan greve sendika ağaları göstermelik bir olay olarak baktılar ve grev yerine grev çadırı yerine bol bol çelenk getirdiler. Grev yerine astıkları "Faşizme Geçit Yok" türünden sahte sloganlarını polisin "kaldırın" demesi üzerine telaşla kaldırdılar.

Sendika ağaları, grevdeki işçilerin bilinçlerini çarpıtmak için, grev yerinde tavla ve kağıt oyunu oynatıyor ve proleter devrimcilerin diğer işçilerle siyasi bilinç verilmesi temelindeki ilişkilerini, "bunlar goşisttir" yaygaraları ile engellemeye çalışıyorlar.

İşçiler, sendika ağalarının bütün engelleme ve aldatıcı faaliyetlerine rağmen haklarını alıncaya kadar mücadele etme kararlılığıyla hareket etmektedirler.

İSTANBUL

Beşiktaş Un Fabrikası

Beşiktaş Un Fabrikası patronu, 6,5 aydır işçilerin isteklerinden kaçmak için oyalama taktiklerine girişip, toplusözleşmeye oturmamaktadır. Burada örgütlü olan DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikasının ağaları ise bu oyalama taktiğine göz yumarak sessiz kalıyorlar. İşçilerin sürekli toplusözleşme isteğinde ısrar etmeleri, patronu ve sendika ağalarını sıkıştırmaları üzerine, patron zarar ettiği gerekçesini öne sürerek fabrikayı kapatacağını ve lokavt uygulayacağını açıkladı. Patronun, işçilere karşı toplusözleşmeyi yapmamaya çare olarak başvurduğu lokavt tehdidi, işçiler arasında tepkiyle karşılandı ve işçiler bunun üzerine 16 Haziran günü direnişe geçtiler.

Atılmak istenen elli işçi 10 ilâ 20 yıldır bu fabrikada çalışmaktadır. Ve 10 ilâ 20 yıldır çalışan bu işçiler hayat pahalılığı karşısında ücretlerine zam istemeleri ve en doğal hakları olan toplusözleşme talep etmeleri karşısında işten atılmak istenmektedir. Sözde işçilerin haklarını koruyan ve kendisine devrimci diyen DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikasının ağaları ise işçilerin karşısında yer almakta ve patron yanlısı, düzen savunucusu yüzlerini açığa vurarak, toplusözleşme hakkını dahi savunmamaktadırlar.

Bu fabrikada çalışan işçilerin ücretleri ise son derece düşüktür. Hatta bugün tespit edilen gülünç asgari ücretten dahi daha düşüktür. 15 yıldır çalışan bir işçi aldığı ücret hakkında şunları söylemektedir: "Söylemeye utanıyoruz. Aldığımız para bugün çocuklara dahi verilecek ücret değil." Bu işçi dört çocuk babası ve 3100 lira ücret almakta, dört çocuk için de 200, toplam 3300 lira. 20 yıldır çalışan bir başka işçi ise tüm yan ödemelerle beraber 3500 lira aldığını anlatıyor. Ve işçiler, sendikanın kendilerini desteklememesine rağmen direnişi sürdürmeye kararlı olduklarını belirtiyorlar ve şöyle söylüyorlar: "Haklarımızı başka türlü almamızın imkanı yok".

İnceler Iplik Fabrikası

85 işçinin çalıştığı ve DİSK'e bağlı Tekstil Sendikasının örgütlü olduğu İnceler'de bundan bir süre önce işçiler toplusözleşmeden doğan haklarını almak için greve gittiler. Grev başlayınca patron lokavt uyguladı; fakat işçilerin direnişi karşısında geri adım atmak zorunda kalarak, işçilerin çeşitli isteklerini kabul etmeye mecbur oldu.

İşçilerin bu güçlü direnişle patronu geriletmelerine karşın, sendika ağaları patronun yardımına koştular. İşçilerden gizli olarak Tekstil'in sendika ağaları, patronla toplusözleşme imzaladı. Sendika ağaları, işçileri patrona kolayca satabilmek ve patronun istediği bir sözleşme imzalayabilmek için gizli olarak toplusözleşme imzalamaları yetmiyormuş gibi bir de işten atılmaları meşrulaştırarak, "patronun işçilerin % 6'sını istediği zaman atabileceği" maddesini de anlaşmaya koyarak imzaladılar. Ve işçilerin haklarını sözde koruyan bu patron uşağı sendika ağaları, işçilere karşı bir darbe olan bu maddeyi onaylamaktan utanç bile duymadılar. Tüm bu yaptıkları ile de yetinmeyip, greve önderlik eden işçilerin listesini patrona sunarak ikisinin hemen işten atılmasını sağladılar.

Bütün bunların yanı sıra PİM ve SGB, sendikanın bütün bu işçi düşmanı oyunlarını desteklediler, sendikanın gerici, patron yanlısı yüzünü gizlemeye çalıştılar ve onlar da işçilerin karşısında, patronun çıkarları yanında yer aldılar.

Yurtsever devrimci genç işçi arkadaşlar, hem sendika ağalarını ve hem de PİM ve SGB'yi teşhir ederek onların gerici demagojilerini etkisiz hale getirerek gerici, düzen yanlısı yüzlerini açığa çıkardılar.

İşçiler, atılanların geri alınması, gizli yapılan toplusözleşmenin yeniden ve işçilere açık yapılması taleplerini öne sürerek, yeniden mücadeleye hazırlanmaktadırlar.

Akım Giyim Sanayi

İstanbul Aksaray'da bulunan Akım Giyim Sanayiinde çalışan işçiler, uzun zamandan beri sosyal hakları için mücadele etmektedirler.

Son haftalar içinde patron bazı işçileri işten atmak istedi. Bunun üzerine işçilerin bir bölümü direnişe geçti.

Direniş sürerken patron, direnişçi işçilerin 7'sini daha işten attı. İşçilerin başvurusu üzerine işyerine gelen Bölge Çalışma Müdürlüğü Müfettişleri "işçiler kendiliğinden işten ayrılmıştır" diye rapor tuttular.

Daha sonra da jandarma ve polis direnişçi işçileri karakola götürdü; işçiler sıkıyönetimce sorguya çekildi.

Ancak işçiler direnişlerini sürdürdüler.

İşçiler direniş sonunda kendi belirledikleri tazminatlarını alarak işten ayrıldılar.

ER-CE Konfeksiyon

İstanbul Çemberlitaş'ta bulunan Er-Ce Konfeksiyonda çalışan 26 işçi, patron baskısına, işten atılmalara karşı direnişe geçtiler.

İşçilerin sendikalaşma çalışmalarından rahatsız olan patron, işçileri sigortasız ve sendikasız çalıştırmasına göz yummaları için işçileri, tehdit etti. Tehditlerinin bir işe yaramadığını görünce bu kez de aldatma yolunu seçti ve işçileri demagojik yoldan kandırmaya ve mücadeleden vazgeçirmeye, onlara para teklif etmeye başladı. Bu numarası da tutmayınca işçilere baskı yapmak için dışardan TSİP'li sosyal-faşistleri getirdi.

Ancak işçiler, bütün bunlara kararlılıkla direndiler ve patronu toplusözleşme imzalamaya mecbur ettiler.

Patron, toplusözleşme imzaladıktan sonra, işçileri üçer, beşer işten atmayı planladı ve üç işçiyi işten attı. Ve adamları vasıtasıyla işyerindeki makinaları başka bir yerde açtığı işyerine taşıdı. Bunun üzerine işçiler, 8 saatlik işgünü, sendika ve sigorta hakkı, ücretlerin artırılması ve makinaların geri getirilerek işyerinin açılması için direnişe geçtiler.

Ercan Konfeksiyon

Ercan Konfeksiyon'da 11 işçi çalışmaktadır. Hiçbir işçinin sigortası yoktur ve günde 10,5 saat çalıştırılmaktadırlar. Ayrıca işlerinde zehirlenme olmasına rağmen, patron hiçbir önlem almamaktadır. Bunun üzerine işçiler, 8 saatlik işgünü, sendika, sigorta hakkı ve zehirlenmeye karşı önlem alınması talepleriyle direnişe geçtiler. Direnişin dördüncü gününde patron, mal bulamadığı gerekçesini öne sürerek işyerini kapattığı ve on bir işçiyi tazminatını vererek işten attığını belirtti. 5. günün sonunda işçiler, sigorta haklarını da alarak direnişe son verdiler.

Hayat-Ses Matbaası

Hayat-Ses Matbaası'nda 176 işçi çalışmaktadır. Matbaada TGS (Türkiye Gazeteciler Sendikası) örgütlü bulunmaktadır. 1978 Haziran ayı başında işçiler, haftalıklarına zam istemişlerdi. Patronun bunu kabul etmemesi karşısında greve gittiler. Grev, geçtiğimiz hafta içinde 346. gününü doldurmuş bulunmaktadır. İşçiler bir senedir açlık ve yoksulluk içinde bulunmalarına rağmen, direnişe devam etmektedirler. Patron ise yıllardır işçileri sömürerek kazandığı milyonları Avrupa'da yemektedir.

Kauçuk-iş genel kurulunda sendika ağalarına karşı mücadele

KONGRE BOYUNCA SÖZ ALARAK KONUŞAN DSM'Lİ ÜYELER SENDİKA AĞALARININ İŞÇİ DÜŞMANI FAALİYETLERİNİ TEK TEK SIRALAYARAK DELEGELERİ SENDİKA AĞALARINA KARŞI MÜCADELEYE ÇAĞIRDILAR.

23-24 Haziran günlerinde Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş'in 6. Genel Kurulu yapıldı. 140 civarında delegenin katıldığı kongre seçimlerini sendikanın eski başkanı Fevzi Baştürk'ün listesi kazandı. Kongreye DSM listesi ile katılan devrimciler işçilerin büyük sevgisini kazandılar. DSM'nin kongreye sunduğu birçok önerge delegelerin büyük bir bölümünce desteklendi.

Kongrenin başlamasıyla birlikte çeşitli hilelere başvuran eski yönetim tanınmış işçi düşmanı İsmail Topkar'ı divan başkanlığına önerdi ve önergesini usülsüz bir biçimde onaylattırdı. Sendika ağaları İsmail Topkar'la birlikte devrimcilerin verdiği önergeleri geçiştirmek için büyük bir çaba harcadılar. Divan başkanı DSM adına konuşan işçilerin konuşmalarını engellemek, eleştirilerin yapılmasına meydan vermemek için her türlü yönteme başvurdu. DSM'nin verdiği bazı önergeleri oya bile sunmadı. DSM'nin verdiği "Lokavtın yasaklanması, genel grev ve dayanışma grevinin yasallaşması, sıkıyönetimin kaldırılması, zamların geri alınması, asgari ücretin en az [illegible]t olarak 15000 [illegible] olması 1 Mayısın iş[illegible] mücadele ve bir[illegible] olarak yasal[illegible] ve bunların ge[illegible] kararı olarak [illegible]esini istediği öner[illegible]ri oya sunulmadı.

Kongre boyunca söz alarak konuşan DSM'li üyeler sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerini tek tek sıralayarak delegeleri sendika ağalarına karşı mücadeleye çağırdılar. Genel Kurul sırasında iki de bildiri dağıtan devrimcilerin bu tutarlı tavırları diğer delegelerin de sendika ağalarına tavır almasını sağladı. İşçiler söz alarak sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerini sergilediler.

İsdemir'de işçilere karşı saldırılar devam ediyor

● ISDEMİR PATRONU MAYIS AYINDA YAYINLADIĞI BİR BİLDİRİ İLE, EMİRLERİ DİNLEMEYEN İŞÇİLERİN PRİMLERİNİN % 35'ten % 10'a İNDİRECEĞİ TEHDİDİNİ SAVURDU.

İsdemir patronunun sendika ağaları ile birlikte işçilere karşı saldırıları gittikçe yoğunluk kazanıyor. Mayıs ayında yayınladığı bir bildiri ile patron, işçilerin disipline kayıtsız şartsız uymalarını, amirlerine karşı çıkmamalarını, saygısızlık yapmamalarını, verilen işi en kısa zamanda en iyi şekilde yapmalarını, aksi durumda işçilerin pirimlerinin duruma göre %35'ten %10'a indirileceğini ve pirimlerinin tamamının kesileceği tehtidini savurdu.

Patron bu tamimiyle işçilerin uysal birer köle olmasını ve amir dediği kendisi ve ona uşaklık yapan fabrika yetkililerine karşı el pençe divan durmalarını istemektedir.

İşçilerden sürekli olarak çok çalışıp ekonomiyi bataktan kurtarmalarını ve bunun için fedakarlıkta bulunmalarını isteyen komprador burjuvazi ve onun hizmetindeki CHP hükümetinin bu isteklerine uymayan işçiler tazminatlarının, pirimlerinin kesileceği ile tehdit edilmektedirler. Burjuvazi ve onun hükümeti bütün işçilerden olduğu gibi İsdemir işçilerinden de her bakımdan uysal bir köle olmalarını istemektedir.

İsdemir patronunun ve sendika ağalarının işçilere karşı giriştikleri bu saldırı üzerine Devrimci Demir-İş Sendikası Genel Merkezi yayınladığı bültende diğer şeylerin yanı sıra şu görüşlere yer veriyor:

" İŞÇİ ARKADAŞ

Pirim kesme, işten atılma son günlerde alabildiğine yoğunlaşırken, faşist Çelik-İş ve sosyal-faşist Maden-İş'in sendika ağaları ne yapmaktadırlar? Çelik-İş'li faşistler, pirim kesme uygulamasını yapmış olduğu toplu iş sözleşmesinde kabul ettiklerinden bugün hiç sesini çıkarmamaktadırlar. Kendi düşüncelerindeki patronu kaybettikleri günden beri sadece köselerinde homurdanıp işçilere nasıl saldıracaklarını planlamaktadırlar... O her dönem patronla birlikte hareket ettiğinden işçilerin haklarını savunması zaten mümkün değildir...

Maden-İş ise, Çelik-İş'ten boşalan patrona uşaklık koltuğunu kaptığı günden beri, kadro alınmasından işçilerin işten atılmasına kadar tüm işlerde patronla birlikte hareket etmekte, hiçbir zaman işçilerin haklarını savunmamaktadır...

İşveren ve onun işçiler içerisindeki temsilcileri Çelik-İş ve Maden-İş pirim kesmekle, baskı yapmakla, işçi ve memurları atmakla(..) işçilerin mücadelesini durduramayacaklardır. Çıkarları aynı olan İsdemir işçileri, hangi sendikanın üyesi olurlarsa olsunlar birlikte haklarını alana kadar direnmelidirler.(...) Haklarımızı alma mücadelemizde başarımızın garantisi, patrona ve sendika ağalarına karşı birlikte mücadele etmemiz ve birlikte direnmemizdedir.

İsdemirli İşçi Arkadaş...

Pirim uygulamasının kendisi, işçi ücretleri arasında farklılığı getiren, işçiler arasında rekabeti körükleyen, işçileri birbirine düşman etmeyi, bölmeyi ve çok çalıştırıp patronun çok kar etmesini amaçlayan bir uygulamadır. Biz bu yüzden pirim uygulamasının kendisine karşıyız. Bunun yerine pirim karşılığı net ücretin hiçbir kesintiye tabi kılınmadan ücretlerin üzerine eklenmelidir.

Pirim Kesimine Son!
İşçi ve Memur Kıyımına Son!
Kahrolsun Sendika Ağaları!
Yaşasın Devrimci Demir-İş!
Yaşasın İsdemir İşçilerinin Birliği! "

U-2'ler

Baş.ta.sa.8'de

Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırısından korunmak için bir garanti saymaktadırlar.

Aslında TİKP revizyonistleri 'U-2 uçakları Türkiye Ordusunun ve Genelkurmayının denetiminde uçsun' derken başka bir gerçeği daha çarpıtmaktadırlar. O da, yeni-sömürgecilik olgusudur. Bilindiği gibi bugün emperyalistler bir yandan yarı-sömürge ülkelerde kendilerine doğrudan bağlı askeri güçler bulundurur, üsler inşa ederken, esas olarak bu ülkelerdeki askeri hegemonyalarını yerel militarist güçlerle sağlarlar ve sürdürürler. Çünkü yarı-sömürge yarı-feodal bu ülkelerdeki yerel militarist güçler, ordu vb. emperyalizme bağımlı komprador burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarının bekçisidir. Bu bakımdan U-2 uçaklarının Genelkurmayın denetiminde uçması ile, doğrudan ABD emperyalistlerinin denetiminde uçması arasında emperyalizmin askeri çıkarları açısından hiçbir farklılık yoktur. U-2 uçuşları ister doğrudan ABD emperyalistlerinin denetiminde gerçekleşsin, isterse ABD emperyalizmi adına Genelkurmayın denetiminde gerçekleşsin, sonuçta, ABD emperyalistleri hem Türkiye halkının ve Ortadoğu halklarının devrimci-demokratik mücadelesini kanla bastırmak için yeni bir mevzi elde etmiş olacaktır ve hem de ülkemizi empeyalistler arasında her geçen gün biraz daha hızlı bir şekilde oluşan bir savaş odağının içine daha çok çekmiş olacaktır.

TİKP revizyonistleri U-2'lerin Genelkurmayın denetiminde uçması talebi ile sokaklara dökülerek, aslında Amerikan emperyalistlerinin askeri çıkarlarının doğrudan savunuculuğunu yapmaktadırlar.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi, onlar U-2 uçaklarına ve emperyalistlerin yeni askeri planlarına karşı değillerdir. Onların karşı oldukları U-2 uçuşları için Ecevit ve Demirel'in Sovyet sosyal-emperyalistlerinin 'mutabakatını' beklemeleridir. Son yayınladıkları broşür bu gerçeği daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bu sorunun bir yanıdır. Sorunun ikinci bir yanı da bu revizyonist hainlerin 'Türkiye ordusunu ve Genelkurmayını' emperyalistlerden ve egemen sınıflardan tamamen soyutlayarak Türkiye halkının çıkarlarını koruyan devrimci, ilerici bir güç olarak gösterme gayretleridir.

Onların sahte anti-emperyalist kampanyasının temelinde, bir yerde de, kitleleri emperyalistlerin ve egemen sınıfların militarist güçlerini devrimci ve ilerici olarak gösterme politikaları yatmaktadır.

En başta da belirttiğimiz gibi, TİKP revizyonistleri U-2 sorununda somutlanan sahte bir anti-emperyalist kampanyayı, U-2 sorununun emperyalistler ve egemen sınıflar arasında şimdilik sonuçlandığı bir dönemde açarak ve bunun için 'eylemler' düzenleyerek de tam bir sahtekarlık örneği vermişlerdir. Onların kampanyayı açtıkları ve yürüttükleri dönemde emperyalistler ve egemen sınıflar arasında sürdürülen görüşmeler sonunda U-2'lerin Türkiye'de şimdilik devreye sokulmayacağı biliniyordu. Nitekim Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'in Amerika dönüşü yaptığı açıklama bu gerçeği ifade etmektedir.

Sonuç olarak şunu bir kez daha vurgulamakta yarar var: TİKP U-2 uçuşlarına karşı değil, bunların 'Türkiye ordusunun ve Genelkurmayının denetiminde' olmasını istiyor. TİKP, Amerikan askeri varlığına ve bunun bir parçası olan üslerin varlığına karşı değil, tersine üsleri Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı 'direnmenin' bir güvencesi sayıyor. TİKP NATO'ya karşı değil, tersine Türkiye'nin NATO içinde kalmasını savunuyor.

Emperyalizmin askeri hegemonyasını bir bütün olarak savunan bir siyasi hareketin ABD emperyalistlerinin ülkemizdeki ekonomik hegemonyasına ve siyasi etkinliğine karşı olması düşünülebilir mi? Dahası, emperyalizmin bir 'kredi' kurumu olan IMF'nin reçetelerinin uygulanmasına ve bununla bir yandan ülkemizin emperyalizme daha çok bağlanmasına ve bir yandan da egemen sınıfların emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını artırmalarına karşı olması mümkün müdür?

Elbette mümkün değildir. Bu, böyle olduğu içindir ki, TİKP revizyonistleri emperyalistlerin talanının artmasını desteklemekte, IMF reçetelerinin uygulanması ile emekçi halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıların artırılmasını gözlerden gizlemeye çalışmakta ve halkı tüm gericiler gibi 'özveriye' çağırmaktadır.

Çünkü emperyalizme ve egemen sınıflara ve onların yeni uygulamalarına karşı tutum bir bütündür ve birbirinden ayrılamaz. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarlarını savunanlar işçi sınıfının ve emekçi sınıfların çıkarlarını savunamazlar. TİKP revizyonistleri emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarlarını savunmakta, komprador-feodal düzenin onarılması için gerici sınıflara çağrı yapmaktadır. İşçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine köleliğe boyun eğmesi için öğüt vermektedirler.

Son gelişmeler bu gerçeği bir kez daha ve açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Modern Revizyonistler

Baş.ta.sa.8'de

TİKP: SAVURGANLIK ÖNLENSİN, CİKLET REKLAMLARI YASAKLANSIN

Aslında TKP, TİP ve TSİP sosyal-faşist klikleri için söylenenlerin tümü TİKP sosyal-faşistleri için de söylenebilir. TİKP'nin diğerlerinden farkı, Sovyet sosyal-emperyalizmi yerine ülkemizde Amerikan emperyalizminin hegemonyasının devamını savunması ve bu temelde Çin sosyal-emperyalistlerinin de otlanmasını istemeleridir.

Bu sosyal-faşistler komprador-feodal düzeni savunmada ve buhranın faturasının işçi sınıfına ve emekçi halka kesilmesinde artık o kadar ileri gitmişlerdir ki, IMF reçetelerinin uygulanması karşısında işçi sınıfının ve emekçi halkın karşısına 'savurganlığın önlenmesi ve ciklet reklamlarının yasaklanması' gibi taleplerle çıkabilmekte ve bunları 'halkın devrimci talepleri' olarak utanmadan lanse edebilmektedirler.

IMF reçetelerinin CHP hükümeti tarafından uygulanmaya başlamasının hemen arkasından Aydınlık gazetesi konu ile ilgili yorumunda şöyle demektedir:

"Ciklet reklamlarının milyonlarca lirayı bulduğu bir ülkede ekonomi ayaklar üzerinde duramaz. Ulaşım politikasında toplu taşımacılık ve demiryolu taşımacılığı geliştirilmelidir. Özel araba savurganlığı son bulmalıdır. Her alanda petrol tüketimi azaltılmalı, kömür tüketimine yönelecek tedbirler almalıyız." (Aydınlık, 13 Haziran 1979-Morfinle Ekonomi Yürümez başlıklı yazıdan)

IMF reçetelerinin uygulanması ve emekçi halkın açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmesi karşısında TİKP sosyal-faşistlerinin öne sürdükleri 'devrimci' talepler işte bunlar: Ciklet reklamları yasaklansın, toplu taşımacılık ve demiryolu taşımacılığı geliştirilsin özel araba savurganlığı son bulsun, petrol tüketimi azaltılsın, kömür tüketimine yönelinsin.... Bir de aynı yazının başında 'her alanda savurganlığın önlenmesi'nden bahsedilmektedir.

Aslında bu tip tedbirler burjuva bilim adamları ve iktisatçıları tarafından Allahın her günü güzete ve dergi köşelerinde yazılıp durulmaktadır. Ve ekonomik buhranın derinleşmesi enerji kaynaklarının giderek tükenmesi karşısında bütün dünyada egemen sınıflar bu tip tedbirlere yönelmektedir. Bütün burjuva hükümetler programlarına bu tip tedbirleri koymaktadırlar.

Bu bakımdan TİKP sosyal-faşist çetesinin şefleri olsa olsa iyi birer burjuva iktisatçısı sayılabilirler. Nitekim böylece kendilerini burjuvaziye kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. Ama burjuvazinin bu işi yapan çok sayıda elemanı olduğu için, Doğu Perinçek gibi uşaklara pek sıra gelmemektedir. Burjuvazi onları daha çok işçileri ve emekçileri aldatmak, mücadeleyi saptırmak için bir araç olark kullanmaktadır. Halkı 'özveriye' ikna etmeleri için gazetelerine bol paralı ilanlar vermektedirler. Onlar da ekmek yedikleri kapıya nankörlük etmemekte ve şu tip satırlarla halkı 'özveriye 'davet etmektedirler:

"Halk başta hükümet olmak üzere halkı tüketimin sınırlanmadığı bir ülkede sıkıntıların kendi üzerine yıkılmasını kabul etmez"(Aydınlık, 13 Haziran 1979-Aynı yazı)

"Ekonomik zorlukları ve anarşiyi yenmek için en geniş halk kitlelerinin seferber edilmesi...." (Aydınlık, 25 Haziran 1979)

TİKP sosyal-faşistleri burada, akıllarınca burjuvaziye ve CHP reformistlerine akıl veriyorlar. Çıkın halkın arasına, onlara ekonomik zorlukları anlatın, bunun yanında özel araba gibi lüks tüketime son verin ve ciklet reklamlarını yasaklayın, bakın o zaman halk nasıl 'sıkıntıların kendi üzerine yıkılmasına' razı olacaktır.

İşte TİKP revizyonistlerinin burjuvaziye ve CHP reformistlerine yaptığı akıl hocalığı... Ama burjuvazi bu taktiği elli küsur yıldır uyguluyor, CHP reformistleri on sekiz aydır bunu söylüyor. Ama halk bunlara kanıyor mu ki, TİKP şeflerinin geri zekalı öğütlerini dikkate alarak 'sıkıntılara katlansın'.

TİKP şeflerinin emekçi halkın 'acil devrimci talepleri' olarak formüle ettikleri ve uğruna mücadeleye atıldıkları talepleri sadece bunlarla sınırlı değildir elbette. Haklarını yemeyelim. Onların işçi sınıfı adına 'acil talep', 'kısa vadeli hedef' olarak formüle ettikleri bir talep de şöyle:

"...İşçi sınıfının uzun vadeli hesapları olduğu gibi kısa vadeli hedefleri de vardır. Bu hedeflerin başında Rusya'nın yıkıcılığına ve MHP'nin terörüne karşı Milli Birlik Hükümetinin kurulması için mücadele gelmektedir." (Aydınlık, 23 Haziran 1979-CHP'nin eteğindekiler başlıklı yazıdan)

Esas bel kemiğini AP ve CHP'nin oluşturacağı Milli Birlik Hükümetinin programını TİKP şefleri şimdiden hazırlamışlar: Ciklet reklamlarının yasaklanması, savurganlığın önlenmesi, lüks tüketimin sınırlandırılması, kömür tüketimine dönülmesi vb. vb.

Gerçekte ise TİKP sosyal-faşistleri, burjuvazinin siyasi istikrar sağlayarak komprador-feodal düzenin çatlaklarını yamamak için, yükselen halk muhalefetini ve işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için ve buhranın bütün faturasının emekçilere kesilmesi için böyle bir hükümet formülü önermekte ve bunun için mücadele etmektedirler.

Yalnız bir noktayı da belirtmeden yazımıza son vermeyelim. O da şu: TİKP şefleri böyle bir hükümetin önüne bir de toprak ağalarının elindeki toprakların köylüye dağıtımı gibi devrimci bir talep koymaktadırlar. Bunun sadece mizanseni tamamlayan, görünüşü kurtarmaya çalışan bir sahtekarlık olduğunu belirtmekle yetinelim.

Siz hiç tekellerin karlarının kısıtlanmasını , zamların geri alınmasını ve temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini savunmayan, emperyalizmin ekonomik ve askeri varlığının tasfiyesini talep etmeyen ve bunun için halkın devrimci-demokratik mücadelesini örgütlemeyen ve buna önderlik etmeyen bi siyasi hareketin toprak devrimini savunduğunu gördünüz mü?

"Mao Zedung düşüncesi"

Baş.ta.sa.2'de

kabul etmiş ve hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği öğretisini reddederek, onların varlığını meşru görmüştür. "Partimizde hizip olmadığını söyleyebilirsiniz ama vardır Mesela, kitle hareketleri ne karşı tavır konusunda iki hizip vardır. Mesele hangi hizibin çoğunlukta, hangisinin azınlıkta olduğudur." (Yayınlanmamış Yazılar, s.219). Mao Zedung, partinin iradesini, iç hayatını ve eylem birliğini felce uğratan, ama hepsine birden ya da birine veya birkaçına karşı diğerlerine dayanarak kendisinin ve grubunun iktidarını sürdürebildiği açık örgütlenmiş hiziplerin birarada bulunmasına ve bunun yarattığı keşmekeşe aldırmıyordu. O,yalnızca gizli hiziplerin yasaklanmasını istiyordu. (Bkz. Yayınlanmamış Yazılar, s.137) O, hiziplerin varlığını ve barış içinde birarada yaşamasını teorileştirdi, "bir grubun diğerini sabote etmesine izin" verilmeyeceğini (Yayınlanmamış Yazılar s.105) savundu. Mao Zedung, "entrika ve komplolarla uğraşmayın, açık ve dürüst olun" ve hatta hizipleri sözde parti disiplinine uyma koşuluyla, (bkz. Yayınlanmamış Yazılar, s.103) meşru görmesine rağmen "hizipçilik yapmayın" gibi öğretilerde bulunuyordu. Ama kuşkusuz bu öğütler, parti içinde burjuvazinin ve burjuva çizgilerin varlığının kabul edildiği ve onları tasfiyeye yönelen bir tutum benimsenmediği sürece Konfiçyusçu ahlak öğretileri olmaktan öteye geçmezdi. Burjuvazinin kendi sınıf menfaatlerine ve tabiatına uygun davranmaması düşünülebilir mi?

Bütün bunların sonucu olarak parti hayatının bir yandan aşırı demokrasi ve öte yandan Mao ve grubunun iktidarı tarafından dejenere edilmesi, demokratik merkeziyetçiliğin ve parti organlarının bu temeldeki işleyişinin ortadan kaldırılması kaçınılmazdı. Enver Hoca yoldaş, "EMPERYALİZM VE DEVRİM" adlı eserinde belgelere dayanarak onun başında bulunduğu partinin en üst organının kongre ya da merkez komitesi olmayıp, tümüyle denetim dışında ve kişi olarak Mao'ya bağlı olan bir Genel Komite olduğunu belirtiyor. Bu tür işlerlik Mao'nun partide iktidara geldiği 1935 yılından kalmıştır. Bilindiği gibi, "Ocak 1935'de Kveyçov eyaletinde Zunyi'de yapılan Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Genişletilmiş Toplantısında ... merkezi yönetim organının bileşimi değiştirilmiş, Mao Zedung yoldaşın başkanlığındaki önderlik kurulmuş"tu. (Seçme Eserler, C. 3, s.177-178). Değişikliği gerçekleştiren kongre olmadığı gibi, Merkez Komitesi toplantısı bile değildi. Bu değişikliğin bir darbe olmaktan başka hiçbir anlama gelmeyeceği açıktır. ÇKP, hiçbir zaman düzenli kongreler yapmamış, kongrelerin yapılıp yapılmamasını ya da ne zaman yapılacağını hizipler arasındaki mücadele belirlemiştir. Kongre ve konferanslar, ayrıca,partiye yeni bir atılım veren, izlenecek yolu aydınlatan araçlar olarak görülmemiş, bir yük olarak kavranmıştır. Mao Zedung şunu söylemiştir: "Tabii çok meşgul olduğumuz zamanlarda konferanslara genellikle pek vakit harcayamazsınız. Ama şartlar uygun olduğu zaman neden denemeyesiniz" (Yayınlanmamış Yazılar, s.113). Eğer tam da gerektiği zamanlarda değil, ama yasak savma olarak konferans toplama anlayışı değil midir?

Burjuvaziyle parti içinde birarada yaşama, uzlaşmacılık ve hiziplerin varlığının meşru görülmesi partinin ve onun organlarının sınıf mücadelesine faal olarak katılmasını, öncü müfrezenin fonksiyonunu yerine getirebilmesini engellemiş, partinin örgütsüz bir yığın olarak varlığına yol açmıştır. Ülkede karşı-devrimcilerin gösterilere giriştikleri ve yoğunlaştıkları bir dönemde Mao Zedung,uzlaşmacılık ve hizipler yüzünden partinin çalışamaz hale gelmesini teorileştirerek,partinin rolünü şöyle reddediyordu: "Sağcıların taarruzda bulunduğu dönemde siyasetimiz, susup dinlenmekti... Üstelik ne gençlik birliğine, ne sıradan parti üyelerine, ne de parti kolu sekreterlerine ve komitelere bu konuda talimat vermedik;herkesin kendi başına ve eşit koşullarda döğüştüğü bir ortam yarattık. Bazı düşmanlar üniversitelerdeki parti komitelerine ve genel parti kollarına sızmışlardı; örneğin Zinghua Parti Komitesine girmişlerdi. Eğer bir toplantı yapılmış olsaydı, bunlar ne olup bittiğini düşmana haber verirlerdi." (Seçme Eserler, C.5, s.530). Öyleyse, kendiliğindencilik savunulmalı, ve parti olayların kuyruğuna takılmalıydı; ama asla bu düşmanlar partiden temizlenmemeli,parti hayatı durdurularak zararsız hale getirilmeliydiler!

Mao Zedung, partinin, proletaryanın en yüksek örgütü olduğunu inkar etmiştir. O, örneğin partinin orduyu örgütlemesinin partinin silahlara kumanda etmesinin yerine, tersini savunuyor görünmesine rağmen, ordunun partiyi örgütlemesini, silahın partiye kumanda etmesini geçirmiştir. Eklektizmini açığa vurması bakımından öğretici olan bir pasajında Mao Zedung şöyle diyor: "Bizim ilkemiz, partinin silaha kumanda etmesidir; silahın partiye kumanda etmesine asla izin verilmemelidir.Bununla birlikte silahlarımız sayesinde Sekizinci Yol Ordusunun Kuzey Çin'de kurduğu güçlü parti örgütleri örneğinde olduğu gibi, parti örgütleri yaratabiliriz. Aynı zamanda kadrolar, okullar, kültür ve kitle hareketleri de yaratabiliriz. Yenan'da her şey silahlara sahip olmakla yaratılmıştır.Her şey silahın namlusundadır." (Seçme Eserler. C.2 s. 227). Kitle hareketleri yaratmak idealizmi ve özel olarak "öncü savaş" anlayışını bir yana bırakırsak dahi, partinin yaratılmasına kadar, her şeye, proletaryanın perspektifinden değil ama silahın namlusundan bakıldığı ve partiyi ordunun örgütlediği şartlarda partinin değil ama ordunun kumandasından bahsedilebileceği açık değil midir? Mao Zedung, "... Kızıl Ordu, kesinlikle kendini sadece savaşmakla sınırlandırılmamalıdır. Düşmanın askeri gücünü yok etmek için savaşmanın yanı sıra kitleler arasında propaganda yapmak, kitleleri örgütlemek, silahlandırmak, onlara devrimci siyasi iktidarı kurmalarında yardımcı olmak ve parti örgütleri kurmak gibi önemli görevleri de üstlenmelidir" (Seçme Eserler, C. 1, s.123) diyerek partinin görevlerini orduya yüklerken, orduyu bütünüyle partinin yerine geçirmiştir. Mao Zedung'a göre,parti yardımcı bir araçtır. Ordunun bir eklentisidir,kitle hareketlerinin peşinde ve yöneten değil,başka örgütler tarafından örgütlenen ve yönetilen bir örgüttür. "Kurtuluş Ordusundan Öğrenelim" (Yayınlanmamış Yazılar, s. 155) sloganı bunun göstergesidir.

Mao Zedung, partiyi, "devrimci teoriyle, hareketin yasalarının bilgisi ile, devrim yasalarının bilgisi ile silahlanmış" (Stalin) proletaryanın yolunu aydınlatmaya ve onu yöneltmeye yetenekli proletaryanın öncü müfrezesi olarak kavramamıştır. O, 1962'de yaptığı bir konuşmada, "önceki yıllar boyunca epey karanlıkta çalışıyorduk.Herhangi bir kimse, herhangi bir yoldaşın mesela merkez komitesinin herhangi bir üyesinin ya da benim başlangıçtan beri Çin devriminin kanunlarını tam olarak anladığını iddia edecek olursa, bol keseden atıyor demektir. Ona kesinlikle inanılmamalıdır. Çünkü hiç de öyle olmamıştır. Geçmişte ve özellikle başlangıçta bütün enerjimiz devrime yönelmişti. Ama devrimin nasıl yapılacağı,neyi değiştirmek istediğimiz, neyin önce ve neyin sonra geleceği ve neyin gelecek döneme kadar beklemesi gerektiği meselelerinin hiçbiri oldukça uzun bir dönem boyunca doğru bir şekilde kavranmamıştı ya da onların tam olarak kavranmamış olduğunu söyleyebiliriz" (Yayınlanmamış Yazılar, s.126) diyordu. Ona göre proletaryanın yolunu devrimin kanunlarını hiç anlamamış bir parti aydınlatıyordu! Gerçekte ise parti, kitlelerin"duyduklarını ve düşündüklerini kaydetmekle" yetiniyor, (Stalin) kendiliğinden hareketin, özellikle yükselen köylü hareketinin peşinden sürükleniyor ve onlara önderlik etmek yerine, bu yolla kitlelerden öğrendikleriyle pratik içinde yolunu belirliyordu. Mao Zedung, bu kendiliğindenciliği teorileştirdi. Şöyle diyordu: "Önceleri hiç kimse, devrimi nasıl yöneteceğini, ya da mücadeleyi nasıl sürdüreceğini bilmiyordu. Zaman geçtikçe biraz tecrübe kazandık. Yolumuz pratik içinde yavaş yavaş belirlendi." (Yayınlanmamış Yazılar, s. 227-228)

Mao Zedung, dar pratikçiliği yüceltti. Partinin başına gelir gelmez açtığı ve uzun süre yürütülen "doğmatizme karşı" kampanya, Marksizmin Çin'in somut koşullarına uygulanması bahanesi altında temel ilkelerden reddedilerek çarpıtılmasının yanı sıra, tamamen bu amaca hizmet etti. "Marksizmin Çin'lileştirilmesi" [illegible] (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.20) ve Çin'in gerçek sorunlarıyla [illegible] (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.21-22) [illegible] görüşler, Marksizm-Leninizmin değişik özel niteliklerinin inkarı, ilkeleri [illegible] Doğmatizme karşı mücadele kalıbı altında Marksizm-Leninizmin yerine "sıradan Çin insanının görünümü ve kolaylıkla ulaşılabilen ve canlı Çin üslubu ve tavrını" (Teorik ve Siyasal Düşünceler, s.20) koymaya yönelen Mao Zedung, birtakım doğru sözlerin ardında Marksist bilgi teorisini mekanikleştirip, "kitlelerden kitlelere" dar pratikçiliğini ve kendiliğindenciliği teorileştiren "pratik üzerine" adlı makalesini kaleme aldı. Devrimci teoriyi, hareketin ve devrimin yasalarının birikmiş bilgisini küçümseyip,görmezden gelerek dar pratiği yücelten Mao, diğer ülkelerin deneylerinin tüm bir toplumlar tarihinin genelleştirilmiş bilgi ve eleştirisinin,Marksizm-Leninizmin karşısına Çin pratiğini, kuşkusuz esasta yoğun bir gelişme gösteren Çin köylülüğünün hareketini koydu. O'na göre, işçi sınıfına eylem kılavuzu olarak Marksizm-Leninizm gerekli değildi. O, "çok fazla kitap okumalıyız. Marksist kitapları okumalıyız ama çok fazla değil. Bir düzine kadarını okumak yeter. Eğer çok fazla okursak,kendi zıddımıza dönüşebilir, kitap kurtları doğmatikler haline gelebiliriz... Eğer çok fazla kitap okursanız, bunlar sonunda zihninizi köreltir" (Yayınlanmamış Yazılar,s.164) diyor, Marksist teori ile ilgilenmeyi doğmatizm olarak yorumluyor ve zihin açıklığını ampirizmde görüyordu. Mao Zedung, "bütün bilgelik kitlelerden gelir" (Seçme Eserler C.5 s.539), "bilginin kaynağı kitlelerdir" (Seçme Eserler C.5, s.542) formülasyonlarıyla kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin duygu ve önyargılarının peşine takılmayı, daima hareketin peşi sıra yürümeyi, günün şartlarına göre hareket etmeyi, faydacılığı teorileştirdi.O, "önderlik konusunda doğru fikirler oluşturmak üzere kitlelerin fikirlerini almak, bunları derli toplu hale getirmek ve yeniden kitlelere gitmek, bu fikirlerde sebat etmek ve onları derinliğine uygulamak, işte önderliğin temel yöntemi budur." (Seçme Eserler, C.3, s.131) şeklindeki görüşü ile yalnızca kitlelerin fikirlerini düzenleyici, onların dağınık fikirlerinin koordisyonunu sağlayıcı bir işlem olarak kavradı.

Devrimci Demir-İş

Baş.ta.sa.1'de

onun hükümetlerinin bütün işçi ve halk düşmanı politikalarına alet etmeye çalışmaktadır. Öte yandan onlar sahte bir biçimde birbirlerine karşı mücadele yürütmekte ve bununla esas olarak işçi sınıfını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı amaçlamaktadırlar. Örneğin her türden burjuva sendikal akım, IMF'nin direktifi ile CHP hükümetinin halka yönelik saldırılarını "Toplumsal Anlaşma"dan tutun da peş peşe yapılan zamları ve siyasi saldırıları, her biri kendileri ve efendilerinin çıkarları açısından desteklediler. Bir örnek olarak bizde Metal işkolunda işçileri aldatmaya çalışan faşist Çelik-İş Sendikası, CHP reformistlerinin uygulamalarına sahte bir biçimde karşı çıkarak "Toplumsal Anlaşma"nın ve saatbaşı 14 liranın kaldırılmasını 26 lira verilmesini istedi. Reformist ve revizyonistler,buna, hükümete karşı bir politika olduğu gerekçesiyle karşı çıkarak, Çelik-İş'in önerdiği greve karşı çıktılar. Onlar, bu sahte çağrının altında yatan sinsi ve aldatıcı oyunu kavramıyor, faşistlerin işçi haklarını savunabileceği gibi gerici bir görüşten hareketle greve karşı çıkıyorlardı. Devrimci Demir-İş ise işçi sınıfının aynı talepleri doğrultusunda mücadele yürütüyordu ve Çelik-İş'in bu demagojik çağrısının sahteliğini ortaya sermek için böyle bir talep uğruna mücadeleye hazır olduğunu belirtti. Bunun üzerine Çelik-İş'in işçi düşmanı yüzü açığa çıktı. Bunu bir örnek olması açısından belirttim.

50 bin metal işçisinin ücretinin dondurulmasının ardından bugün, karayollarında, demiryollarında ve daha birçok yerde işçi ve memur kıyımı baş döndürücü hızla artarken, sendika ağalarının yaptığı tek şey, işçileri demagojik yollardan aldatmak ve burjuvaziye peşkeş çekmek olmaktadır.

Biz sınıf sendikası olarak baştan beri işçi sınıfının gerçek çıkarları doğrultusunda verdiğimiz mücadelemizde her türden burjuva sendikacılığına karşı mücadele etmekteyiz. Reformist, revizyonist ve faşist sendikacılığın işçi düşmanı yüzünü teşhir ederken özel olarak örgütlü olduğumuz işkolunda faaliyet gösteren burjuva sendikacılık akımlarının yüzünü her pratik olay karşısındaki tavırlarından hareketle teşhir ettik.

Bugün her türden sendika ağasının yaptığı işçi sınıfı arasına çitler örerek, onları bölmek, işçileri çeşitli burjuva partilerinin peşine takarak onları gerçek çıkarları için yürütecekleri mücadeleden uzaklaştırmak, din, dil, mezhep ve ırk ayrımı ile işçileri birbirine düşman etmek için her türlü yöntemle faaliyet yürütmektir.

Devrimci Demir-İş, bu işçi düşmanlığına karşı mücadele içinde doğdu ve bunlara karşı, zulüm ve sömürü düzenine, onun ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı işçi sınıfının gerçek çıkarları için mücadelesini sürdürmektedir. Biz metal işçilerinin kavuştuğu sınıf sendikamızın yolundan, diğer işkollarındaki kardeşlerimizin de işçi düşmanlarını ezip geçerek, sınıf sendikacılığına kavuşması ile mücadelemizin gerçek kurtuluşumuz doğrultusundaki zaferinin hiçbir güç tarafından engellenemeyeceği ve mutlaka başarıya ulaşacağı inancındayız.

Toplu

Baş.ta.sa.1'de

laşmış ve yaygınlaşmış bulunmaktadır.

Özellikle son haftalarda ülkenin hemen her tarafında her gün onlarca işçi, patronlar tarafından sokağa atılmaktadır. İşsizler ordusu giderek büyümektedir.

Ama buna rağmen işçi sınıfımız patronlara ve onların baskı güçlerine boyun eğmemekte, işten atılan sınıf kardeşlerini yalnız bırakmamakta,birçok fabrikada işten atılmalar üzerine işçi direnişleri birbirini izlemektedir. Üstelik bu mücadele sadece patrona karşı değil, aynı zamanda işten atılmaları ya sessizce onaylayan ya da bizzat buna önderlik eden sendika ağalarına karşı da gelişmekte ve giderek güçlenmektedir.

Son haftalar içinde işten atılmaların kısa bir dökümünü yaparsak şöyle bir tablo ile karşılaşırız:

İstanbul Berec Pil ve Batarya Fabrikasında 280 işçinin işine son verilmiştir. Sinop'ta Söksa Fabrikasında 12 işçi işten çıkarılmıştır.Niğde İplik ve Dokuma Fabrikasında 15 işçinin, Adana Çukobirlik'ten 5 işçinin, İstanbul Santral'da 4 işçinin, İstanbul Bomonti'deki Kom Fabrikasında 800 işçinin, İstanbul Ercan Konfeksiyonda 11 işçinin, İstanbul Mahmutpaşa Konfeksiyon Atölyelerinde çalışan yüzlerce işçinin iş akitleri feshedilmiştir.

Bunlar son haftalar içinde işten atılan işçilerin bir bölümü. İşten atılmaların ve toplu işçi kıyımının tümünü yazarsak sayfalar dolusu bir tablo ile karşılaşırız.

Gazetemizin 4. sayfasında yer verdiğimiz bu direnişlerin de gösterdiği gibi, işçi sınıfımız ve işten atılan ve atılma tehdidi ile karşı karşıya olan işçiler, patronların ve onların arkasındaki güçlerin baskı ve tehditlerine boyun eğmemekte, işten atılmalar karşısında direnmekte ve mücadele etmektedir.

Bu mücadele sürecek, işçiler kapitalizmin derinleşen buhranının faturasının kendilerine kesilmesine izin vermeyeceklerdir, kapitalizmin kurtarıcısı olmayacaklardır.

Amerikan

Baş.ta.sa.1'de

bir petrol bunalımı sırasında özellikle Basra Körfezi ve diğer petrol üretilen bölgeleri askeri olarak denetim altına almak amacıyla kurulduğu bizzat bu hafta sonu bir açıklama yapan ABD Savunma Bakanı tarafından da doğrulanmıştır.

Yıldırım Ordusu, her istenen yere büyük bir hızla ulaşacak, silah, araç-gereç ve cephaneleri özel olarak depolanacaktır. Ordunun müdahale ettiği her yerde iki ay yalnız başına tutunabileceği hesaplanmaktadır.

ABD emperyalizminin ortaya çıkardığı bu yeni askeri kuvvet, onun saldırgan niteliğini koruduğunu gösterdiği gibi, aynı zamanda dünya halklarına yönelik doğrudan bir tehdit anlamına da gelmektedir.

NATO Avrupa Kuvvetleri Başkomutanı, yaptığı açıklamada Yıldırım Ordusunun kurulma kararının İran'da Şah'ın devrilmesinden sonra verildiğini de belirterek bu tehdidi daha açık bir hale getirmiştir. Bu söylenenlerle ABD, İran olaylarının benzerleri dünyanın başka yerlerinde ortaya çıktığı takdirde buralara askeri müdahalede bulunacağını hiç bir kuşkuya yer vermeyecek bir biçimde açıklamış olmaktadır.

Amerikan emperyalizmi aldığı derslerden yetinmemişe benzemektedir. Ama ABD bundan sonra da nereye giderse gitsin orada halklardan gereken cevabı alacaktır.

İşçi sınıfına

Baş.ta.sa.1 de

grev kararı alındı.

Grev kararlarının alınmasından sonra demeç üstüne demeç veren hükümet sözcüleri, turizm mevsiminde olduğumuzdan ve bu sektörden döviz beklediğimizden dolayı alınan bu grev kararlarının ekonomiyi olumsuz yönde etkileyeceğini, bunun için de grev kararlarının kaldırılması gerektiğinden bahsettiler.

rının da yardımı ile bu işyerlerinde alınan grev kararları kaldırıldı ve görüşmelerin olumlu bir şekilde sonuçlandığı açıklandı.

Aslında bu, CHP reformist hükümetinin ve diğer gericilerin işçi grevlerine ve direnişlere karşı politikaları açısından sadece bir örnektir. Turizm mevsimi olduğuna göre otel işçileri greve gidemez, bu grevler, ekonomiyi olumsuz yönde etkiler; dövize ihtiyacımız olduğuna göre tekstil sektöründeki işçiler greve gidemez, aksi takdirde ihracat yapamayız; falan mal piyasada bulunmuyor,o halde bu üretim dalında çalışan işçiler greve gidemez; kısacası bütün ekonomi bir durgunluk döneminde olduğuna göre ve "milletçe bir sıkıntıya katlanmamız gerektiğine göre" bütün üretim sektörlerinde çalışan hiçbir işçi greve gitmemelidir.

İşte CHP reformistlerinin ve bütün gericilerin politikasının özü budur. Onlar aslında işçi sınıfının grev dahil, her türlü direnişi kırmak,işçi sınıfının kazanılmış bu haklarını bütün olarak ortadan kaldırmak için gayret göstermektedirler. Bunun için de komprador kapitalistler "İdeolojik grevlerin" yasaklanmasından bahsetmekte, egemen sınıflar, sıkıyönetim aracılığı ile bütün işçi direnişlerini yasaklamakta ve CHP reformistleri, Meclislere Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı adı altında yeni bir "Takrir-i Sükun" Yasası sunmaktadırlar.

Her türlü gerici ve sendika ağası da egemen sınıfların ve onların politikasını uygulayan bu tedbirlerin hazırlanmasını şu veya bu şekilde,dolaylı ve dolaysız olarak desteklemekte, işçi sınıfını oyalamaya, böyle bir politikayı kabul etmesi için işçi sınıfını ikna etmeye çalışmaktadır.

Bu durumda işçi sınıfının önünde tek yol vardır: Her türlü sınıf düşmanını tepeleyerek kazanılmış haklarını korumak, mücadele barikatlarına atılarak sınırsız grev hakkını kazanmak için mücadele etmek ve bunun önündeki engel durumunda bulunan her renkten sendika ağasını devirerek, sınıf sendikacılığı yolunda ilerlemek...

Bunun başka bir yolu [illegible]

Zam ve zulüm

Baş.ta.sa.8'de

Aslında bu politika ilk kez somutlanmıyor elbette ki. Proleter devrimci hareket ile her renkten karşı-devrimci siyasi mihrak arasındaki bu nitelik farklılığı sıkıyönetime karşı, U-2 uçaklarına karşı ve emperyalist sermaye ihracına karşı alınan tavırda da geçmişte somut ve belirgin olarak gözler önüne serilmişti.

Çünkü bu nitelik farklılığı farklı sınıfların politikasını savunmak, farklı sınıfların siyasi temsilciliğini yapmak vb. gibi bir temelden kaynaklanmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, emperyalistlerin ve egemen sınıfların temsilciliğini yapanlar veya onların politikasını savunanlar işçi sınıfını ve emekçi halkın çıkarlarını savunamazlar.

Son gelişmeler bu gerçeği bir kez daha ve herkesin gözüne sokarcasına ispat etmiştir.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: Teoman Göral ★ Sorumlu Yazıişleri Md: Osman Taş ★ Yönetim Yeri: 2.Beyler 848. Sok. No. 90/213 Konak/İZMİR ★ Yazışma Adr. Teoman Göral P.K.71 Konak/İZMİR ★ Abone Şartları: Yurtiçi: 6 Aylık: 180 TL Yıllık: 360 TL. Yurtdışı iki katıdır ★ Basıldığı Yer: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık-İZMİR

Baskı Tarihi: 30.6.1979

Sendika ağaları

Baş.ta.sa.1'de

mişler ve iki işçinin işten atılmasını sağlamışlardır. Ayrıca, aynı sendika ağaları patronun toplu işçi kıyımını meşrulaştırmak için, en son imzaladıkları toplusözleşme metnine, "patron gerek gördüğü zaman işçilerin % 6'sını işten atabilir" ibaresini koymuşlardır. Gene aynı sendika ağaları, İstanbul Bomonti'de bulunan Kom Fabrikasında işçi çıkarmalar üzerine patronla birlik olmuşlardır.

İstanbul Mensucat Santral'da son olarak dört işçinin işten atılması karşısında Türk-İş'e bağlı Teksif'in sendika ağaları, "elimizden bir şey gelmez" diye sessiz kalmışlardır.

İstanbul Beşiktaş Un Fabrikasında örgütlü olan DİSK'e bağlı Gıda-İş'in sendika ağaları, patronun elli işçiyi işten atma hazırlığı karşısında tamamen sessizlik içine gömülmüşlerdir. Hatta onlar zamanı gelmiş olan toplusözleşme görüşmelerine oturmak için fabrika patronunu zorlamaya bile yanaşmamaktadırlar.

Petrol-İş'in sendika ağaları İstanbul Berec Pil ve Batarya Fabrikasında kıyılan 280 işçiyi yüzüstü bırakmışlardır.

Aslında bunlar son haftaların sadece birkaç örneği. Elbette ki onların işçi kıyımı karşısında patronla işbirliği yapmaları veya bizzat işçi kıyımına önderlik etmeleri bu kadarla ve sadece yukarıda ismi geçen sendikalarla sınırlı değildir. Bunlar arasına Yol-İş gibi Maden-İş gibi en büyük işçi kıyıcılarını katmanız gerekir, diğer bütün sendika ağalarını da katmanız gerekir.

Yukarıda kısaca sıralamaya çalıştığımız örneklerden de açıkça görüldüğü gibi, işçi kıyımı ve işten çıkarmalar karşısında patronlar ve onların arkasındaki baskı güçleri ile her türden sendika ağaları el birliği yapmakta, ek olarak sendika ağaları işçilerin direnişini engellemek için her türlü yola başvurmaktadırlar.

Çünkü sendika ağaları, bugünkü ekonomik sistemin, komprador-feodal ekonominin bir parçasıdır ve onlar işçi sınıfı içinde burjuvazinin ajanları olarak mücadeleyi ve direnişleri kırmakla, işçileri pasifize etmekle ve buhranın faturasını işçilere kesmekle görevlidirler.

Onun için kapitalizme, işsizliğe ve işten atılmalara karşı mücadele, aynı zamanda sendika ağalarına karşı mücadele ile de özdeştir. Sendika ağalarına karşı mücadele etmeden, sendika ağalarını devirmeden ve onları yalnız bırakarak sınıf sendikalarında örgütlenmeden işsizliğe, işten atılmalara karşı mücadele edilemez. İşsizliğin kökünün nihai olarak kazınması için mücadele geliştirilemez; işçi sınıfının birliği gerçekleştirilemez.

Manisa'da

Baş.ta.sa.1'de

sini ezmek ve kana boğmak amacıyla sürekli saldırılar düzenlemekte, provokasyonlar düzenlemekte,emekçilerin canına ve malına kastetmektedirler.

Bugün milyonlarca işçi ve emekçinin taleplerinden biri de bu sivil ve resmi cinayet örgütlerinin dağıtılması ve faşist katillerden hesap sorularak, cezalandırılmasıdır. Sayısız sabotajın,yüzlerce insanın öldüğü kanlı katliamların, yüzlerce işyerinin yakılıp yıkıldığı çok sayıdaki yağma olayının faili olduğu bütün emekçiler ve dünya kamuoyu tarafından bilinen ve ayyuka çıkmış olan bu cinayet örgütlerinin yaşatılmasına çalışan ve onları koruyan, onların faaliyetlerine devam ederek daha fazla emekçi ve devrimcinin kanını dökmesine hizmet eden bütün halk düşmanları, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere hesap vereceklerdir.

MHP, ÜGD ve diğer bütün halk düşmanı cinayet örgütlerinin cinayet ve saldırılarına karşı mücadele, bugün büyük bir önem taşımaktadır. Faşist diktatörlüğün ve onun cinayet örgütlerinin saldırılarına karşı emekçi halk kitleleriyle birlikte aktif mücadeleyle, bu cinayet örgütlerinin katliam ve provokasyonlarını boşa çıkarmak, kazanılmış mevzileri koruyarak ve yeni mevziler kazanarak, mücadeleyi yükseltmek,bugünün önemli görevlerinden biridir.

Soda işçilerinin

Baş.ta.sa.1'de

ithal edemeyecek ve bugünkü kadar kâr edemeyecektir. Hükümetten aldığı teşvik tedbirlerine dayanarak kazandığı milyonlar da küçük de olsa azalma olacaktır. İşte bunun için grevin uzaması ve işçilerin ekonomik zorluklar altında ezilmesinden yanadır.

İŞÇİLERİN KARARLI DİRENİŞİ

Ancak soda işçileri, hükümet-patron işbirliği ile sürdürülen baskı ve saldırılara kararlıca direnmektedirler. İşçiler, sıkıyönetim de dahil tüm baskı kurumlarının saldırılarını boşa çıkarmak kararlılığıyla mücadeleleri ni sürdürüyorlar. Sahte işçi ve halk dostu Ecevit ve onun başını çektiği hükümetin işçi düşmanı yüzünü işçiler daha iyi görmektedir. CHP hükümetinin sıkıyönetim eliyle işçilerin Ankara'ya girmesini ve Meclise yürümesini engelleme çabalarına karşı işçiler "bir kır gezisi yapmak için değil, haklarını almak için yürüdüklerini" belirterek haklarını almak için bütün saldırı ve baskılara karşı kararlıca mücadele etmektedirler.

Soda işçilerinin mücadelesi er geç başarıya ulaşacaktır.

Bütün emekçiler, devrimciler, demokrat ve yurtseverler, Mersin Soda işçilerinin yanındadır, onlarla omuz omuzadır.

Türkiyeli

Baş.ta.sa.2'de

lamıştı. Ancak Yeni Nazilerin bu planları, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün Almanyalı ve yabancı işçi ve demokratların gericiliğe ve faşizme karşı yürüttükleri aktif kampanya ve 16 Haziran'da 50 binin üzerinde işçi ve emekçinin Frankfurt'ta toplanması üzerine gerileyen Alman makamları tarafından yasaklanmıştır.

Alman Sendikalar Birliği ve diğer bazı uzlaşmacı siyasi örgütler bu mücadeleyi yozlaştırmak ve yolundan saptırmak amacıyla faşistlere karşı düzenlenen gösteriyi başka alanlara kaydırmaya ve daha sonra da Alman makamlarının şehirdeki tüm gösterileri yasaklaması üzerine gösteriyi dağıtma yolunu seçtiler. Ama bütün gösteri yasaklarına rağmen, 50 bini aşkın emekçi, Frankfurt sokaklarında faşizmi lanetleyen gösteriler yaptılar.

Bu gösteriler sırasında Almanya Komünist Partisi/M-L ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü ortak bir mücadele yürüttüler. Romer Meydanında toplanan binlerce kişi Almanyalı ve Türkiyeli komünistlerin ortak sloganlarını haykırdı.

Aynı günün akşamı, Frankfurt'ta AKP/ML'nin düzenlediği toplantıya Türkiyeli devrimciler de katıldı.

Maskeler

Baş.ta.sa.1'de

gerektiğini belirtmişlerdir.

Politika gazetesi, bu yorumları sütunlarına yansıtarak ve kendisi de arada yorum yaparak bu politikayı benimsediğini ortaya koymaktadır. Aynı politika, TKP'nin ve onun yan örgütlerinin politikasıdır.

İşte size "devrimci" bir politika... Soda işçilerinin grevini üst üste iki kez erteleyen onları sokağa atan ve Soda patronunu teşvik tedbiri ile ödüllendiren reformist CHP hükümeti, şimdi de Ankara kapılarına dayanmış olan işçileri oyalıyor ve TKP de aynı politikayı güderek işçileri oyalamaya ve direnişi kırmaya çalışıyor.

Bu, TKP'nin ve diğer sosyal-faşist mihrakların genel politikasıdır ve siyasi çizgilerinin özünü oluşturmaktadır.

Onlar düzeni savunan, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların mücadelesini önümüzdeki dönemde kırmaya ve işçi sınıfını oyalamaya daha da hız vereceklerdir. İşçi sınıfının kapitalizmin kurtarıcısı olması için ellerinden geleni yapacaklardır.

Onun için sömürü ve zulme, burjuvazinin topyekun saldırısına karşı mücadele, her türden revizyonizme, sosyal-faşist mihrakların düzen savunucusu tutumlarına karşı mücadeleden ayrılmaz.

İşçi sınıfımız, emekçi kitleler ve devrimciler, bu gerçeği hiçbir zaman unutmamalıdırlar.

Dünya Çocuk Yılında

Türkiye'de yapılan tek iş: Laf, laf, laf

1978 yılının sonundan bu yana ülkemizde çocuklar konusunda her şey söyleniyor, ama onların tek bir sorunu dahi çözülmüyor. Oysa Türkiyeli çocukların sorunları o kadar çok ki. Yalnızca son ekonomik buhran bile milyonlarca çocuğu açlıkla, kötü beslenme koşulları ile karşı karşıya bırakıyor; ailelerine yardımcı olmak amacıyla emeklerini satma zorunda bırakıyor.

Dört nala giden pahalılık, milyonlarca çocuğun gerekli besin maddelerini ancak vitrinlerde seyretmesi sonucunu getiriyor. Yüzbinlerce çocuk, anaları, babaları bir ekmek için dışarda çabalarken sokaklarda büyüyor.

Binlerce çocuk hastalandığında, ailelerinin doktora, hastahanelere verecek para bulamamaları nedeniyle ölüme terk ediliyor. Salgın hastalıklar, onlarcasını, yüzlercesini bir anda alıp götürüveriyor. Çocuklarımıza bir bardak sütü almak için bile artık düşünmeye başlıyoruz. Evet çocuklarımız için süt yok, oyuncak yok, eğitim yok, ilaç yok.

Dünya Çocuk Yılında Türkiye çocuklarının çocuk olmaya bile hakları yok.

BİR YAŞINA GELMEDEN ÖLENLER

1979'lar Türkiyesinde her 1000 çocuktan 154 tanesi daha bir yaşına gelmeden ölüyor. Beş yaşını doldurmadan geriye kalanların yüze yakını daha ölmeye mahkumdur. Onlar yaşamadan ölüyorlar. Ya geride kalanlar? Türkiye'de yaşamayı başaran her 100 çocuktan 80'inde kesinlikle beslenme yetersizliğinin doğurduğu onlarca hastalık ortaya çıkıyor. Ortaya konan gerçekler beslenme yetersizliğinin daha ana karnından başladığını gösteriyor. Bu durum, fiziki bozukluklarla birlikte çocuk zekasının gerektiği gibi gelişimini de önlüyor.

Kimdir bunun sorumluları? Kimler çocuklarımızı aç bırakıyor? Kimler, onlara sağlıklı gelişmelerini sağlayacak et, süt ve yumurtayı çok görüyor? Analar, babalar mı? Elbette değil.

Pahalılık, evlerimize giren ekmeğin boyunu günbegün küçültüyor. Dün çocuğumuz için alabildiğimiz sütü, meyvayı veya eti bugün alıp almamak için düşünmeye başlıyoruz. Parababaları, kendi kasalarını şişirmek için milyonlarca işçi, köylü, memur ve emekçi ile birlikte, milyonlarca çocuğu da açlığa itiyor.

Evet çocuklarımızın ekmeğinde gözü olanlar da yine onlardır: Emperyalistler, şiş göbekli patronlar, toprak ağaları.

SOKAKLARDA BÜYÜYENLER

Milyonlarca işçi, köylü ve memur ailesinin çocuğu, anaları, babaları işteyken sokaklarda büyüyorlar. Neden? Çünkü, kreş yok, yuva yok, anaokulu yok. Veya var ama işçiler, köylüler, küçük memurlar için yok. Çünkü her birinin aylığı işçinin, küçük bir memurun eline geçen ücret kadar.

Sözde şu kadar kadın işçi çalıştıran her işyerinin kreş veya yuva açma zorunluluğu var. Ama birçok şey gibi bu da yalnızca yasa kitapları ile birlikte tozlu raflarda duruyor. Şiş göbekli patronla[illegible] den fabrikalarına, işletmelerine kreş, yuva ve anaokulu açsın? [illegible] kalkışınca paracıkları eksiliyor. İşçi anneler, çocuklarına süt vermek için birkaç saatte [illegible] işini bırakıyor. O zaman da patronlar ceplerini şişirmek için kadın işçileri yeterince sömüremiyorlar.

ÇOCUKLUĞUNU YAŞAYAMAYANLAR

Türkiye'de 7-15 yaşları arasında çalışan yüzbinlerce çocuk var. Yaşıtları okurken, oynarken onlar bir dilim ekmek için sabahın kör karanlığından gece yarılarına kadar çalışmak zorunda kalıyorlar.

Yüzbinlerce Türkiyeli çocuk, patronların kâr hırsları uğruna körpecik bedenlerini kurban ediyor. Çoğu büyüklerin yaptığı işleri yapıyor. Ama yetişkinlerin aldıkları ücretin yarısını bile alamıyorlar. İşçi çocuklar için ne tatil günü var, ne de belli bir iş süresi. Patronunun ne zaman keyfi gelirse o zaman paydos ediyor. Binlerce çocuk sigortasız, sendikasız ve tüm yasal güvencelerden yoksun olarak çalıştırılıyor. Küfür, dayak ve angarya yüzbinlerce işçi çocuğun her gün karşılaştığı olaylardandır.

Oysa onlar da okula gitmeyi, yaşıtlarıyla oynamayı isterlerdi. Ama evlerine para götürmeleri gerek. Milyonlarca işçi, memur ve köylü ailesi ancak bütün ev halkının çalışmasıyla geçinebiliyor, kursaklarından geçecek bir lokma ekmek bulabiliyor.

İşte Türkiye'nin düzeni: Çocuklara, çocukluklarını bile yaşatmıyor.

YA EĞİTİM?

Türkiye'nin çocuklarının önüne eğitim sorunu da daha ilkokul çağında çıkıyor. Köydeyse ya okul yoktur; varsa da bu kez öğretmen bulunmaz. Şehirdeyse damı akan, az öğretmenli ve çok öğrencili okullardan mezun olma fırsatını yakalayabildiyse ortaöğrenime devam edebilmesi için ailesinin durumunun iyi olması gerekiyor. Çünkü bu devirde çocuk okutmak her babayiğidin kârı değil. Eğitim parasız ama yalnızca sözde. Oysa her öğrencinin eğitim masrafları yıl boyunca binlerce lirayı buluyor. Kitap, defter, kalem, okulda kesilen sözde bağış makbuzları vb...

Ya üniversite? Zaten şu anda bile üniversiteye girmek isteyen gençlerin ancak % 10'u buralara devam edebiliyor. İlerde bu oran daha da küçülecek. Belki de on yıl sonra bugünün çocuklarının ancak % 1'i yükseköğrenimi sürdürecek. Elbette ki bunlar da işçilerin, köylülerin, küçük memurların, emekçilerin çocukları olmayacak. Çünkü onlar iyi ilkokullardan mezun olamayacaklar; iyi liselere, yabancı dilde öğretim yapan kolejlere devam edemeyecekler; bir yandan okula giderken öte yandan yüksek ücretli kurslara gidemeyecekler.

Eğitimde eşitlik! Bu düzenin başka neresinde ne kadar eşitlik varsa eğitimde de o kadar eşitlik var. Deveye sormuşlar "neren eğri" diye, O da cevap vermiş "nerem doğru ki". Eğitimde eşitlik de o hesap. Her şey gibi o da sözde, o da göstermelik.

x x x

Bu düzenin ülkemizin yarınlarına, çocuklarımıza verdikleri: Yalnızca açlık, cehalet ve karanlık.

Çocukluğunu yaşayamayanlar. Adana'da tarım işçilerinin çocukları tarladan evlerine dönüyorlar. Küçük elleri, körpecik bedenleriyle üç-beş kilo fazla pamuk toplamak için onlar da analarıyla, babalarıyla birlikte çırpınıyorlar. Pamuklar, ağaların ambarlarına giriyor, ama ne pahasına?

Onlar için iyi beslenme, iyi bir okul, iyi bir eğitim; hepsi hayal. Bu düzen onların kaderlerini daha doğmadan çizmiş. Çünkü onlar işçilerin, köylülerin çocukları, emekçilerin çocukları. İyi bir eğitim, iyi beslenme onların nesine!
Eşitlik yalnızca sözde. Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşıların çocuklarıyla bu çocuklar eşit öyle mi?

Onları açlık ve sefalet içinde bırakan emperyalizmdir. Açlıkla savaşan dünya çocuklarını doyurmak için üretim yeterli mi değil? Hayır, bugün dünyada bütün insanlığı besleyecek üretim yapılabilmektedir. Dünya gıda üretimi insanlığın talebini rahatlıkla karşılayabilecek durumdadır. Ne var ki bir yanda patlayıncaya kadar yiyen emperyalistler, parababaları, büyük patronlar var.
Yalnızca 1978 yılında dünyada yeni silahlar üretmek için 400 milyar dolar harcandı. Bu harcamanın % 70'ine yakını iki süper devlete ve NATO'lu, Varşovalı müttefiklerine düşmektedir. Oysa bu miktarın yüzde biri bile açlıktan ölen dünya çocuklarını kurtarmaya yeterdi.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'tan

Arnavutluk'ta da imtiyazlı insanlar var: Çocuklar

"Evet sosyalist Arnavutluk'ta da imtiyazlı insanlarımız var. Bunlar, Arnavutluk'un geleceği, halkımızın gözbebekleri, ilkbaharlarımız, sosyalist anavatanımızın çiçekleri, çocuklardır." (LEONORA KANAŞİ, OKUL ÖNCESİ EĞİTİM MÜDÜRÜ)

Arnavutluk'un faşist işgalden kurtuluşundan sonra, halk iktidarının aldığı ilk kararlardan biri de çocukların sağlığı, eğitimi ve korunması ile ilgiliydi. Bu bir dizi kararların ardından Tiran'ın eski rejimden kalmış en büyük saray Arnavutluk çocuklarına hediye edildi. 6-14 yaşları arasındaki çocukların eğitilmesi ve yeteneklerinin geliştirilmesi amacıyla açılan bu kuruma "ÇOCUKLARIN SARAYI" adı verildi.

Sosyalist iktidarın ilk gününden beri Arnavutluk çocukları, Parti'nin ve devletin en büyük dikkati gösterdikleri konu oldu. Arnavutluk Emek Partisi, her dönem fiziki ve ahlaki olarak sağlıklı, ideolojik bakımdan çelikleştirilmiş genç bir kuşağın yetiştirilmesi sorununu ön plana aldı. Arnavutluk Emek Partisi, devrim bayrağının bir gün genç kuşakların ellerine geçeceği bilinciyle hareket etti.

ARNAVUTLUK'TA ÇOCUK SAĞLIĞI İLE İLGİLİ ÇALIŞMALAR DOĞUMDAN ÖNCE BAŞLIYOR

Arnavutluk'ta sosyalist Anayasa'nın güvence altına aldığı çocuğun sağlığı ile ilgili önlemler, onların dünyaya gelmesinden çok önce başlıyor. Ülkenin en ücra köşelerinde bile kurulmuş olan Anne-Çocuk Sağlık Merkezleri, Doğumevleri ve Çocuk Hastalıkları Hastaneleri, geleceğin annlerini daha gebeliğin ilk aylarında kontrol altına alıyorlar. Bu kurumlarda anne ve karnında taşıdığı çocuğun bütün sağlık kontrolları en titiz bir biçimde yapılıyor.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin Anayasasının 47. maddesi şöyle demektedir: "Anne ve çocuğa özel bir dikkat gösterilir. Anne doğumdan önce ve sonra tatil hakkına sahiptir. Devlet, anne ve çocuğun sağlıklı bir yaşam sürdürmesi için her türlü önlemi alır. Devlet, doğumevleri, kreş ve yuvalar açar."

Sosyalist Anayasanın tanıdığı bu haklar sayesinde Arnavutluk'ta anne doğumdan önce ve sonra üçer ay olmak üzere toplam altı ay ücretli izin hakkına sahiptir. Devlet, doğumdan hemen sonra çocuk sahibi olan aileye yıllık kazançlarının üçte biri tutarında toptan ödeme yapar. Annenin çalışması halinde doğumdan sonraki üç ayın ardından da işyerinin yanında bulunan kreşte çocuğunu emzirmek ve bakımını yapmak için her an izin alabilir.

HER FABRİKADA, HER KÖYDE VE MAHALLEDE KREŞ VE YUVA

Çalışan annelere kolaylık sağlanması ve çocukların iyi yetiştirilebilmesi için 3 yaşına kadar olan çocuklar için kreşler, 3-6 yaşları arasındaki çocuklar için ise yuvalar Arnavutluk'un her yerleşim biriminde kurulmuştur. Bu kurumların masraflarının büyük bir bölümünü devlet kendi üzerine almıştır; emekçiler ise yalnızca küçük bir bölümünü karşılamaktadırlar. Kreş ve yuvaya yapılan ödemeler de emekçilerin aldığı ücretlere göre yapılmaktadır.

Eğitim ve Kültür Bakanlığı Okul Öncesi Eğitim Bölümü Müdürü Leonora Kanaşi, Arnavutluk'taki kreş ve yuvaları şöyle anlatıyor: "Sosyalist Devletin çocuklarımız için ayırdığı bütçe, kurtuluştan önceki halk düşmanı iktidarların bütün kamu harcamaları için ayırdıkları toplam miktardan daha fazladır. Kreş ve yuva kurtuluştan önce yalnızca imtiyazlı insanların yararlanabildiği kurumlardı. Bugün ise bütün emekçiler bu kurumlardan yararlanabiliyorlar. 1955'den bu yana bu kurumların sayısı şehirlerde 8 kat, köylerde ise 5 kat artmıştır. Kreş ve yuva, Arnavutluk eğitim sisteminin kopmaz bir parçasıdır. Buralarda çocukların fiziki ve ahlaki gelişmeleri sağlanır; onlar burada komünist ahlak değerleriyle eğitilirler.

"Evet, sosyalist Arnavutluk'ta da imtiyazlı insanlarımız var. Bunlar, Arnavutluk'un geleceği, halkımızın gözbebekleri, ilkbaharlarımız, sosyalist anavatanımızın çiçekleri, çocuklardır. Örneğin, 15 Nisan depremi sırasında kuzey bölgelerinde binlerce evin yanı sıra kreş, yuva ve okullarımız da tahrip oldu. Ama yeniden inşa edilen veya onarılan ilk kurumlar da yine bunlardı."

ÇOCUĞUN FİZİKİ GELİŞİMİ DE DEVLET DENETİMİNDE

Arnavutluk'da çocuğun fiziki gelişimi de Anayasa tarafından güvence altına alınmıştır. Çocuklar doğar doğmaz bütün sağlık kontrolları ve hastalık hallerinde bakımları devlet tarafından ücretsiz olarak yapılmaktadır. Anayasa, 16 yaşına kadar bütün çocukların çalışmasını yasaklamıştır. 16 yaşından sonra ise ancak 6 saatlik işlerde çalışmalarına izin verilmekte ve bunlara yetişkin işçilerden daha fazla haftalık ve yıllık tatil hakkı tanınmaktadır. Çocuk sağlığına zararlı her türlü iş de bu yaşlardaki gençlere yasaklanmıştır.

Sakat çocuklar da yine devlet tarafından bakılmakta ve yaşamları garanti altına alınmaktadır. Böyle durumlarda sakat çocuklara maaş ödenmekte ve bu maaş, ömür boyu verilmektedir.

HER ÇOCUĞA TATİL HAKKI

İlk ve ortaeğitim kurumlarında okuyan her çocuğa tatil hakkı da tanınmıştır. Çocukların tatil harcamalarının yalnızca % 25'i aileleri tarafından ödenmekte, diğer harcamalar yine devlet tarafından sağlanmaktadır.

Çocukların ihtiyaçları da daha düşük fiyatlarla satılmaktadır. Örneğin eğitim sırasında kullanılan araç ve gereçler, çocuk giysileri ve süt vb. gibi yiyecekler son derece ucuzdur.

İşte sosyalist Arnavutluk, Arnavutluk Emek Partisi, çocuklara böyle yaklaşıyor. Sermayenin dünyasında milyonlarca çocuk, açlık ve sefalet içinde yaşarken, yüzbinlerce çocuğun emeği açgözlü patronların kâr hırsına feda edilirken ve Dünya Çocuk Yılında yalnızca laf edilirken, bunun karşısına, bütün bu acılara ve sömürüye son vermiş olan sosyalizm gerçeği, sosyalist Arnavutluk'un gerçeği dikiliyor.

Sermayenin dünyasında ÇOCUK

Sermaye dünyasının gerçekleri, her yerden sırıtıyor. Kapitalizmin açlığa, cehalete ve karanlığa terk ettiği milyonlarca çocuğun gerçeği her yerde ortaya çıkıyor. Sayılar, istatistikler, her şey; emperyalist dünyayı çocuklara yaptığı zulüm dolayısıyla mahkum ediyor.

Aşağıdaki bilgilerin tümü Dünya Sağlık Örgütü, Uluslararası Çalışma Örgütü ve Unesco gibi resmi kurumların yayınladığı belgelerden alınmıştır. Ve bunlar yalnızca aysbergin su üstünde kalanını yansıtmaktadır. Sermayenin dünyasında çocukların sefaleti burada gözükenlerin çok üstündedir.

- Uluslararası Çalışma Örgütü'nün verilerine göre bugün dünya yüzünde yaşları 7 ile 15 arasında 65 milyon çocuk kapitalizm tarafından sömürülmektedir. Batı Avrupa ve Amerika'da bile toplam işgücünün % 6'sını çocuklar oluşturuyor.
- Afrika'da yeraltı maden iş kolunda çalışan 300 bin çocuk bulunmaktadır. Bunların arasında yaşları 6 olanlar bile vardır.
- Güneydoğu Asya'nın yarı-sömürge ülkelerinden beşinde toplam 200 bin çocuk yetişkin insanların bile sağlığını bozacak taşıyıcılık hizmetlerinde çalışmaktadır. Yani işin Türkçesi bu çocuklar hammallık yapmaktadır.
- İtalya'da 300 bin çocuk, tekstil ve ayakkabı sanayinde çalışmakta ve aynı işi yapan yetişkinlerin aldıkları ücretin ancak üçte birini almaktadırlar.
- Aynı şekilde işsizliğin kol gezdiği Hindistan'da 5 milyon çocuk, patronların sömürüsüne terk edilmiştir. İşsizler ordusu ve çalışan 5 milyon çocuk, belki bir çelişki gibi görünüyor. Ama değil; çünkü çocuk işçiler aynı işleri hem de yetişkinlerin aldıkları ücretin beşte birine yapıyorlar.
- Ve iş kazaları. ABD'de de bile tarım iş kolunda meydana gelen iş kazalarının kurbanlarının % 15'i çocuk işçilerdir.
- İtalya'da iş kazasına uğrayan çocukların sayısı son on yıl içinde % 65 artmıştır.
- Geçtiğimiz yıl Pakistan'da 15 bin 650 çocuk çeşitli iş kazalarında ağır yaralar almışlardır. Bunların 8700'ü bu kazalar sırasında el, ayak, göz vb. uzuvlarını kaybetmişlerdir.
- Kapitalist-emperyalist dünyada 30 milyonu çok ağır şartlarda olmak üzere toplam 100 milyon çocuk açlık sınırının altında yaşamaktadır.
- Güneydoğu Asya ülkelerinde geçtiğimiz yıl, 100 bin çocuk açlıkla savaşarak ölmüştür.
- Yarı-sömürge ülkelerde çocukların ölüm oranı, genel ölümler içinde % 30 ile % 50 arasındadır.
- Bu ülkelerde geçtiğimiz yıl kolaylıkla kaçınılabilecek salgın hastalıklardan 5 milyon çocuk ölmüştür.
- İlkokul çağına gelmiş olan dünya çocuklarının % 35'i hiçbir eğitim görmemektedir.
- Orta eğitimden yoksun kalanların oranı birden % 72'ye fırlamaktadır.
- 15 yaşından büyük çocuklar arasında yapılan bir araştırma, ABD'de [illegible] çocuğun ekonomik nedenlerle çalışma hayatına atıldığını ve eğitimini yarıda kestiğini göstermiştir.

Yazışma Adresi

GAZETEMİZ HALKIN KURTULUŞU İLE YAZIŞMA İÇİN OKUYUCULARIMIZ AŞAĞIDAKİ ADRESİ KULLANABİLİRLER.

P.K. 71
KONAK/İZMİR

IMF reçetelerinin uygulanması ve iki çizgi iki tavır (2)

Modern revizyonistler ve "üç dünyacı" revizyonistler ne diyor?

Gazetemizin geçen sayısında AP ve MHP gibi faşist siyasi hareketlerin kitleleri aldatmak için bazı demagojik manevralara başvururken emperyalistlerin ve egemen sınıfların yeni reçetelerinin uygulanmasını nasıl hararetle savundukları üzerinde durmuş, bu faşistlerin buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarının işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına bindirmek için nasıl gayret gösterdiklerini sergilemiş ve faşist demagojiyi teşhir etmiştik.

Aslında bu gerçek sadece faşistler açısından değil, aynı zamanda sosyal-faşistlerin ve her renkten sendika ağaları açısından da geçerlidir.

Tıpkı AP ve MHP'li faşistler gibi IMF reçetelerinin uygulanması, devalüasyon, zamlar ve diğer tedbirler üzerine bazı demagojik karşı çıkışlarda bulunan modern revizyonistler ve 'Üç Dünyacı' revizyonistler, sıra çözüm yolu göstermeye ve kitleleri mücadeleye sevketmeye gelince, gene tıpkı faşistler gibi, komprador-feodal düzeni savunmakta, emperyalizme uşaklık politikalarına devam etmekte, komprador-feodal düzeni güçlendirecek tedbirler önermekte ve dahası da kitlelerin yükselen devrimci potansiyelini pasifize etmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Aynı tespitler reformist ve revizyonist sendika ağaları açısından da söylenebilir.

MODERN REVİZYONİSTLER: CHP'YE SELAM, DÜZENE DEVAM

CHP reformist iktidarı emperyalistlerin IMF kanalı ile ve egemen sınıfların dayattığı ekonomik ve siyasi reçeteleri bir bir uygularken TKP'nin siyasi çizgisi doğrultusunda yayın yapan dergiler ve TİP ve TSİP gibi modern revizyonist sosyal-faşist siyasi partilerin yayın organları, bu reçetelerin uygulanmasının emekçi halka açlık ve yoksulluk getirdiği, kazanılmış hakların yok edilmeye çalışıldığı yönünde başlıklar attılar ve yorumlar yaptılar.

Bu başlıklara ve yorumlara kabaca bakanlar, ilk anda, bu sosyal-faşist mihrakların emperyalistlere ve egemen sınıflara karşı işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını savunduklarını zannedebilirler.

Ama olaya daha yakından baktığımızda göreceğimiz gerçek şudur:

Nasıl ki Tercüman, Günaydın, Hürriyet, Hergün vb. gazetelerin IMF reçetelerinin uygulanmasını ve bunun halk açısından getireceği ekonomik sonuçları sekiz sütun üzerinden manşete çıkarmaları ve konu ile ilgili çeşitli yorumlara yer vermeleri, bu yayın organlarının ve onların arkasındaki siyasi güçlerin IMF reçetelerinin uygulanmasına, emperyalist talanın yeni boyutlar kazanmasına, emekçi halkın daha üst derecede açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmesine vb. vb. karşı oldukları, bunların işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını savundukları şeklinde yorumlanamazsa, aynı şekilde, Savaş Yolu'nun, Yürüyüş'ün ve Birlik'in aynı yöndeki yorumları da TKP'nin, TİP'in ve TSİP'in işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını savundukları, onların işçi sınıfı partisi oldukları şeklinde yorumlanamaz.

Çünkü bir siyasi hareketin halkın ve işçi sınıfının çıkarlarını gerçekten savunup savunmamasının ölçütü, siyasi hareketin, bir bütün olarak emperyalizme ve komprador-feodal düzene tavır alıp almaması, kitleleri acil ekonomik ve siyasi talepleri için harekete geçirip geçirmemesidir. Ve hepsinden de önemlisi emperyalizmin ve komprador-feodal düzenin karşısına alternatif olarak neyi çıkardığıdır.

IMF reçetelerinin uygulanması üzerine TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist hareketlerin bu konu üzerine yaptıkları değerlendirmelere ve kitlelere sundukları alternatiflere bu açıdan baktığımızda:

Birinci olarak, TKP, TİP ve TSİP revizyonistleri CHP reformizmini faşizmin ve düzenin bir alternatifi olarak değerlendirerek kitlelere bir 'umut' olarak sunmaya devam etmekte, yeni hükümet alternatifleri karşısında CHP hükümetinin desteklenmesi gerektiği vaazlarında bulunmaktadırlar. Bu şekilde işçilerin ve emekçilerin ellerini kollarını bağlamaya çalışmaktadırlar.

İ.Bilen: Komprador-feodal düzene, zam ve zulüm tedbirlerine evet; Amerikan hegemonyası değil, sosyal-emperyalist hegemonya.

TKP'nin Sesi Radyosu 11 Haziran 1979 tarihli yayınında şöyle demektedir:

"AP, MHP ve MSP sözde IMF'ye karşı çıkarmış gibi görünüp hükümeti emperyalistlerin dayatmalarına boyun eğmeye zorluyorlar. Plan ortadadır. Emperyalistler ve işbirlikçileri kararsız, ödüncü hükümeti köşeye sıkıştırdıkça sıkıştırıyorlar."

TİP'in yayın organı Yürüyüş dergisinin ve TSİP'in yayın organı Birlik dergisinin son sayılarını okuyanlar aynı tip değerlendirmelere ve CHP'ye birlik çağrılarına raslayacaklardır.

Bugün IMF ile anlaşmayı imzalayan, egemen sınıfların yeni tedbirlerini harfi harfine uygulayan, küçük üreticilerin ürettiği tarım ürünlerinin taban fiyatlarını düşük tutan ve işçi ücretlerini dondurmaya çalışan iktidardaki CHP reformist hükümetidir. CHP reformist hükümetinin bu politikası yeni bir şey değil, tersine işbaşına geldiği günden beri uyguladığı bir politikadır. Ve daha da önemlisi bu CHP reformistlerinin tercihlerinden doğan bir politika değildir. Tersine onların dayandıkları sosyal temelin zorunlu politikasının uygulanmasıdır. CHP hükümeti bunun için bugün emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasını uygulamaktadır. Zaten onun esas işlevi de budur. Özellikle son ekonomik uygulamalar bu gerçeği daha açık ve herkesin gözüne sokacak bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu bakımdan bugün IMF reçetelerinin ve egemen sınıfların yeni tedbirlerinin uygulanmasına, işçi ücretlerinin dondurulmasına ve tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulmasına tavır aldığını söyleyen bir siyasi hareketin samimiyetine inanabilmek için, öncelikle onun egemen sınıfların koltuk değnekliği görevini yapmakta olan CHP reformist hükümetine tavır alıp almadığına bakmak gerekir. Daha doğrusu, kapitalizmin derinleşen buhranının bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçilerin sırtına yıkmaktan ve düzeni tamir etmeye çalışmaktan başka bir fonksiyonu olmayan reformizme karşı mücadele edip etmediğine bakmak gerekir.

TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist klikler, reformizmi faşizmin ve düzenin bir alternatifi olarak göstererek hem onun eliyle kitlelere karşı yürütülen ekonomik ve siyasi saldırıların uygulanmasına destek olmakta ve hem de kitlelerin düzene ve reformizme karşı gelişen tepkisini pasifize etmektedirler. Bunun için de onlar egemen sınıfların CHP reformist iktidarı eliyle buhranın faturasının emekçi halka kesmesini desteklemektedirler.

Bu bakımdan TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist kliklerin devalüasyona karşı çıkmaları, zamlara ve işçi ücretlerinin dondurulmasına karşı tavır almaları tamamen sahte ve göstermeliktir.

İkinci olarak, TKP, TİP ve TSİP sosyal-faşistleri emperyalist sömürünün ve komprador-feodal düzenin bütünüyle tasfiye edilmesinden ve emekçilerin acil taleplerinin gerçekleştirilmesinden yana değil, tersine emperyalist sömürünn devamından ve komprador-feodal düzenin bütünüyle ayakta kalmasından yanadırlar.

Bugün emperyalist sömürüyü ve komprador-feodal düzeni bütünüyle tasfiye ederek egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını ortadan kaldırmak için, öncelikle, düzenin tasfiyesine ve buhranı egemen sınıfların sırtına bindirmeye yönelik talepler (zamların geri alınması, temel tüketim mallarının fiyatlarının düşürülmesi, tekel kârlarının düşürülmesi, işçi denetimi, eşit işe eşit ücret, emperyalistlerle yapılmış anlaşmaların bütünüyle feshi vb. vb.) ileri sürmek ve kitlelerin bu talepler temelindeki mücadelesine önderlik etmek gerekir.

Halbuki bu sosyal-faşist klikler değil böyle talepler ileri sürmek ve kitlelerin mücadelesine önderlik etmek, tam tersine bugünkü duruma alternatif olarak düzenin aynen varlığını sürdürmesini savunmakta, Türkiye'nin ABD emperyalizmi ve diğer batılı emperyalistler yerine Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlanmasını talep etmektedirler. Bakınız, IMF koşullarının kabul edilmesinden ve uygulamaya sokulmasının hemen arkasından revizyonist TİP'in yayın organı Yürüyüş dergisi, Türkiye halkına nasıl bir alternatif sunmaktadır:

"Türkiye(nin)... elinde tek bir silah bulunmaktadır: O da emperyalizmin tehditlerine karşı sosyalist ülkelerle ilişkilerin geliştirilmesidir." (Yürüyüş, 19 Haziran 1979, sayı: 219)

İşte size bir uşaklık örneği... Egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasal saldırıları karşısında, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri acil ekonomik ve siyasi taleplerini gerçekleştirmek için mücadele ederken ve buhranın faturasının emperyalistlere ve egemen sınıflara kesilmesini isterken, revizyonist TİP yöneticileri, Türkiye halkına kırk katır yerine kırk satır alternatifi sunmakta, komprador-feodal düzenin yaşaması ve devam etmesi temelinde sosyal-emperyalizmi kurtarıcı olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Zam tedbirleri biribirini izliyormuş, işçi ücretleri yeniden donduruluyormuş, 'Toplumsal Anlaşma' daha da yaygınlaştırılıyormuş, tarım ürünlerinin taban fiyatları düşük tutuluyormuş böyle şeyler onların umurunda bile değildir. Onlar için önemli olan komprador-feodal düzen, faşist diktatörlük olduğu gibi yaşasın, ama bu sistem ABD emperyalizmine değil, Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı olsun... O zaman Türkiye halkı kurtulacaktır!

İşte sosyal-faşistlerin IMF reçetelerinin ve egemen sınıfların yeni direktiflerinin CHP reformist hükümeti tarafından uygulanması karşısında Türkiye halkının önüne koydukları kurtuluş yolu!

Elbette ki bu tavır onların siyasi çizgilerinden ve revizyonist programlarından bağımsız bir tavır değildir. Aslında bu sosyal-faşist klikler programlarında da Türkiye halkına sömürü, zulüm ve baskı vaat etmekte, programlarında kendileri iktidara geldiği takdirde de komprador-feodal düzenin devam edeceğini ve emperyalistlerle kucak kucağa yaşanacağını belirtmektedirler.

Nitekim sahte TKP'nin programında Türkiye'nin sosyal-emperyalist sisteme bağlanacağının belirtilmesinin yanı sıra, 'kapitalist' ülkelerden de 'ekonomik yardım' alınacağı söylenmektedir.

"Sovyetler Birliği'nin Türkiye'nin iç kaynaklarını değerlendiren, devletin, Türkiye halkının mülkü olarak kurduğu endüstri Türkiye'nin ekonomik kalkınmasını sağlayan en uygun yardımdır. Sosyalist ülkelerin Türkiye için elverişli, karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan yardımlarından da yararlanmalıdır. Kapitalist ülkelerin de politik şart koşmayan, bağımsızlığımızı zedelemeyen ekonomik yardımlardan da faydalanmalıdır." (TKP Programı, sy. 40)

Dikkat edilirse TKP bu politikasını sadece geleceğe ait bir vaat olarak ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda bugünkü istekleri olarak da belirtiliyor. Emperyalistlerle olan ilişkilerde ağırlığın Sovyet sosyal-emperyalistlerine değil de Amerikan emperyalistlerinde olduğunu dıştalarsak, bugün uygulanan politikanın TKP'nin istediği politika olduğu rahatlıkla görülebilir.

TİP ve TSİP açısından da aşağı-yukarı aynı şeyler söylenebilir.

İşte bunun içindir ki, TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist klikler CHP reformistlerinin egemen sınıfların politikasını izleyerek IMF reçetelerini uygulamasına, emekçi halkı açlığa ve yoksulluğa daha çok mahkum etmesine ve işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri aleyhine yeni tedbirler uygulamak için hazırlık yapmasına fazla bir itirazları yoktur. Onların bazı konulardaki karşı çıkışları sadece demagojik bir manevradan ibarettir ve göstermeliktir. Bundaki amaçları da kendilerini 'devrimci', 'ilerici' gibi göstererek kitleleri peşlerine takmak ve onların devrimci-demokratik mücadelesini pasifize etmektir.

Nitekim bugüne kadar yaptıkları da bundan ibarettir. Bundan böyle de aynı politikalarını sürdüreceklerdir.

Devamı sayfa 6'da

B.Boran-A.Kaçmaz: Sosyal-emperyalist kölelik, "Türkiye'nin ekonomik ve politik bağımsızlığının güvencesidir."

SONUÇ

Zam ve zulüm tedbirlerine karşı tavır: Bir mihenk taşı

Fazla uzağa gitmeden bir-iki aylık süreci bir film şeridi gibi gözünüzün önünden geçiriniz.

Orada kabaca göreceğiniz şudur!

Komprador kapitalistler gazetelere çarşaf çarşaf ilanlar vererek ve siyasi sözcülerini harekete geçirerek reformist CHP hükümetinden yeni ekonomik ve siyasi tedbirler almasını istiyorlar.

Bunlar arasında IMF'nin dayattığı koşulların kabul edilerek bir an önce 'taze para'nın gelmesi, yeni bir devalüasyon yapılması, KİT ürünlerine zam yapılması ve diğer tüketim maddeleri için yeni zam kapıları açılması, işçi ücretlerinin 1979 ve 1980 yılları için de dondurulması, tarım ürenleri taban fiyatlarındaki artışın sınırlandırılması, grev v.b. gibi işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların direnişinin kırılması, bunun için yeni yasal tedbirler alınması, Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının bir an önce yürürlüğe konulması vb. vb. gibi tedbirler yer almaktadır.

Emperyalistler ve IMF kanalı ile CHP reformistlerine aynı direktifleri dayatıyorlar.

CHP reformist hükümeti bunların büyük bir kısmını bir bir uyguluyor, diğerlerini de uygulamak için hazırlık yapıyor.

Sonuçta emperyalist akbabalara yeni talan kapıları açılıyor, emperyalist sermaye ihracı hızlanıyor. Komprador kapitalistlerin kârlarına yeni kârlar katılıyor. Siyasi açıdan da sıkıyönetimin iki aylık bir süreyle yeniden uzatılmasının yanında Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı komisyonda kabul edilerek meclis gündemine alınıyor...

Bunun yanında işçi sınıfı ve emekçi kitleler işsizlik ile, fiyat artışları ile, ücretlerin dondurulması girişimleri ile, taban fiyatlarının düşük tutulması ile ve satınalma gücünün düşürülmesi ile işçi sınıfı ve emekçi kitleler tam bir sömürü ve soygun kıskacı altına alınıyor, alınmak isteniyor...

Ve bugün geniş halk kitleleri sömürünün, soygunun ve baskının artmasının temel olarak emperyalizmden, komprador-feodal düzenden kaynaklandığını daha yakından görebilmekte, kapitalizme, sömürü ve soyguna karşı kini ve nefreti giderek artmaktadır. İşçiler ve emekçiler çeşitli biçimlerde hoşnutsuzluklarını dile getirmektedirler.

Bugün işçilerin ve emekçilerin daha büyük bir bölümü kendi pratik tecrübeleri ile de şunu daha iyi kavramışlardır ki, kompador burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarına vurulmadan işsizliğin, fiyat artışlarının, açlığın ve yoksulluğun kökü kazınamaz; daha doğrusu zamların geri alınması, tamel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesi, işsizliğin önüne geçilmesi, eşit işe eşit ücret sağlanması, tekel kârlarının kısıtlanması vb. için harekete geçenler kapitalizme, komprador-feodal düzene, emperyalizme vurmak, ona yönelmek zorundadırlar. Yani işçi sınıfının ve emekçi halkın ekonomik kurtuluşu, ülkemizin emperyalist boyunduruk altından kurtuluşu ile, komprador-feodal düzenin yıkılışı ve sosyalizmin inşası ile özdeştir.

Yani bu düzenin, kapitalizmin sınırları içinde buhrandan çıkış yolu yoktur, zamlardan, işsizlikten vb. arınmış bir kapitalizm mümkün değildir.

İşte proleter devrimci hareketin işçi sınıfının ve emekçi halkın önüne koyduğu çözüm yolu budur. Proleter devrimci hareket işçi sınıfının ve emekçi sınıfların gerçek devrimci taleplerini savunmakta ve bunlara bağlı olarak onların bugünkü acil taleplerinin gerçekleşmesi için kitle mücadelesine önderlik etmektedir.

Bunun karşısında faşistlerden, revizyonistlere, reformistlerden her renkten sendika ağasına kadar bütün karşı-devrimciler ,çeşitli nüans farklılıklarına rağmen, komprador-feodal düzeni, emperyalist sömürünün yoğunlaşmasını, buhranın bütünüyle işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yıkılmasını savunmak ve bunun için faaliyet göstermek için birbirleriyle adeta yarışıyorlar. Onlar kitleleri uyutmak, kitlelerin mücadelesini saptırmak ve komprador-feodal düzeni aklamak için zam ve zulüm tedbirlerinin düzenden değil, kişilerin yanlış politikasından veya bağlı olduğumuz emperyalist mihrakın iyiliğinden veya kötülüğünden kaynaklandığını söylemektedirler.

AP ve MHP gibi faşist partiler bir yandan faşist demagoji ile kitleleri aldatmaya ve kitle tabanı kazanmaya çalışırken, bir yandan da CHP reformistlerini IMF ile anlaşmayı imzalamakta ve alınması gereken tedbirleri zamanında almakta geciktiği için eleştirmektedirler. Kapitalizmin derinleşen buhranının bütün sonuçlarını emekçilerin sırtına bindirilmesi için var güçleri ile çalışmakta, emperyalistlere ve egemen sınıflara hizmette kusur etmeyeceklerı konusunda güvence vermektedirler.

Reformist CHP hükümeti tam anlamı ile emperyalistlerin ve egemen sınıfların koltuk değneği olarak çalışmaktadır.

TİKP sosyal-faşistleri komprador-feodal düzenin yaşaması ve güçlenmesi için elinden geleni yapmakta, alınan tedbirler karşısında, tıpkı egemen sınıflar gibi savurganlığın önlenmesi vb. gibi gülünç talepler savunmaktadır.

TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist partiler de aynı şekilde komprador-feodal düzeni bütün kurumları ile ayakta tutmak için çaba göstermekte, Türkiye halkına Sovyet sosyal-emperyalizmini, onun ülkemizdeki sömürü ağının gelişmesini kurtuluş yolu olarak göstermektedir, kırk katırın karşısına kırk satır politikasını çıkarmaktadırlar.

Her renkten sendika ağası da aynı politikayı izlemekte, işçi sınıfı mücadelesinin önüne barikat kurmaktadırlar.

Bütün bu karşı-devrimci mihraklar, bu politikalarına bağlı olarak da işçi sınıfının ve emekçi sınıfların mücadelesini kırmak ve pasifize etmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Sonuç olarak IMF'nin ve egemen sınıfların yeni reçetelerinin reformist CHP hükümeti tarafından uygulanması ve bu temelde halk aleyhine alınan yeni tedbirler karşısındaki tutum, proleter devrimci hareketle her renkten karşı-devrimci siyasi mihrak arasında bir mihenk taşı oldu. Onların karşı-devrimci nitelikleri bu tedbirlerin alınması ve uygulanması karşısında bir kez daha ortaya çıktı ve kitleler tarafından görüldü.

Devamı sayfa 6'da

EMPERYALİSTLERLE OLAN İLİŞKİLERDE AĞIRLIĞIN SOVYET SOSYAL-EMPERYALİSTLERİNDE DEĞİL DE AMERİKAN EMPERYALİSTLERİNDE OLDUĞUNU DIŞTALARSAK, BUGÜN UYGULANAN POLİTİKANIN TKP'NİN İSTEDİĞİ POLİTİKA OLDUĞU RAHATLIKLA GÖRÜLEBİLİR.

IMF REÇETELERİNİN UYGULANMASI VE EMEKÇİ HALKIN AÇLIĞA VE YOKSULLUĞA MAHKUM EDİLMESİ KARŞISINDA TİKP SOSYAL-FAŞİSTLERİNNİN ÖNE SÜRDÜKLERİ 'DEVRİMCİ' TALEPLER İŞTE BUNLAR: CİKLET REKLAMLARI YASAKLANSIN, TOPLU TAŞIMACILIK VE DEMİRYOLU TAŞIMACILIĞI GELİŞTİRİLSİN, ÖZEL ARABA SAVURGANLIĞI SON BULSUN, PETROL TÜKETİMİ AZALTILSIN, KÖMÜR TÜKETİMİNE YÖNELİNSİN.

TIPKI AP VE MHP'Lİ FAŞİSTLER GİBİ, IMF REÇETELERİNİN UYGULANMASI, DEVALÜASYON, ZAMLAR VE DİĞER TEDBİRLER ÜZERİNE BAZI DEMAGOJİK KARŞI ÇIKIŞLARDA BULUNAN MODERN REVİZYONİSTLER VE 'ÜÇ DÜNYACI' REVİZYONİSTLER, SIRA ÇÖZÜM YOLU GÖSTERMEYE VE KİTLELERİ MÜCADELEYE SEVKETMEYE GELİNCE, GENE TIPKI FAŞİSTLER GİBİ, KOPRADOR-FEODAL DÜZENİ SAVUNMAKTA, EMPERYALİZME UŞAKLIK POLİTİKALARINA DEVAM ETMEKTE, KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİ GÜÇLENDİRECEK TEDBİRLER ÖNERMEKTE VE DAHASI KİTLELERİN YÜKSELEN DEVRİMCİ POTANSİYELİNİ PASİFİZE ETMEK İÇİN ELLERİNDEN GELENİ YAPMAKTADIRLAR.

Doğu Perinçek: Burjuvaziye akıl hocalığı yapıyor.

TİKP: KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİN VE EMPERYALİST TALANIN SAVUNUCUSU

"U-2'ler genelkurmayın denetiminde uçsun"

TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ
AMERİKAN U-2 UÇAKLARINA ve RUSYA'YA TESLİMİYETE
HAYIR

TİKP denilen sosyal-faşist çete 'Amerikan U-2 Uçaklarına ve Rusya'ya Teslimiyete Hayır' adı ile açtığı sahte kampanyayı geçtiğimiz hafta içinde sonuçlandırdı. Bu kampanya boyunca bazı yerlerde yaptığı 'eylemlere' kendi taraftarları olan beşer-onar kişilik gruplar katıldı. Böylece bir yandan taraftarlarına moral vererek kendi içindeki çatlaklara küçük birer sıva vurmaya çalıştı, bir yandan bu sahte protesto kampanyasını anti-emperyalist olarak lanse ederek kitleleri aldatmaya, kitlelerin anti-empeyalist duygularını sömürmeyi planladı.

Planladı diyoruz, çünkü, geçen sayılarımızda üzerinde detaylı olarak durduğumuz gibi, TİKP böyle bir kampanyayı Amerikan emperyalizmine ve onun ülkemize yönelik yeni askeri, ekonomik ve siyasi planlarına karşı olduğu için değil, tersine emperyalizmin ve kendi karşı-devrimci yüzünü gizlemek için düzenledi. Bunun için de, büyük tantana ile reklam ettiği sahte protesto 'eylemlerine' kendi taraftarı küçük gruplar katıldı.

Bunun sahte bir anti-emperyalist kampanya olduğu gerçeğini sadece biz söylemiyoruz, bizzat kendileri itiraf ediyor. İşte bu itirafın belgesi: "Amerikan U-2 Uçaklarına ve Rusya'ya Teslimiyete Hayır" adlı broşür.

TİKP yayınları arasında çıkan ve kampanya konusunda onların temel siyasetlerini ortaya koyan bu broşürde bir sürü laf kalabalığı arasında TİKP revizyonistleri U-2'lerle ilgili temel siyasetlerini ve taleplerini şu şekilde formüle etmektedirler:

"... Mademki ABD U-2 Uçakları aracılığı ile Rusya'nın silah yapıp yapmadığını denetlemek istiyor ve bunun için uçakları Türkiye'nin üzerinden uçurmaya çalaşıyor, o halde versin U-2'leri Türkiye'ye. Bu uçaklar Türkiye ordusunun ve Genel Kurmayının denetiminde uçsun. Çünkü Türkiye'nin de Rusya'nın savaş hazırlıklarını gözetlemeye ve ona göre yurt savunmasını düzenlemeye ihtiyacı vardır. (Broşür, sy. 12, abç)

Aslında bu revizyonist hainler bu birkaç satırla bütün düşüncelerini, gerçek niteliklerini ortaya koyuyorlar. Bunların tümünü sergilemeye çalışsanız sayfalar dolusu yazı yazmanız gerekir. Onun diğer meselelere girmeden, dikkati sadece U-2'lerle ilgili taleplerine ve bu konudaki gerçek düşüncelerine çekmek istiyoruz.

TİKP revizyonistleri bu broşürde gerçek taleplerini açık-seçik ve net bir şekilde koyuyorlar. Amerika U-2 Uçaklarını Türkiye'ye versin, bu uçaklar Türkiye ordusunun ve Genelkurmayın denetiminde uçsun. Yani onlar U-2 uçaklarının Türkiye ordusunun ve Genelkurmayın denetiminde uçsun. Yani onlar U-2 uçaklarının Türkiye'de uçmasına karşı değillerdir. Karşı oldukları U-2'lerin Türkiye ordusunun ve Genelkurmayının denetiminde (!) olmamasıdır.

U-2 uçakları sadece Amerikan bayrağı değil de, Amerikan-Türk ve NATO bayrağı taşırsa, onlara göre 'Türk ordusunun ve Genelkurmayının denetiminde' olur.

Bugün Türkiye'deki Amerikan üslerinin durumu böyle olduğu için de TİKP revizyonistleri Amerikan üslerine karşı değillerdir ve tersine onların varlığını

Devamı sayfa 6'da

Aydınlık'ın kızgınlığı

Aydınlık gazetesinin 23 Haziran 1979 tarihli sayısında 'CHP'nin Eteğindekiler' başlığını taşıyan bir yazı yayınlandı.

TİKP revizyonistleri bu yazıda, CHP reformist iktidarının son uygulamaları ile gerici niteliğinin daha çok açığa çıkması karşısında, CHP'yi eleştirerek 'meselenin bir sistem meselesi olduğunu' söylemeye başlayan ve 'bu işin çözümü emekçi sınıfların iktidarıdır' diyen bazı reformist yazarlara kızmakta ve onları 'Milli Birlik Hükümeti' formülünü desteklemedikleri için ve bunun için çalışmadıklarını eleştirmektedir.

Bugün CHP reformist iktidarının 'emperyalizme teslim olduğunu' söyleyerek 'emekçi sınıfların iktidarı'ndan bahseden reformist yazarlar, bunu ne anlamda kullanıyorlar ve bu tespiti yaparken gerçekten bu yaptıkları tespit doğrultusunda bir politika izliyorlar mı, bizim üzerinde durmak istediğimiz bu değil. Reformist yazarların sınıf niteliği, hizmet ettikleri sistem ve onların ne yapmaları gerektiği konusu ile ilgili geçmişte görüşlerimizi belirtmiştik. Onun için yeniden bu meseleye dönmüyoruz. Üzerinde durmak istediğimiz, Aydınlık'ın eleştirisini niteliği ve kızgınlığının nedenidir.

Aydınlık-TİKP revizyonistleri bugün komprador-feodal düzenin sömürü ve soygunun, emperyalist yağmanın öyle bir savunucusu durumuna gelmişlerdir ki, ve kaderlerini komprador-feodal düzenle ve faşist diktatörlükle öyle bir birleştirmişlerdir ki, bu düzeni eleştirenlere, 'meselenin sistem meselesi olduğunu' söyleyenlere ve 'emekçi sınıfların iktidarından' lafız olarak bahsedenlere dahi tahammülleri yoktur. Komprador-feodal düzeni eleştirenleri düşman saymaktadırlar. Dün reformist yazarlar CHP hükümetini göklere çıkarır ve onu 'umut' olarak lanse ederken, TİKP şefleri onları göğüslerine basıyorlardı. Bugün reformist yazarlar lafızda da olsa 'emekçi sınıfların iktarından' bahsettikleri için ve TİKP'nin 'Milli Birlik Hükümeti' formülasyonunu savunmadıkları için TİKP revizyonistlerinin hücumuna uğramaktadırlar.

Üstelik TİKP revizyonistleri bu işi, reformist yazarları 'yapacak birşey yok deyip, CHP'nin eteğine yapışmak'la suçlayarak gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Aslında bu konuda TİKP revizyonistleri ile reformist yazarlar arasında önemli bir farklılık yoktur. TİKP revizyonistlerinin onlardan farklılığı, ayrıca, 'Milli Birlik Hükümeti' formülasyonunun savunmalarıdır.

Bugün onların emekçi sınıflara 'yapılacak şey olarak sundukları egemen sınıfların ve emperyalistlerin uzun vadeli çıkarlarının gerçekleştirilmesinin bir aracı olan 'Milli Birlik Hükümeti'dir. Bu konuda şunu söylüyorlar:

"Emekçiler adına yapılacak bir şey yok diyenler yanılıyorlar. Bugün işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın yapacağı çok şey vardır. Zaten bugün yapacağı bir şey olmasa yarın iktidara nasıl gelecektir. İşçi sınıfının uzun vadeli hesapları olduğu gibi kısa vadeli hedefleri de vardır. Bu hedeflerin başında Rusya'nın yıkıcılığına ve MHP'nin terörüne karşı Milli Birlik Hükümetinin kurulması için mücadele gelmektedir." (Aydınlık gazetesi, 23 Haziran 1979-CHP'nin Eteğindekiler yazısı)

Bugün işçiler, köylüler ve bütün emekçiler daha iyi yaşama koşulları için, zamların geri alınması, ücretlerin ve taban fiyatlarının yükseltilmesi için, toprak ve özgürlük için, faşist yasaların iptali için vb. mücadele ederken TİKP revizyonistleri hem bu mücadeleye ve mücadelenin ilerletilmesine engel olmaya çalışmakta ve hem de buhranı emekçi sınıfların sırtına 'kazasız-belasız' yıkmanın aracı olan AP-CHP önderliğindeki bir hükümet formülünü savunarak komprador-feodal düzenin yaralarını tamir etme çabası içindedirler.

Bunun için de lafızda bile olsa 'sistemi' eleştirenlere saldırmakta, komprador-feodal düzene toz kondurmamaya çalışmaktadır.

TİKP'in ciklet derdi

Revizyonizm her zaman devrimin yolunu karartma, halkın mücadelesini saptırma, devrimcilerin kafasını karıştırma çabalarını uygun bir kılıf altında sürdürür. Revizyonizmin değişmeyen tek ilkesi devrim düşmanlığıdır ve bunun dışında tüm ilkelere karşı tavırda oportünisttir. Yılan gibi kıvrılır, gerçeklere dokunmadan kendine bir yol bulabilir. Bundan iki yıl önce Halkın Sesi-Aydınlık revizyonistleri, devrimcilerin halkın acil taleplerine sahip çıkmaları, onları kararlılıkla savunmaları, kitleleri bu talepler etrafında seferber etmeleri karşısında tavır almışlar ve bunu 'halkın odun-kömür derdi ile uğraşma' diye karalamaya çalışmışlardır. Bugün yine Aydınlık-TİKP revizyonistleri odun, kömür talep etmenin bile düzene zarar verebileceği düşüncesi ile olacak ki, taleplerini 'özel otomobil savurganlığına son vermek'le sınırlıyorlar, 'ciklet reklamlarının milyonlarca lirayı bulduğu'ndan yakınıyorlar.

Amaç o günün devrimci talep ve hedeflerini karartmak, saptırmak olduktan sonra amaç kendini egemen sınıflara kendini beğendirmek, kabul ettirmek olduktan sonra onlar için her yol mubahtır. Bugün halkın derdini çiklet, ruj, otomobil diye tespit ederen, yarın 'büyük, cesur siyasetler' diye AP, MHP ve MSP gibi karşı-devrimci partilerle işbirliği önerirsin...